

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Francis_Dick-Vysetrovaci_komise.PDB

PDB Name: Francis_Dick-Vysetrovaci_komise
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vyšetřovací komise

Dick Francis

1

Včera mi vzali licenci.

Pro profesionálního steeplechasového jezdce znamenají ztráta licence a zákaz ježdění na newmarketských pastvinách totéž, co pro lékaře zákaz praxe, ba dokonce víc.

Zákaz jezdit dostihy, zákaz vstupu na závodiště. Navíc zákaz vstupu do dostihových stájí, což mne staví před zapeklitý problém, protože jsou mým domovem.

Zbaven zaměstnání a snad i domova.

Včerejší noc byla víc než strašná, a nejrady bych ty bezútěšné, probdělé hodiny vymazal z paměti. Šok a zděšení, pocit, že se něco takového přece nemohlo stát, že to celé je omyl..., to všechno se vleklo dlouho přes půlnoc. Dokud jsem tomu plně neuvěřil, mohl jsem se alespoň něčím utěšovat. Jakmile však na mne skutečnost dolehla plnou vahou, útěcha zmizela. Můj život ležel kolem mne jako rozházené střepy rozbitého šálku a naráz jsem se celý sesypal.

Dnes ráno jsem vstal, uvařil si trochu kávy, vyhlédl z okna na stájníky, jak pobíhají po dvoře, nasedají na koně a s dusotem vyjíždějí na silnici, vedoucí nahoru na Downs, a poprvé v životě jsem pocítil, co znamená být vyvrhelem.

Fred na mne nehoulk jako obvykle do okna: "To tam zůstaneš celý den?" Dneska mi ani nic jiného nezbyvalo.

Nikdo ze stájníků ke mně nevzhlédl, úzkostlivě se snažili, aby měli oči pořád sklopené. Také byli zticha. Úplně zticha.

Díval jsem se, jak Hopkající Bernie vysadil svých téměř šedesát kilo na valacha, jehož nedávno jel, a způsob, jakým spouštěl tlustý zadek do sedla, měl v sobě cosi omluvného.

I on měl oči sklopené.

Zítřka, myslím, budou zase ve své kůži. Zítřka už budou zvědaví a budou se vyptávat. Uvědomoval jsem si, že mnou neopovrhují. Cítili se mou. Nejspíš až moc, proto jim to vadilo. A navíc jim bylo trapně. A instinkt jim bránil, aby předčasně pohlédli do tváře člověku, přes kterého se převalila katastrofa.

Když odjeli, usrkával jsem pomalu kávu a přemýšlel, co dál. Odporný, strašně odporný pocit prázdnoty a ztráty.

Noviny mi jako obvykle vyčuhovaly z dopisní schránky.

Co si asi ten chlapec myslel? Věděl přece, co doručuje. Pokrčil jsem rameny. Klidně si mohl přečíst, co ti všiví novináři napsali, ať si trhnou nohou!

Sporting Life nám vzhledem k nedostatku jiných novinek věnoval titulky a podal si nás jaksepatří.

Cranfield a Hughes distancování

Na první stránce nahoře byla Cranfieldova fotka a o kousek níž moje, plná úsměvů; pocházela ze dne, kdy jsem vyhrál Zlatý pohár Hennessy. Nějaký bezvýznamný redaktorek zřejmě popustil uzdu své ironii, pomyslel jsem si trpce, a otiskl nejúsměvnější fotku, jakou dokázal vyhrabat z archivu.

Z hustě vytištěných řádek severně a jižně od mého šťastného obličejce číselo naprosté zoufalství.

"Rozhodčí řekli, že je můj výklad neuspokojuje," vyjádřil se Cranfield. "Odňali mi licenci. K tomu nemám víc co prohlásit."

Hughes, pravilo se v článku, řekl téměř doslova totéž. Hughes, pokud si já správně pamatuju, neřekl ve skutečnosti vůbec nic. Hughes byl příliš bez sebe, než aby se zmohl na souvislou větu, a pokud by byl vůbec něco řekl, nedalo by se to otisknout.

Ani jsem to nedočetl. Kolikrát už jsem tohle všechno četl o někom jiném. Místo Cranfielda a Hughese se dala dosadit jména kteréhokoli trenéra a žokeje, kterým byla vzata licence. Všechny novinové články se v podobných případech vyznačovaly stejným rysem: dokonalou neinformovaností. Šetření o dostihových přestupcích se koná za zavřenými dveřmi a vyšetřující orgány nemusí jednání zpřístupnit veřejnosti nebo tisku, a protože nemusí, nikdy tak nečiní.

Dokonce se podobně jako řada jiných do sebe zahleděných institucí zřejmě neustále snaží zabránit, aby příliš mnoho lidí přišlo na kloub tomu, co se vlastně děje.

Také Daily Witness se vyjadřoval mlhavě, až na to, že Táta Leeman dal jako obvykle průchod své básnické žíle. Podle něho:

Kelly Hughes, až dosud hlavní uchazeč o titul nejúspěšnějšího překážkového jezdce této sezóny a pátý nejlepší z

minulého roku, byl potrestán odnětím licence až do odvolání. Tricetiletý Hughes opustil jednací síň deset minut po Cranfieldovi. S bledou, zachmuřenou tvář potvrdil, že přišel o licenci, a dodal: "Nemám k tomu co říct."

Tihle novináři ale mají pozoruhodný sluch! Povzdychl jsem, odložil noviny a šel do ložnice, vyměnil župan za kalhoty a svetr, ustlal postel a pak jsem se na ni posadil a civěl do prázdna. Nic jiného jsem neměl na práci. Ani v budoucnu jsem neměl co dělat. Bohužel jsem ani neměl o čem přemýšlet - leda o disciplinárce.

Stručně řečeno jsem licenci prošvihl proto, že jsem prošvihl dostih. Přesněji řečeno jsem poslední lednový týden obsadil v Oxfordu v Křišťálovém poháru Lemonfizzu s horkým favoritem druhé místo a vítězem se stal outsider, s nímž nikdo nepočítal. Normálně by to byla čistě jenom směla, nebýt toho, že oba koně trénoval Dexter Cranfield.

Doběh v cíli přivítaly tribuny hlasitým nesouhlasem a diváci mne vypískávali až do padoku, kde jsem odsedlal. Dexter Cranfield se tvářil spíš ustaraně než radostně, i když obsadil první i druhé místo v jednom z nejlépe dotovaných překážkových dostihů sezóny, a rozhodčí si pozvali nás oba, abychom jim to vysvětlili. Náš výklad je neuspokojil, prohlásili. Záležitost předloží disciplinární komisi Jockey Clubu. O dva týdny později se disciplinární komise vyjádřila neméně skepticky o tom, že k tak podivnému výsledku došlo náhodou. Záměrný podvod na sázejícím publiku, prohlásila. Odsouzenihodné, nepoctivé, odporné. Dostihový sport si musí udržet čisté jméno, oznámila. Není to poprvé, co na toho či onoho z vás padlo podezření. Pro výstrahu ostatním je třeba udělit přísné tresty.

Distancovat, rozhodla. Odnětí licence. Zasloužený trest.

Tohle by se v Americe stát nemohlo, pomyslel jsem si sklíčeně. Tam jsou sázky na každého koně z téže stáje či od téhož majitele současně sázkou na jejich ostatní koně. Jestliže tedy zvítězí místo favorita stáje outsider, sázející o peníze nepřijdou. Nejvyšší čas, aby tenhle systém přeplul Atlantik. Opravuji - nikoli nejvyšší čas, ale už to dávno mělo být! Věc se ve skutečnosti měla tak, že Squelch, můj horký favorit, pode mnou na celé dráze až k cílové rovině zhasínal, a byl zázrak, že jsem skončil jako druhý a ne pátý nebo šestý. Kdyby ovšem nebyl absolvoval rychle po sobě tolik startů, nebyl by tak vyčerpaný. Největší směla byla v tom, že mne deset metrů před cílem předběhl Cranfieldův druhý kůň Cherry Pie.

Vyzbrojen pocitem nevinu a pevným přesvědčením, že oxfordští rozhodčí byli sice ovlivnění nevraživou reakcí diváků, ale že disciplinární komise prozkoumá věc v atmosféře chladného zdravého rozumu, dostavil jsem se na disciplinárku bez sebemenších obav.

Atmosféra byla chladná. Mrazivá. O vlastním zdravém rozumu byli rozhodčí pevně přesvědčeni. Nezdálo se však, že by nějaký přisuzovali mně či Cranfieldovi.

První slabý náznak, že se na nás hroubí nebesa, se objevil, když přečtli výsledky devíti jiných dostihů, kde jsem jel Cranfieldovy favority a byl poražen. V šesti z nich vyhráli jiní Cranfieldovi svěřenci. Ve zbývajících třech dostizích měl Cranfield rovněž koně.

"To znamená," řekl lord Gowery, "že případ, který zde projednáváme, rozhodně není prvním svého druhu. Opakoval se již vícekrát. V minulosti zřejmě prošly všechny bez povšimnutí, jenže tentokrát jste to jasně přehnali."

Určitě jsem tam stál s ústy překvapením dokořán, a oni byli naprosto přesvědčeni, že mne vyvedlo z míry, kolik toho vyhrabali, aby prokázali mou vinu.

"Některé z těchto dostihů se jely před několika lety," namítl jsem. "Dokonce před šesti či sedmi."

"Co na tom?" namítl lord Gowery.

"Něco podobného potrefí čas od času každého trenéra," vyhrkl vztekle Cranfield. "To přece musíte vědět!"

Lord Gowery na něho upřel lhostejný pohled. Ucítil jsem, jak mi na zádech naskakuje husí kůže. Skutečně je přesvědčený, blesklo mi hlavou, že jsme vinni. Teprve v tu chvíli mi svítl, že se budeme muset porvat; jenže už bylo příliš pozdě. Prohodil jsem ke Cranfieldovi: "Přece jen jsme si měli vzít toho advokáta," a on na mne pohlédl s téměř vytřeštěným výrazem souhlasu.

Krátce před Lemonfizzem se Jockey Club konečně vzdal staré autokratické tradice, nehodné dvacátého století, a dal souhlas, aby se lidé, jimž hrozí ztráta živobytí, mohli, pokud si to přejí, dát při disciplinárních jednáních zastupovat advokáty. Tento ústupek byl tak nový, že ještě neexistoval nějaký unávaný precedens, podle něhož by se postupovalo. Jeden dva lidé už byli s pomocí advokáta zproštěni viny, jenže ti by pravděpodobně byli zproštěni stejně; a jestliže si obviněný vzal advokáta, honorář mu musel zaplatit stejně jen on sám. Jockey Club nehradil výdaje žádnému z těch, koho obvinil, lhostejno, zda se jim povedlo nevinu prokázat či nikoli.

Zpočátku se mnou Cranfield souhlasil, abychom si našli advokáta, i když se nám oběma zajídalo, že nás to bude něco stát. Později se Cranfield náhodou setkal na jakémsi večírku s nově zvoleným předsedou disciplinární komise, který byl jeho přítelem, a poté mi oznámil: "Ty výdaje s advokátem si budeme moct uspořít. Monty Midgely mi důvěrně sdělil, že podle názoru disciplinární komise se oxfordští rozhodčí zbláznili, když na nás podali oznámení. Výsledek Lemonfizzu je podle něho prostě náhoda a nemáme si dělat hlavu, ta disciplinárka bude jen formalita. Takových deset minut a bude po všem."

Oba jsme se tímhle ujištěním spokojili. Důvod k poplachu jsme neviděli ani tehdy, když tři nebo čtyři dny nato plukovník sir Montague Midgely zežloutl, protože dostal hepatitidu, a musel ulehnout, a když bylo oznámeno, že ho při všech disciplinárkách, které se budou konat v nejbližších několika týdnech, bude zastupovat další člen disciplinární komise, lord Gowery.

Játro Montyho Midgelyho toho měla hodně na svědomí. Ať už zamýšlel cokoli, bylo teď nad slunce jasné, že Gowery měl jiný názor.

Disciplinárka se konala v prostorné, přepychově zařízené místnosti v ústředí Jockey Clubu na Portman Square. Na jedné straně vyleštěného stolu seděli v pohodlných křeslech čtyři rozhodčí, každý z nich měl před sebou hromadu

listin, a u malého stolku kousek vpravo od nich seděl zapisovatel. Když jsme s Cranfieldem vešli do místnosti, zapisovatel právě připravoval magnetofon, odvinul šňůru a táhl ji po podlaze k rozhodčím. Mikrofon nasadil do podstavce před lordem Gowerym, zapnul ho, několikrát do něho tůkl, vrátil se k magnetofonu, stiskl několik tlačítek a ohlásil, že všechno je v pořádku.

Za rozhodčími, na druhé straně hodně širokého měkkého tmavého koberce, stála řada dalších křesel. V nich seděli ti tři rozhodčí, kteří se v Oxfordu nedali přesvědčit, dostihový tajemník, handicaper, který stanovil váhy pro Lemonfizz, a dva pomocní rozhodčí, funkcionáři placení Jockey Clubem a působící na mítincích jako podivná kombinace poslíčků pro rozhodčí a soukromých policistů dostihové branže. Právě oni informují rozhodčí příslušného mítinku, že podle jejich názoru došlo k porušení řádu, a doporučí jim, aby zavedli disciplinární řízení.

Obdobně jako v jiných povoláních byli mezi pomocnými rozhodčími lidé, kteří měli rozum, i takoví, s nimiž se člověk nikdy nedomluvil. O rozhodčím, který působil v Oxfordu tehdy při Lemonfizzu, bylo notoricky známé, že se s ním dá vyjít ze všech nejhůř.

Cranfielda a mne posadili obličejem ke stolu rozhodčích, ale kousek od něj. I pro nás byla připravena stejná přepychová křesla. Velmi civilizovaná. Žádná popravčí sekera v dohledu. Posadili jsme se a Cranfield nedbale zkřížil nohy; tvářil se sebejistě a uvolněně.

S Cranfieldem jsme zdaleka nebyli jedno tělo jedna duše. Cranfield zdědil majetek po otci, bývalém továrníkovi na mýdlo, jemuž se nepodařilo získat vytoužený šlechtický predikát, ačkoli jako blázen přispíval penězi na všechny módní dobročinné účely. Bohatství spojené s neukojenou společenskou ctižádostí změnilo Cranfielda juniora v nebetyčného snoba. Byl jsem pro něho sluha, protože mne zaměstnával; neuměl však se sluhy zacházet.

Byl ovšem velmi dobrý trenér. A navíc měl bohaté přátele, kteří si mohli dovolit držet dobré koně. Téměř osm let jsem pro něj napolo pravidelně jezdil, a třebaže jsem se zpočátku cítil dotčen jeho snobskými způsoby, nakonec jsem se jimi bavil. Ale po všech těch letech jsme spolu jednali výhradně jako obchodní partneři. Ani stopa přátelství. Pro něho by taková představa byla urážkou a mně nebyl natolik blízký, abych toho litoval.

Byl o dvacet let starší než já, vytáhlý, hubený Anglosas s řídkými jemnými šedivými vlasy, šedomodrýma očima s krátkými světlými řasami, silným rovným nosem a zdravě bílými zuby. Postavu měl typově přijatelnou pro společenské kruhy, v nichž se snažil pohybovat, ale rysy, jež mu životní názory vryly do kůže, byly varováním pro každého, kdo by v něm hledal snášenlivost nebo šlechetnost. Cranfield byl od přírody skrblik a štedrý byl pouze k těm, kdo mu pomáhali šplhat nahoru. Po každém jednání s lidmi, kteří podle něho byli pod jeho úrovní, zanechával za sebou rozbouranou brázdu nelibosti a rozmrzelosti. K přátelům se choval roztomile, k manželce na veřejnosti zdvořile, a bylo až trapné, jak věrně se v jeho třech dospívajících dětech odrážely otcovy pomýlené představy o vlastní nadřazenosti. Několik dní před disciplinárkou nadhodil Cranfield, že oxfordští rozhodčí jsou vesměs správní chlapíci a dva z nich se mu prý osobně omluvili za to, že případ postoupili disciplinární komisi. Přikývl jsem bez jediné poznámky. Cranfield musel stejně jako já vědět, že všichni tři oxfordští rozhodčí byli zvoleni pouze ze společenských důvodů: jeden z nich nedokáže na pět kroků ani přečíst číslo v rámečcích, druhý zdědil po zesnulém strýci celé stádo závodních koní, ale nikoli jeho odborné vědomosti, a třetího zaslechli, jak se během dostihu zeptal svého trenéra, který kůň mu vlastně patří. Ani jeden z nich neuměl popsat dostih tak, jak to musí dokázat průměrný dostihový komentátor. Správní chlapíci to možná byli, ale jako rozhodčí nestáli za nic.

"Nyní pustíme filmový záznam dostihu," oznámil lord Gowery.

Spustili promítačku stojící na konci místnosti. Otočili jsme křesla, abychom se mohli dívat. Pomocný rozhodčí, ten tlustý nafoukaný nádiva, stál u plátna a dlouhým ukazovátkem mířil na Squelche.

"Toto je dotyčný kůň," řekl, jak se koně řadili ke startu. Blesklo mi jen tak hlavou, že pokud rozhodčí znají své řemeslo, už ten film museli vidět několikrát a tedy vědět, který z koní je Squelch, aniž by jim ho někdo musel ukazovat.

Rozhodčí ukazoval na Squelche po celý průběh dostihu. Byl to nezajímavý dostih a běžel se podle osvědčeného vzoru: pomalu odskočit a nechat vést někoho jiného; protlačit se kupředu na čtvrté místo a udržet se tam dvě míle nebo i déle; před předposlední překážkou se proplést do čela pole a tam se za každou cenu udržet až do cíle. Jestli koni takový dostih vyhovuje a je-li kůň dost dobrý, pak by měl vyhrát.

Squelch ostatně nesnášel jiný způsob jízdy. Když byl ve formě, byl to celkem dobrý kůň. Jenže tehdy prostě neměl svůj den.

Ve filmu bylo vidět, jak se Squelch před předposlední překážkou dostal do čela pole. Při doskoku trochu zakolísal - bezpečný příznak únavy. Musel jsem ho pěkně sebrat, zmáčknot a najet k poslední překážce, a ve filmu to bylo jasně vidět. Za poslední překážkou, před cílovým sloupkem začal ztrácet nohy, a kdybych ho nebyl tvrdě pobízel, zřetelně by zpomalil. Při finiši nás překvapivě předběhl Cherry Pie, jen se kolem nás mihl.

Film náhle skončil a někdo rozsvítil. Domníval jsem se, že film je natolik průkazný, že víc už se dít nebude.

"Nepoužil jste bičiku," vytkl mi lord Gowery.

"Nepoužil," přisvědčil jsem. "Squelch bičik nesnáší. Musí se pobízet rukama."

"Vůbec jste se nenamáhal ho vyjet."

"Ne. Byl na smrt znavený, je to vidět i ve filmu."

"Z filmu vidím jediné to, že jste nevyvinul sebemenší snahu, abyste vyhrál. Seděl jste tam s nehybnými pažemi a vůbec jste se nesnažil."

Vytřeštil jsem na něho oči. "Squelch není z koní, s nimiž je při dostihu snadné pořízení. Musí se na něm sedět klidně.

Jestli ho někdo uhodí, začne brzdit. Zabere pouze na stisk kolen a vyjetí rukama a na hlas svého jezdce."

"To je pravda," přitakal Cranfield uctivě. "Pokaždé Hughesovi nařizují, aby s tím koněm nezacházel tvrdě."

Lord Gowery, jako by nebyl slyšet slovo, řekl: "Hughes bičik ani nezdvihl."

Tázavě pohlédl na oba rozhodčí, mezi nimiž seděl, jako by chtěl znát jejich názor. Mladý muž po jeho levici, který kdysi

jezdil jako amatér, ledabyly přikývl. Druhý spal.

Mám podezření, že ho Gowery pod stolem kopl. S trhnutím zvedl hlavu, vyhrkl: "Ano? Určitě!" a vrhl na mne podezíravý pohled.

To je fraška, pomyslel jsem si. Tahle celá záležitost je prachobyčejná fraška.

Gowery spokojeně přikývl. "Hughes vůbec nezdvihl bičík."

Z tlustého nafoukaného pomocného rozhodčího začíselá samolibost. "Ten další film, pane předsedo, udělá ve věci jasno."

"Ano," souhlasil Gowery. "Promítněte jej."

"Co je to za film?" zeptal se Cranfield.

"V tomto filmu je vidět Squelche, jak 3. ledna vyhrál v Readingu," řekl Gowery.

Cranfield se zamyslel. "Toho dne jsem v Readingu nebyl."

"Nebyl," souhlasil Gowery. "Místo toho jste prý jel na mítink ve Worcesteru." Tón jeho slov byl plný podezíravosti, jako by to bylo něco nenormálního. Cranfield měl ve Worcesteru výborného mladého překážkáře a chtěl vidět, jak si bude počínat. Squelch, všemi uznávaný favorit, žádný dohled nepotřeboval.

Světla znovu zhasla. Pomocný rozhodčí namířil ukazovátka na Kellyho Hughese, jedoucího v jasně poznatelném černobílém dresu a černé čapce. Tenhle dostih ovšem nebyl ani trochu podobný dostihu o Lemonfizz. Dostal jsem se na špici pole brzo, abych si dopřál pořádný výhled na překážky, uprostřed dostihu jsem stáhl koně na třetí pozici, aby si odpočinul, a teprve za poslední překážkou jsem se znovu probojoval do čela pole, energicky pobížeje bičíkem koně po plecích a tvrdě ho vyjízďe rukama.

Film skončil, rozsvítila se světla a v místnosti se rozhostilo těžké obviňující ticho. Cranfield obrátil zamračenou tvář ke mně.

"Jistě uznáte," řekl Gowery ironicky, "že jste použil bičíku, Hughesi."

"Ano, pane předsedo," souhlasil jsem. "Jaký že to byl dostih, říkáte?"

"Poslední dostih v Readingu," odsekl podrážděně. "Nepředstírejte, že to nevíte."

"Uznávám, že film, který jste právě promítli, ukazuje poslední dostih v Readingu. Jenže v posledním dostihu v Readingu Squelch neběžel. Kůň na tom filmu byl Wanderlust. Patří panu Kesselovi stejně jako Squelch, takže jsem měl stejný dres, a oba koně mají stejného otce, proto jsou si podobní. Ale kůň, kterého jste právě promítli, je Wanderlust. A ten, jak jste viděl, reaguje dobře, když ho člověk přetáhne bičíkem."

Nastalo mrtvé ticho. Přerušil je Cranfield. Odkášlal si a řekl: "Hughes má naprostou pravdu. Tohle byl Wanderlust."

Dokud jsem na to neupozornil, zřejmě to ani nepostřehl, pomyslel jsem si pobaveně. Jak snadno se dají lidé přimět, aby věřili tomu, co se jim řekne!

Nastala chvilka horečného šeptání. Nepomohl jsem jim. Ať si to proberou sami.

Nakonec se lord Gowery zeptal: "Má tu někdo dostihový kalendář?" Tajemník stojící u dveří vyšel a přinesl ho.

Gowery ho pomalu otevřel a velice dlouho a podrobně studoval výsledky z Readingu.

"Zřejmě tu máme nesprávný film," připustil rozmrzele. "Squelch běžel v Readingu šestý dostih, a ten bývá obvykle poslední. Jenže toho dne, jak vidíte, se konalo sedm dostihů, protože dostih nováčků byl rozdělen a běžel se nadvakrát, na začátku dne a na konci. Wanderlust vyhrál poslední dostih. Jde zde bohužel o zcela pochopitelný omyl."

Nedomníval jsem se, že bych si pomohl, kdybych prohlásil, že to pokládám za omyl nestydatý, ne-li zločinný.

"Mohli bychom se teď podívat na ten správný film?" požádal jsem zdvořile. "Na ten, v němž Squelch zvítězil?"

Lord Gowery si odkašlal. "Eh, nemyslím, že ho tu máme. Nicméně," vzhopil se rychle, "ho ani nepotřebujeme. Není důležitý. Nezabýváme se výsledkem z Readingu, nýbrž výsledkem z Oxfordu."

Zalupal jsem po dechu. Tohle mě namouduší uzemnilo. "Ale pane předsedo, když se podíváte, jak Squelch běžel, uvidíte, že jsem ho jel v Readingu přesně tak jako v Oxfordu, to jest bez bičíku."

"O to tady nejde, Hughesi, vždyť Squelch třeba v Readingu bičík nepotřeboval, zatímco v Oxfordu ano."

"Pane předsedo, právě o to tady jde," ohradil jsem se. "Jel jsem Squelche v Oxfordu přesně týmž způsobem jako v Readingu, kde vyhrál, ale v Oxfordu byl unavený."

Lord Gowery na to nereagoval. Naopak, pohlédl úkosem doleva a doprava po svých přísedících a poznamenal:

"Nesmíme už dál marnit čas. Do oběda musíme ještě předvolat tři nebo čtyři svědky."

Ospalý starší rozhodčí přikývl a pohlédl na hodinky. Mladší také souhlasil a uhýbal před mým pohledem. Znal jsem ho celkem dobře z doby, kdy jezdil jako jezdec amatér, a často jsme spolu závodili. Všechny nás potěšilo, když se stal rozhodčím, vždyť z vlastní zkušenosti znal všelijaké podivné okolnosti, které se při dostihu mohou vyskytnout a z génia udělají pitomce, a proto jsme se domnívali, že vždycky bude tlumočit nebo vysvětlovat náš názor. Z jeho sklíčeného, napůl omluvného výrazu jsem poznal, že jsme v něj vkládali příliš velké naděje. Až dosud se jednání nezúčastnil jediným slůvkem a tvářil se, i když to zní prapodivně, jako by se něčeho bál.

Jako obyčejný Andrew Tring to býval lehkomyslný, zábavný chlapík, a přes překážky skákal s koněm téměř krkolomně. Nedávno zděděný titul baroneta a navíc čerstvě získaná funkce rozhodčího jako by mu při nynějším řízení úplně svázaly ruce.

O lordu Plimbornovi, tom starém ospalci, jsem nevěděl nic. Bylo mu přes sedmdesát a skoro pořád se slabě chvěl, jako by stáří otrásl jeho základy a již ho brzy mělo strhnout k zemi. Z toho, co se řeklo, vnímal nebo chápal podle mého názoru nanejvýš čtvrtinu.

Disciplinárky se zúčastňují obvykle tři rozhodčí, ale onoho dne tam byli čtyři. Ten čtvrtý, co seděl po levici Andrewa Tringa, nebyl, pokud jsem věděl, ani členem komise, natož pak rozhodčím pověřeným vyšetřováním přestupků. Přesto měl před sebou stejně velikou, ne-li větší hromadu poznámek jako ostatní, a napjatě, pečlivě sledoval každé slovo.

Nechápal jsem, jakou zde má odpovědnost, ale bylo nad slunce jasnější, že právě jemu, Wykehamovi, druhému

baronovi z Ferthu, záleží na výsledku.

Byl zřejmě jediný z těch čtyř, koho znepokojilo, že byl promítnut nesprávný film, a klidně, ale natolik hlasitě, že to dolehlo až ke Cranfieldovi a ke mně, řekl: "Byl jsem proti tomu, abyste tu promítli readingský dostih, pokud si vzpomínáte."

Gowery po něm blýskl ostrým, mrazivým pohledem, jenž by prokiál kohokoli s jemnější kůží, ale na Ferthově rozřhavaném vnitřním přesvědčení bezmocně roztál.

"Souhlasil jste s tím, že budete mlčet," prohlásil Gowery stejně rezavým spodním tónem. "Byl bych vám zavázán, kdybyste se toho držel."

Cranfield se vedle mě udiveně zavrtil a jak teď, den poté, o tom přemýšlím, zdá se mi ona strohá jedovatá šarvátka ještě neuvěřitelnější. Co tam vlastně, uvažoval jsem v duchu, Ferth vůbec pohledával? Přece tam nepatřil a jasně ho tam neviděli rádi!

Zazvonění telefonu mi přetrhlo myšlenky. Šel jsem do obývacího pokoje, zvedl sluchátko a shledal, že mě volá jeden kolega žokej, aby mne politoval. Byl sám před třemi čtyřmi lety na jistý čas distancován, a ví, jak mi je.

"To je milé, Jime, že ses obtěžoval."

"To nestojí za řeč, kamaráde. Musíme přeci držet spolu a vůbec, ne? Jak to probíhalo?"

"Mizerně," řekl jsem. "Nevzali na vědomí ani slovo z toho, co jsme jim já nebo Cranfield řekli. Byli přesvědčeni o našem provinění, než jsme se tam vůbec objevili."

Jim Enders se zasmál. "To mě nepřekvapuje. Víš, co se stalo mně?"

"Ne. Co?"

"No, když mi měli vrátit licenci, tak svolali disciplinární komisi na úterý, víš, a pak ji z nějakého důvodu museli odložit na čtvrtek odpoledne. A tak jsem se tam ve čtvrtek odpoledne dostavil a oni do mě hučeli a mleli páté přes deváté a varovali mě, jak si nesmím v budoucnu počínat a nějakou chvíli mě napínali na skřípec, až mi nakonec oznámili, že mi licenci vracejí. No, a já jsem si řekl, že bych si tedy mohl dojít pro dostihový kalendář a vzít ho domů, abych věděl, co mě čeká a co mě nemine a tak podobně, a tak jsem si tedy pro něj došel. No, dostihový kalendář se vydává ve dvanáct hodin ve čtvrtek, pochop, ve dvanáct, a tak jsem ho otevřel, a první, na co mi padl zrak, byla zpráva, že mi vrátili licenci! Co ty na to? Uveřejnili výsledek té schůze dvě hodiny předtím, než vůbec začala."

"To snad ne," podivil jsem se.

"Svatá pravda," ujistil mne. "Uvědom si, že mi tehdy licenci vraceli, ne brali. Ale i beztoho je jasné, že už se na tom předem usnesli. Dodneška nechápu, proč se vůbec obtěžovali podruhé svolávat celou komisi. Bylo to zbytečné plýtvání časem pro každého z nich."

"To zní neuvěřitelné," řekl jsem. Ale věřil jsem mu; nezažít to nyní na vlastní kůži, nebyl bych tomu ovšem uvěřil.

"Kdy ti vrátí licenci?" zeptal se Jim.

"To mi neřekli."

"Copak ti neoznámili, kdy o to můžeš požádat?"

"Ne."

Jim vyslal do drátů jedno neomalené slovo. "A ještě něco, kamaráde, až o to požádáš, tak si vyber příhodný moment."

"Jak to mylíš?"

"Když jsem požádal, aby mi vrátili mou, a to jsem udělal přesně ten den, co mi řekli, že můžu, tak mi sdělili, že jediný rozhodčí, který má právo mi ji vrátit, odjel na dovolenou na Madeiru, a že musím počkat, až se objeví."

2

Když se koně vrátili o poledni z druhé vyjížďky, vyšel můj bratranec Tony hřmotně po schodech vzhůru a vdupal mi bláto a slámu do koberce. Bydlel jsem v jeho stáji, nikoli v Cranfieldově. Měl třicet boxů, dvaatřicet koní, jednu manželku, čtyři děti a překročený bankovní úvěr. Dalších deset boxů dal právě stavět, páté dítě se mělo narodit za čtyři měsíce a jeho dluh u banky už nabýval nebezpečných rozměrů. V bytě nad dvorem jsem žil sám a jezdil jsem na všem, co mi přišlo pod ruku.

Všechno tu klapalo. A za tři roky od doby, co jsme se sem nastěhovali, jsme se už slušně etablovali. Distancování znamenalo, že Tony a majitelé si budou muset najít jiného žokeje.

Tony otráveně sklesl do zeleného plyšového křesla.

"Jsi v pořádku?"

"Ano," přitakal jsem.

"Nalej mi, sakra."

Naplnil jsem mu polovinu sklenice whisky.

"Led?"

"Ne, bez."

Podal jsem mu sklenici a on si lokl. Pomalu se začal dostávat do formy,

Naše matky, sestry, pocházely z Walesu. Moje se provdala za místního mládence, takže jsem stropcentní Kelt, pomenší, tmavovlasý, podsaditý. Teta se zapletla s neprůbojným, téměř dvoumetrovým blondatým obrem z Wyomingu, po němž Tony zdědil valnou část svého zevnějšku a dvakrát větší mozek. Když Tonyho otec ze sebe svlékl americký letecký stejnokroj, vyšlo najevo, že je selský pacholek a nikoli majitel ranče, jak namluvil manželčině

rodině, a pokládal za mnohem důležitější, aby jeho jediný syn uměl pořádně jezdit na koni, a ne aby si vtloukal do hlavy věcičky z nějakých učených knih.

Tak se tedy Tony mnoho let nadšeně ulejal ze školy a nikdy toho nelitoval. Když jsem se s ním poprvé setkal, bylo mu pětadvacet; otec mu zemřel a Tony doprovodil upřímně truchlící maminku do rodného Walesu. Za sedm let se mu podařilo poměrně rychle opatřit si anglickou manželku, částečný anglický přízvuk, realistický přehled o anglickém dostihovém sportu, zaměstnání pomocného trenéra a vlastní stáj. A kdesi k tomu cestou přibral i neuhasitelnou anglickou žízeň. Po skotské.

Shlédl do téměř prázdné sklenice a zeptal se: "Co podnikneš?"

"Nevím."

"Vrátíš se domů?"

"Ani zaboha," odpověděl jsem. "Když už jsem to dotáhl tak daleko!"

Nepatrně pozdvihl hlavu a s úsměvem se rozhlédl po pokoji. Jasně bílé stěny, vysoký hnědý koberec, křesla potažená plyšem ve dvou nebo třech odstínech zeleně, starožitný nábytek, těžké růžové a oranžové pruhované závěsy. "To bych řekl," přitakal. "Hezky daleko od Coedlantské farmy, kamaráde."

"O nic dál než ty od té své prerie."

Zavrtěl hlavou. "Já mám pořád ještě buranské kořínky. Tys svoje vytrhal."

Bystrozraký chlapík, ten Tony. Mimořádná směs ryzí inteligence a slámy ve vlasech. Měl pravdu; já tu slámu ze svých vytřepal. Ale výborně jsme spolu vycházeli.

"Rád bych si promluvil s někým, kdo byl nedávno na nějaké disciplinárce," vyhrkl jsem.

"Raději to hoď za hlavu a zapomeň na to," poradil mi. "Stejně nic nevykoumáš, když si budeš srovnávat jednu operaci s druhou!"

Zasmál jsem se, a to za daných okolností už bylo něco. "Nejde mi o to porovnat si bolesti," vysvětlil jsem. "Chci jenom vykoumat, jestli se to, co se stalo včera, nějak ... vymykalo z normálu. Ten postup totiž, víš. Procedurální stránka.

Nemluvě ani o tom, že většina důkazů byla podvržená."

"Tohle sis tedy pořád mumlal cestou domů? To je těch několik málo slov, cos utrousil na poušti mlčení?"

"Většinou jsem říkal: nevěřili jedinému slovu."

"Kdo tedy podvrhl co?"

"To bych taky rád věděl."

Napřáhl ke mně prázdnou sklenici. Nalil jsem mu.

"To myslíš vážně?"

"Ano. Od bodu A, jako že jsem jel Squelche tak, aby vyhrál, až do bodu B, jako že jsou rozhoří přesvědčení, že tomu tak nebylo. A na cestě švitořili tři čtyři ptáčci jako diví a lhali jako zjednaní."

"Shledávám," řekl, "že se něco hýbe ve včerejších troskách."

"Jakých troskách?"

"Tvých."

"Jo tak."

"Měl bys víc pít," poradil mi. "Pokus se o to. Začni hned."

"Nechám si to projít hlavou."

"Buď tak laskav." Vysoukal se na nohy. "Čas k obědu. Čas návratu k ptáčkům, co čekají s otevřenými zobáčky na červy."

"Takže dneska budou červi, jo?"

"Bůhví. Poppy ti vzkazuje, abys přišel, jestli chceš."

Zavrtěl jsem hlavou.

"Musíš přece jíst," namítl.

"Jistě."

Zpytavě na mne pohlédl. "Myslím," řekl, "že už si nějak poradiš." Odložil prázdnou sklenici. "Kdybys něco potřeboval, jsme tady, jak víš. Společnost. Jídlo. Holky k tancování. A podobné maličkosti."

Pokýval jsem vděčně hlavou a Tony se odšoural po schodech dolů. Nezmínil se o koních, o dostizích, které mají odjezdit, nebo o jiných žokejích, které bude muset najmout. Neřekl, že by mu můj další pobyt v bytě byl nepřijemný. Stejně jsem si s tím nevěděl rady. Ten byt byl můj domov. Můj jediný domov. Sám jsem ho projektoval, přestavěl a zařídil. Měl jsem ho rád a nechtěl jsem z něho odejít.

Zašel jsem do ložnice.

Manželská postel, ale polštáře pro jednoho.

Na prádelníku Rosalindina fotografie ve stříbrném rámečku. Byli jsme dva roky svoji a jednou odjela k rodičům, aby s nimi jako obvykle strávila víkend. Tu sobotu jsem jel v Market Rasenu pět dostihů a na sklonku odpoledne přišel za mnou do váznice policista a lhostejným hlasem mi oznámil, že můj tehán si vyjel se svou i mou manželkou navštívit přátele a při předjíždění v hustém dešti nesprávně odhadl vzdálenost, střetl se s nákladákem a všichni tři byli na místě mrtvi.

Stalo se to před čtyřmi léty. Občas jsem si už nedokázal vybavit její hlas. Jindy mi zase připadalo, že Rosalinda je vedle v místnosti. Vroucně jsem ji miloval, ale bolest se již zahojila. Čtyři roky jsou dlouhá doba.

Kdyby jenom mohla být s tou svou vznětlivou povahou a neúprosnou loajalitou tady u mě, abych ji mohl povědět o disciplinárce, podělit se s ní o svou bídu a najít u ní útěchu.

Zatracená disciplinárka ...

Gowerovým prvním svědkem byl žokej Charlie West, který v Lemonfizzu skončil se svým koněm třetí, dvě nebo tři

délky za Squelchem. Dvacetiletý nezralý mladíček s kulatým obličejem a nutnou dávkou vrozeného talentu, ale zpropadeně neukázněný. Moc si o sobě myslel a vážně ohrožoval vlastní kariéru tím, že byl zřejmě přesvědčený, že pravidla platí pouze pro ty ostatní.

Vznešenost sídla Jockey Clubu na Portman Square a důstojný ráz celého jednání mu zřejmě poněkud srazily hřebínek. Do místnosti vešel nervózně a postavil se na místo, které mu určili - u konce stolu rozhodčích, po jejich levici a po naší pravici. Oči měl upřené na desku stolu a za celou svědeckou výpověď je zdvihl pouze jednou či dvakrát. Na Cranfielda a na mne nepohlédl ani jednou.

Gowery se ho otázel, jestli si vzpomíná na ten dostih.

"Ano, pane," zamumlal téměř neslyšitelně.

"Mluvte hlasitě!" vyzval ho nevrle Gowery.

Zapisovatel vstal od stolku a přisunul mikrofon blíž k Charliemu Westovi. Charlie West si odkašlal.

"Co se stalo při dostihu?"

"No, pane ... Mám to vzít od začátku, pane?"

"Není třeba zacházet do zbytečných podrobností, Weste," pravil Gowery netrpělivě. "Prostě nám řekněte, co se stalo na protilehlé straně, když jste šli podruhé dokola."

"Ovšem, pane. No ... Kelly, totiž jako Hughes, pane ..., Hughes ..., No ..., víte ..."

"Weste, k věci." Goweryho hlas by byl zarazil i laserový paprsek. Charliemu Westovi vyskočily na šíji červené skvrny. Polkl.

"No, tam na druhý straně, tam kde už nejsou vidět tribuny, tam, víte, na několik vteřin, tam, pane ... Hughes prudce trhl otěžema, pane."

"A co řekl, Weste?"

"Řekl, pane: Tak, kluci, přišlajfujme to. Pane."

Ačkoli to všichni slyšeli a bylo takové ticho, že by bylo slyšet padnout špendlík na zem, řekl Gowery záměrně:

"Opakujte to, prosím, Weste."

"Hughes, pane, řekl: Tak, kluci, přišlajfujme to."

"Co tím podle vás myslel, Weste?"

"No, pane, jako že se už nesnaží. Tohle říká vždycky, když puluje koně a přestane se snažit."

"Vždycky?"

"No, tak nějak, pane."

Rozlehl se hluboké ticho.

Gowery odměřeně řekl: "Pane Cranfielde ..., Hughesi... Můžete položit svědkovi otázky."

Pomalu jsem vstal.

"Chceš opravdu říct," zeptal jsem se roztrpčeně, "že jsem vůbec někdy v průběhu Lemonfizzu puloval Squelche a řekl:

Tak, kluci, přišlajfujme to?"

Přikývl. Začal se potit.

"Prosím, odpověz nahlas," vyzval jsem ho.

"Ano. Řekls to."

"Neřekl."

"Slyšel jsem tě."

"Tos nemohl."

"Slyšel jsem tě."

Zmlkl jsem. Prostě jsem nevěděl, co odpovědět. Připomínalo to příliš hádku na dětském hřišti: tys to udělal, já to neudělal, udělals to ty, já to neudělal...

Sedl jsem si. Všichni rozhodčí a funkcionáři civěli na mne. Bylo mi jasné, že do jednoho věří Westovi.

"Hughesi, máte ve zvyku používat tohoto výroku?" Goweryho hlas byl jako žiravina.

"Nikoli, pane předsedo."

"Použil jste ho někdy?"

"Nikoli v Lemonfizzu, pane předsedo."

"Ptal jsem se: Použil jste ho někdy?"

Lhát či nelhat... "Ano, pane, použil jsem ho jednou či dvakrát. Ale nikoli na Squelchovi v Lemonfizzu."

"Stačí, že jste ho vůbec pronesl, Hughesi. O tom, kdy jste ho použil, si závěr uděláme sami."

Zasunul jeden list pod svou hromádku a vzal do ruky druhý. Vrhł na něj slepý, symbolický pohled člověka, který zná svou otázku nazpaměť, a pokračoval: "A teď nám, Weste, povězte, co udělal Hughes poté, když tohle řekl."

"Puloval svého koně, pane."

"Jak to víte?" Byla to čistě formální otázka - položená tónem člověka, který už zná odpověď.

"Byl jsem právě vedle Hughese, pane, když vykřikl to o tom šlajfování. Pak se trochu nahrbil, pane, přitáhl otěže, pane, no a pak už byl za mnou a vypadl z dostihu."

Cranfield se na něho obořil: "Ale dojel před tebou."

"Ano, pane." Charlie West uhnul očima nahoru k lordu Gowerymu a mluvil pouze k němu. "Můj starej kůň nestačil tempu, a když jsme se blížili k předposlední překážce, Hughes mě zase předjel."

"A jak přeskočil Squelch tu překážku?"

"Lehce, pane. Najel na ni jaksepatří. A doskočil čistě, pane."

"Hughes tvrdí, že Squelch byl na tomto úseku příliš vyčerpaný."

Charlie West se na chvíli odmlčel. Nakonec řekl: "O tom nevím nic, pane. Jenom jsem si říkal, že Squelch mohl vyhrát,

pane. Pořád si myslím, že vlastně měl vyhrát, pane, takovej kůň jako on."

Gowery mrkl doleva a doprava, aby se ujistil, že to jeho kolegové zaslechli. "Mohl jste ze své pozice v závěrečné fázi dostihu postřehnout, Weste, zda se Hughes snažil či nesnažil vyhrát?"

"No, nevypadalo to na to, pane, a to mě jaksi překvapilo."

"Překvapilo?"

"Ano, pane. Víte, Hughes je totiž v týhle věci úplněj umělec."

"V čem je úplný umělec?"

"No, v tom, že jede tak, že to z tribun vypadá jako fantastickéj finiš, ale zatím celou dobu zatahuje koně jako blázen."

"Hughes má tedy ve zvyku jet dostih tak, aby nevyhrál?"

Charliemu Westovi to došlo. "Ano, pane."

"Děkuji vám, Weste," řekl lord Gowery s pokryteckou zdvořilostí. "Můžete si jít sednout tamhle dozadu."

Charlie West pospíchal jako splašený k řadě židlí, vyhrazených těm, kdo si odbyli svědeckou výpověď. Cranfield se ke mně prudce otočil a zeptal se: "Proč jste to proboha nepopřel důrazněji? Proč jste k čertu netrval na tom, že si to celé vymyslel?"

"Myslíte, že by mi uvěřili?"

Nervózně upřel zrak na řadu žalobců proti nám a odpověď nalezl v jejich nesmířitelných pohledech. Přesto odhodlaně vstal a řekl: "Pane předsedo, film z Lemonfizzu je v rozporu s Westovým obviněním. Hughes nezadržoval koně ani v jednom okamžiku dostihu."

Chtěl jsem ho umlčet, ale zdvihl jsem ruku příliš pozdě. Na napjatých tvářích lorda Goweryho a lorda Ferthe se objevil výraz zadostiučinění. Věděli právě tak jako já, že to, co West řekl, má oporu ve filmu. Protože jsem cítil, že Squelch by nevydržel s dechem, poskytl jsem mu asi míli před cílem krátký oddech, a tento jinak zcela běžný každodenní čin se dal dnes všelijak špatně vykládat.

Cranfield shlédl ke mně, překvapený mou reakcí.

"Dal jsem mu oddech," řekl jsem omluvně. "Je to vidět."

Těžce si sedl a ustaraně svažtil čelo.

Gowery prohodil k jednomu z funkcionářů: "Přiveďte sem pana Newtonnardsa," jako by Cranfield ani nebyl otevřel ústa. Nastala přestávka, než se záhadný pan Newtonnards objevil. Lord Gowery nepatrně sklonil hlavu k levému rameni a dopřál mi tak potěšení prohlédnout si jeho patricijský profil. Uvědomil jsem si s pocitem téměř šoku, že o něm jako o člověku nevím vůbec nic a že on zcela pravděpodobně neví nic o mně. Pro mne byl člověkem obdařeným autoritou s velkým A. Nikdy jsem nezapochyboval o jeho právu mi vládnout. Naivně jsem usuzoval, že tak bude činit nezaujatě, moudře a spravedlivě.

Tolik k iluzím. Gowery manipuloval svými svědky způsobem, jaký by obrátil slavný Old Bailey vzhůru nohama. Lži Charlieho Westa mu zněly jako pravda a má pravda jako lež. Byl prokurátorem a současně soudcem a důkazy připouštěl pouze tehdy, když mu vyhovovaly.

Rozprášil posvátnou úctu, kterou jsem k němu choval, jako vítr chmýří pampelišky, a místo toho jsem cítil, jak se ve mně šíří mrazivý cynismus. A také stud za dřívější důvěřivost. Vzhledem k vzdělání, kterého se mi dostalo, jsem měl být chytřejší.

Pan Newtonnards se vynořil z čekárny a kráčet k svědeckému místu na konci stolu rozhodčích; v klopě saka měl červenou růžičku a v ruce velkou modrou knihu. Na rozdíl od Charlieho Westa byl sebejistý, ani trochu nervózní. Když postřehl, že všichni ostatní sedí, rozhlédl se po židli pro sebe, a když žádnou nenašel, požádal o ni.

Po nepatrném zaváhání Gowery přikývl a tajemník, který seděl vedle dveří, mu jednu přisunul. Pan Newtonnards na ni usadil pěstěnou, do perlově šedivého obleku navlečenou postavu.

"Kdo je to?" zeptal jsem se Cranfielda. Cranfield pokrčil rameny a neodpověděl, ale znal ho, protože se mu ustaraný obličej ještě víc protáhl.

Andrew Tring zahrabal v hromadě listin, našel, co hledal, a vytáhl to. Lord Plimborne měl oči zase zavřené. Už mne to ani nepřekvapovalo; pochopil jsem totiž, že na tom nezáleží. Moc ležela kdesi mezi Gowerym a Ferthem a ti dva, Andy Tring a Plimborne, tam seděli jen na okrasu.

Také lord Gowery vytáhl jakousi listinu a znovu mi připadalo, že zná její obsah nazpaměť.

"Pan Newtonnards?"

"Ano, pane předsedo." Měl slabý lidový londýnský přízvuk, potažený roky plnými doutníků a šampaňského.

Takových padesát až šedesát, usoudil jsem; žádný hlupák, vyznal se ve světě a měl přátele v show businessu. Nebyl jsem daleko od pravdy: pan Newtonnards, jak vyšlo najevo, byl bookmaker.

Gowery řekl: "Pane Newtonnardsi, buďte tak laskav a povězte nám o jisté sázce, kterou jste přijal toho odpoledne, kdy se jel Lemonfizzský pohár."

"Prosím, pane předsedo. Stál jsem zrovna ve svém stánku na závodisti a přišel ke mně ten zákazník a chtěl vsadit padesátku na Cherry Pie." Odmlčel se, jako by víc už nepovažoval za nutné říct.

Gowery ho trochu ponoukl. "Popište, prosím, toho muže a také nám povězte, jak jste reagoval na jeho návrh."

"Popsat? Počkejte momentíček. Nebylo na něm nic zvláštního. Větší chlápek ve světle hnědém plášti, hnědém tyroláčku a s triedrem přes rameno. Středního věku, řekl bych. Možná, že měl knír. Opravdu si nevzpomínám."

Popis se hodil na polovičku mužů na závodisti.

"Zeptal se mě, jaký kurs bych mu dal na Cherry Pie," pokračoval Newtonnards. "Na tabuli jsem neměl žádný kurs na Cherry Pie, protože jsem ho pokládal za vysloveného outsidera. Nabídl jsem mu jednu ku desíti, ale on prohlásil, že to nestačí, a zatvářil se, jako by hodlal jít o číslo dál. No ..., " Newtonnards důrazně máchl baculatou rukou, "obchody se zrovna moc nehýbaly, a tak jsem mu nabídl sto ku šesti. Tehdy mi to připadalo moc slušné, vždyť v tom dostihu běželo

jenom osm koní. Bylo to nejhorší rozhodnutí, jaké jsem za poslední roky udělal." Na tukem obrostlých rysech se rozhostil výraz smutku smíšeného se stoicismem.

"Když tedy Cherry Pie zvítězil, sázku jste vyplatil."

"Ovšem. Vyplázl padesát očí a já mu zaplatil devět stovek."

"Devět set liber?"

"Přesně tak, pane předsedo," potvrdil Newtonnards bez okolků, "devět set liber."

"A můžeme vidět záznam o této sázce?"

"Beze všeho." Newtonnards rozevřel velkou modrou knihu na označené stránce. "Na levé straně, pane předsedo, asi tak v dolní polovině. Je označený červeným křížkem. Osm set padesát ku padesáti, tiket číslo devět set sedmdesát dva."

Knihla putovala po stole rozhodčích. Plimbourn se včas probudil a všichni čtyři pohlédli na stránku. Pak vrátili knihu Newtonnardsovi, ten ji pomalu zavřel a nechal ležet před sebou.

"Nebyla to na outsidersa neúměrně vysoká sázka?" zeptal se Gowery.

"To byla, pane předsedo. Ale to víte, mezi sázejícími je spousta troublemakerů. Ale někdy si přece jen přijdou na své a vyhraju."

"Takže jste si nedělal starosti, že riskujete tak velkou částku?"

"Ani ne, pane předsedo. V tom dostihu přeci jel Squelch. Jenže stejně jsem si část té sázky uložil u jiného bookmakera. Celkem čtvrtinu, po třiatřiceti. Tratil jsem tedy ve skutečnosti čtyři sta osmdesát liber deset šilinků. Na Squelchovi a ostatních jsem vydělal tři sta dvě deset, takže čistá ztráta na tomhle dostihu byla sto osmdesát pět."

Newtonnards vrhl na mne a Cranfielda vztekly pohled, z něhož vykukovala každá libra z těch sto osmdesáti pěti.

Gowery řekl: "My se tu nepídíme po částce, kterou jste prodělal, pane Newtonnardsi, nýbrž po identitě zákazníka, kterému Cherry Pie vyhrál téměř devět set liber."

Zachvěl jsem se. Když dokázal lhát West, dokážou to jiní také.

"Jak jsem už uvedl ve svém prohlášení, pane předsedo, neznám jeho jméno. Když ke mně přistoupil, připadalo mi, že ho odněkud znám, ale v mé branži člověk vidí spoustu lidí, a tak jsem tomu ani nevěnoval pozornost. Chápete? Začalo mi to vrtat hlavou, až když jsem mu ty peníze vysázel. Dokonce až po posledním dostihu. Vlastně mi svítilo, až když jsem se vracel autem domů, a vzalo mi to dech, to vám tedy povím."

"Prosím, vysvětlíte nám to jasněji," řekl Gowery trpělivě. Trpělivost kočky před myší dírou. Předtucha oslazující čekání.

"Nešlo ani tak o něho, jako o chlapíka, se kterým jsem ho zahlédl mluvit. Před prvním dostihem stál u bariéry padoku."

Ani nevím, proč jsem si na to vzpomněl, ale vzpomněl jsem si."

"A s kým jste toho svého zákazníka viděl mluvit?"

"S ním." Trhl hlavou směrem k nám. "S panem Cranfieldem."

Cranfield byl bleskem na nohou.

"Nadhazujete snad, že jsem tomu vašemu zákazníkovi poradil, aby vsadil na Cherry Pie?" Hlas se mu chvěl rozhořčením.

"Nikoli, pane Cranfielde," řekl ledově jako severák, "ale že ten zákazník jednal na váš příkaz a že na Cherry Pie jste vsadil vy sám."

"To je absolutní lež."

Jeho plamenné ohrazení se setkal s mrazivým odmítnutím.

"Kde je ten tajemný muž?" zeptal se. "Ten neidentifikovaný a neidentifikovatelný neexistující člověk? Jak jen můžete spíchnout takovýhle příběh a předložit ho jako seriózní důkaz? To je směšné. Absolutně, absolutně směšné."

"Sázka byla uzavřena," řekl Gowery důrazně a ukázal na knihu.

"A vás jsem viděl, jak mluvíte s tím klientem," potvrdil Newtonnards.

Cranfield byl tak navztekáný, že nedokázal nic říci, a raději si zase sedl. Jako mně, ani jemu se nedostávalo slov, kterými by dokázal nahodit představy, kterými nás ocejchovali.

"Pane Newtonnardsi," ozval jsem se. "Poznal byste toho zákazníka ještě teď?"

Zaváhal jenom na zlomek vteřiny. "Ano, poznal."

"Viděl jste ho někde na mítincích po Lemonfizzu?"

"Ne. Neviděl."

"Jestli ho někdy uvidíte, ukážete ho lordu Gowerymu?"

"Pokud tam lord Gowery bude, ano." Několik funkcionářů z druhé řady lavic se tomu usmálo, ale ne Newtonnards - a to mu je třeba připsat k dobru.

Nenapadlo mě už nic jiného, na co bych se ho mohl zeptat, a uvědomil jsem si, že jsem stejně ničeho nedocílil. Bylo to k vzteku. Z vlastního rozhodnutí jsme spadli do starých zlých časů, kdy si při disciplinárkách nesměli obžalovaný brát právního zástupce. A když nevěděli, jak se bránit, když nevěděli, jaké otázky klást nebo v jaké formě, tím hůř pro ně. Měli prostě smůlu. Jenže tohle nebyla smůla, tohle byla naše vlastní hloupá chyba. Advokát by byl dokázal rozcupovat Newtonnardsovu výpověď na tisíc kousků, ale ani já, ani Cranfield jsme nevěděli, jak na to.

Cranfield se o to pokusil. Už byl zase na nohou. "Vůbec jsem nevsadil na Cherry Pie, ale naopak na Squelche. Můžete si to přikontrolovat u mého bookmakera."

Gowery se ani nenamáhal mu odpovédět. Cranfield to opakoval.

Gowery řekl: "Ano, ano. To jste určitě udělal. Jenže o to vůbec nejde."

Cranfield se zase posadil, ústa dokořán. Věděl jsem až moc dobře, jak mu je. Jako by na něho padal skalní útes.

Kývl na Newtonnarda, aby odešel, a on se klidně odkolébál a posadil se vedle Charlieho Westa. Ovšem to, co řekl,

zůstalo třet, pevně zakotvené v myslích funkcionářů. Nikdo z nich se nezajímal o další důkazy. Nikdo z nich nenadhodil, jestli tu snad nedošlo k nějaké mýlce v totožnosti. Z jejich tváří se dalo jasně vyčíst, že tomu plně věří: jestli vůbec někdo vsadil na Cherry Pie a vyhrál devět set liber, pak to nemohl být nikdo jiný než Cranfield. Gowers ještě neskončil. S klidným zadostiučiněním vytáhl další lejstro a řekl: "Pane Cranfielde, mám tady místopřísežné prohlášení paní Joany Jonesové, která den Lemonfizzu prodávala pětilibrové tikety v totalizátoru u padoku, že prodala deset tiketů na vítězství na koně číslo osm muži středního věku ve světle hnědém plášti a tyroláčku. Mám tu také obdobné svědectví od pana Leonarda Robertse, který téhož dne vyplácel výhry ve stejné budově u pětilibrové přepážky. Oba tito zaměstnanci si sázejícího dobře zapamatovali, protože to byly skoro jediné pětilibrové tikety, které se prodaly na Cherry Pie, a rozhodně to byla jediná podstatná sázka. Totalizátor vyplatil tomu muži víc než jedenáct set liber v hotovosti. Pan Roberts mu radil, aby toho neměl tolik při sobě, ale ten muž odmítl řídit se jeho radou." Nastalo další obviňující ticho. Cranfield byl zjevně vyvedený zcela z míry a nezmohl se na slůvko odporu. Tentokrát jsem se mu pokusil přijít na pomoc. "Vsadil ten člověk u totalizátoru ještě na jiné koně toho dostihu? Vsadil na všechny, nebo na dva či tři či čtyři, nebo mu ta výhra spadla do klína jen čistou náhodou?" "V tom nebyla žádná náhoda, Hughesi." "Ale vsadil vůbec ještě na nějakého jiného koně?" Mrtvé ticho. "Jistě jste se na to zeptali, ne?" nadhodil jsem přesvědčeně. Gowers nevěděl, jestli se na to někdo ptal či neptal. Věděl jediné to, co bylo obsaženo v místopřísežném prohlášení. Upřel na mne strnulý pohled a řekl: "Nikdo nevsadí padesát liber na outsidera, aniž by neměl pádný důvod věřit, že vyhraje." "Ale pane předsedo ...". "Přesto si to zjistíme," souhlasil. Napsal si poznámku dolů na jedno místopřísežné prohlášení. "Připadá mi to však zcela vyložené. Nicméně si to dáme ověřit." Nic v těchto slovech nenaznačovalo, že počká s vynesením rozsudku, až obdrží odpověď. A také nepočkal.

3

Bezcílně jsem bloudil bytem, zoufalý a nervózní. Ohřál jsem si další kávu. Vypil ji. Začal jsem psát dopis rodičům a po půl stránce jsem to vzdal. Pokoušel jsem se dospět k nějakému rozhodnutí, co s budoucností, a nedokázal jsem to. Připadal jsem si jako umlácený, jako bych byl na cimpcampr, jako by mne byl přejel parní válec. A přitom jsem nic neprovedl. Nic. Podvečer. Na dvoře měli stájníci plné ruce práce s přípravou koní na noc, jako obvykle si popískávali a pokřikovali. Držel jsem se raději dále od okna a nakonec jsem se vrátil do ložnice a lehl si na postel. Denní světlo se začalo vytrácet. Snášel se soumrak. Po Newtonnardsovi předvolali Tommyho Timpsona, který jel Cherry Pie. Tommy Timpson se vyučil u Cranfielda a jezdil pro něho ty druhé šance, které byl Cranfield ochoten mu světit. Cranfield střídal tři jezdce: mne, Chrise Smithe (kterého fraktura lebky zrovna vyřadila na čas z provozu) a Tommyho. Tommy dostával drobtý a zaslouhoval si něco lepšího. Podobně jako i jiní trenéři nedokázal ani Cranfield odhadnout talent, který měl přímo před nosem, a teprve poté, co několik drobných místních trenérů požádalo Tommyho o službu, si uvědomil, že má ve vlastní stáji dobrého nadějněho žokeje. Tommy, devatenáctiletý koktající zelenáč, si při disciplinárce vedl moc špatně. Tvářil se stejně vydešeně jako dvouleté hříbě při prvním startu. Lord Gowers se ani nepokoušel ho uklidnit, pouze mu kladl otázky a nechal ho na ně odpovídat, jak nejlíp dokázal. "Jaké příkazy vám dal pan Cranfield před dostihem? Jak vám nařídil, abyste jel Cherry Pie? Měl jste ho jet tak, abyste vyhrál?" Tommy zakoktal a přefekl se a odpověděl, že mu pan Cranfield řekl, aby se držel celou dráhu za Squelchem a pokusil se ho předstihnout až za poslední překážkou. Cranfield rozhořčeně prohlásil: "Tohle právě udělal. Jenže to jsem mu neřekl." Gowers ho vyposlechl, obrátil hlavu k Tommymu a vyzval ho znovu: "Řekněte nám, jaký příkaz vám dal pan Cranfield před dostihem. Dobře si to rozvažte, prosím." Tommy polkl, vrhl na Cranfielda zoufalý pohled a udělal další pokus: "P ... p ... p ... pan Cranfield ř ... ř ... řekl, abych se přilepil na Sq ... Sq ... Sq ... Squelche a dr ... dr ... držel se tam, jak dlouho b ... b ... budu moct." "A chtěl na vás, abyste zvítězil?" "Ř ... ř ... řekl samosebou ... j ... j ... jed' pořád a v ... v ... vyhrej, když to p ... p ... půjde, pane." Tohle byl nenapadnutelný příkaz a jenom nejpodezíravější či nejzaujatější mysl by z něho mohla vyčíst nějakou zlotřilost. Ale jestli mysl těchto rozhodčích nebyla podezíravá a zaujatá, tak ať padá na Sahaře sníh! "Slyšel jste pana Cranfielda dát Hughesovi příkaz, jak má jet Squelche?" "N ... ne, pane. P ... pan Cranfield ne ... ned ... nedal Hughesovi vůbec žádné příkaz, pane." "Proč?"

Tommy nezabral a řekl, že neví. Cranfield vztekle poznamenal, že Hughes toho koně jel už dvacetkrát a dovedl si poradit sám.

"A neprodiskutovali jste to soukromě předem?"

Na tohle neměl Cranfield po ruce výbušnou odpověď - my jsme to totiž předem prodiskutovali. Všeobecně. Při hodnocení protivníků, když jsme domlouvali celkovou strategii.

"Ano, prodiskutoval jsem s ním ten dostih. Jenže jsem mu nedal žádný výslovný příkaz."

"Podle vás se tedy měli oba žokejové snažit o vítězství," řekl lord Gowery.

"Ano. Tak jsem to chtěl. Mí koně vydávají vždycky ze sebe všechno."

Gowery zavrtěl hlavou. "To, co tvrdíte, je v rozporu s fakty."

"Chcete tím říct, že lžu?" zeptal se Cranfield.

Gowery neodpověděl. Mlčení znamenalo ano.

Tommy Timpson, jemuž se ulevilo, mohl odejít, a v Cranfieldovi vedle mě to vřelo dál. Ve mně se začal rozlévat ledový chlad a sebevětší množství těles ústředního topení by tomu nebylo mohlo zabránit. Domníval jsem se, že jsme snad už vyslechli všechno, ale mýlil jsem se. To nejhorší si uschovali na konec. Budovali tu svou pyramidu zdola, od zničujících prohlášení až po chvíli, kdy na ni budou moci nasadit konečný vrcholek, poodstoupit a obdivovat jehlancovou stavbu, tu pevnou, neotřesitelnou konstrukci viný.

To nejhorší vyhlíželo zpočátku zcela nevinně. Klidný štíhlý muž krátce po třicítce, obdařený zcela všední tváří. Po čtyřiaadvaceti hodinách jsem si už nedokázal připomenout jeho obličej nebo vybavit jeho hlas, ale kdykoli jsem na něj vzpomněl, roztřásl jsem se chorobným, bezmocným vztekem.

Jmenoval se David Oakley. Zaměstnáním soukromý detektiv. Birminghamská adresa.

Stál u stolu rozhodčích, nijak se neošival a v ruce držel kroužkový poznámkový blok, do něhož pořád nahlížel, a od začátku do konce se v jeho výrazu, chování či dokonce očích neukázal sebemenší náznak vzrušení.

"Podle daného příkazu jsem dva dny po Křišťálovém poháru Lemonfizz navštívil žokeje Kellyho Hughese v trenérských stájích Corrie House, v Corrie, hrabství Berkshire."

Prudce jsem se napřímil a otevřel ústa, abych to popřel, ale než jsem mohl něco říct, detektiv klidně pokračoval.

"Pan Hughes nebyl doma, ale dveře byly otevřené, a tak jsem vešel dovnitř, abych tam na něho počkal. Vevnitř v bytě jsem si pak všiml několika věcí." Odmlčel se.

Cranfield se na mne obrátil: "Co je zase tohle?"

"Nevím. V životě jsem ho neviděl."

Gowery neúprosně naléhal dál. "Našel jste tam nějaké předměty, že?"

"Ano, pane předsedo."

Gowery vytáhl tři velké obálky a podal po jedné Tringovi a Plimbornovi. Ferth už měl před nimi náskok. Vytáhl z podobné obálky její obsah, už jak se objevil Oakley, a teď na mne hleděl s výrazem, který mi připadal jako opovržení.

V každé obálce byla fotografie.

Oakley řekl: "Je to fotografie předmětů, které jsem našel na prádelníku v Hughesově ložnici."

Andy Tring se podíval, podíval se znovu a zdvihl zděšený obličej a zcela náhodou se naše pohledy poprvé a naposledy setkaly. Rychle uhnul očima, v rozpacích a znechuceně.

"Ukažte mi tu fotku," ozval jsem se chraptivě.

"Zajisté." Lord Gowery fotografii šoupl přes stůl.

Vstal jsem a udělal tři kroky, které mě dělily od stolu. Několik vteřin jsem nemohl rozeznat, co snímek znázorňuje, a když jsem to poznal, údiv mi vyrazil dech. Na jasné, ostré fotce, brané seshora, byla horní deska prádelníku s růžkem stříbrného rámečku a půlkou Rosalindina obličeje a zpod rámečku, jako by snad sloužil za těžítka, čouhal dopis datovaný den po Lemonfizzu. Obsahoval tři slova a dvě iniciály:

Jak dohodnuto. Díky. D. C.

A přes dolní část listu ležel, rozprostřený jako vějíř karet, větší počet desetilibrových bankovek.

Vzhlédl jsem a když se můj pohled střetl s pohledem lorda Goweryho, uhnul jsem očima před naprostou jistotou, která se v něm zračila.

"To je podvrh," řekl jsem přiškrčeným hlasem. "To je dokonalý podvrh."

"Co tam je?" zeptal se mi Cranfield za zády a také z jeho hlasu zněla pro každého srozumitelná předtucha katastrofy.

Zdvihl jsem fotku a vrátil se s ní k němu. Ani jsem necítil koberec pod nohama. Když pochopil, co znamená, pomalu se vztyčil a tichým, uštěpačným hlasem upjatě prohlásil: "Pánové, jestliže věříte tomuhle, pak už uvěříte všemu."

Nemělo to sebemenší účinek.

Gowery poznamenal: "To je můj váš rukopis."

Cranfield zavrtěl hlavou. "Tohle jsem já nenapsal."

"Raďte prosím napsat úplně stejná slova na tento list." Gowery mu přistrčil přes stůl čistý list papíru a Cranfield po nepatrném zaváhání přistoupil a napsal tu větu. Bylo nám všem jasné, že obě ukázky budou vypadat stejně, a také vypadaly. Gowery významně podal list ostatním rozhodčím a ti si to porovnali a přikývli.

"Je to podvrh," opakoval jsem. "Nikdy jsem takovýhle dopis nedostal."

Gowery mne ignoroval. Řekl Oakleymu: "Raďte nám říct, kde jste ty peníze našel."

Oakley zbytečně nahlédl do notesu. "Bankovky ležely složené v tomto dopise, byly staženy gumičkou a oboje bylo zastrčeno za fotkou Hughesovy přítelkyně, kterou vidíte na obrázku."

"To není pravda," ohradil jsem se. Ani jsem se nemusel namáhat. Nikdo mi nevěnoval pozornost.

"Ty peníze jste spočítal, že ano?"

"Ano, pane předsedo. Bylo tam pět set liber."

"Žádné peníze tam nebyly," protestoval jsem. Marně. "A kromě toho," dodal jsem zoufale, "proč bych bral pět stovek za prohru, jestliže bych mohl dostat skoro zrovna tolik za vítězství?"

Na okamžik jsem si namlouval, že jsem skóroval. Že jsem je přiměl, aby zaváhali. Bláhový sen. I na to byla odpověď v rukávě.

"Víme od pana Kessela, majitele Squelche," odsekl Gowery, "že vám platí deset procent z dotace, kterou získá vítěz, a poukazuje vám je oficiálně šekem. To znamená, že všechny částky, které dostáváte od pana Kessela, jsou zdanitelné, a protože, jak je nám známo, jste zařazen do vysoké daňové skupiny, vydalo by těch deset procent od pana Kessela asi polovičku nebo ještě méně než těch pět set liber."

Zřejmě prošťourali mé finanční záležitosti až do posledního haléře. Šťárali všemi směry. Sice jsem se nikdy nepokoušel něco ututlávat, ale tohle pokoutné pročmuhání mých financí způsobilo, že jsem si připadal nahý. A taky zhnusený. A k dovršení všeho bez šancí. Teprve v tuto chvíli jsem pochopil, jak naivní byla má podvědomá víra, že nakonec všechno dobře dopadne, když mluvím pravdu.

Pohlédl jsem přes místnost na lorda Goweryho a ten se na okamžik podíval na mne. Tvářil se zcela lhostejně a byl úplně klidný. Udělal si už úsudek a nic mu ho nemohlo vyvrátit.

Lord Ferth, sedící vedle něho, nebyl tak skálopevně přesvědčený, ale většina dřívějšího elánu z něho zřejmě vyprchala. Energie, kterou předtím překypoval, Goweryho už vůbec neznepokojovala, a z Ferthova výrazu jsem usuzoval, že dospěl k jakémusi rezignovanému souhlasu.

Zbývalo už jen málo co říct. Lord Gowery stručně shrnul důkazy proti nám. Seznam dřívějších dostihů. Nepoužití bičíku. Svědectví Charlieho Westa. Sázky na Cherry Pie. Soukromě dané instrukce, jak jet dostih. Fotografický důkaz Cranfieldova úplatku Hughesovi.

"Nemůže tedy být pochyb, že zde šlo o nejkřiklavější podvod na dostihové veřejnosti... Neexistuje jiná alternativa, než vám odejmout licence... A vám, Dextere Cranfielde, a vám, Kelly Hughesi, se až na další zakazuje přístup na newmarketské pastviny."

Cranfield, bledý a rozechvělý, řekl: "Protestuji, protože řízení, které se tu konalo, nebylo nestranné. Ani Hughes, ani já jsme se ničím neprovinili. Rozsudek je ostudný."

Lord Gowery neodpověděl. Zato však promluvil lord Ferth, podruhé za celé jednání.

"Hughesi?"

"Jel jsem Squelche tak, aby zvítězil," řekl jsem. "Svědkové lžou."

Gowery potřásl netrpělivě hlavou. "Řízení je skončeno. Můžete odejít."

Cranfield a já jsme otáleli, nebyli jsme totiž schopni smířit se s představou, že je po všem. Ale funkcionář vedle dveří je otevřel a ti, kdo seděli naproti, začali se spolu klidně bavit a nás si nevšimli. Nakonec jsme tedy vyšli. Nohy ztuhlé.

Připadalo mi, že místo hlavy mám poletující kopací míč a místo těla špalek ledu. Jako bych to nebyl já.

Venku v čekárně postávalo několik lidí, ale vnímal jsem je jen rozmazaně. Cranfield, rty stisknuté, prošel rychle místností a vyšel dveřmi na druhé straně, když předtím setřásl ruku či dvě, které mu někdo položil na rukáv. Jako v mátohách jsem vykročil za ním, jenže ne tak odhodlaně, a velký muž, který se mi postavil do cesty, mi doslova zabránil jít dál.

Pohlédl jsem na něj jako ve snách. Pan Kessel. Majitel Squelche.

"Tak co?" řekl vyzývavě.

"Neuvěřili nám. Oba jsme byli distancováni."

Ostře sykl zaťatými zuby. "Po tom, co jsem slyšel, mě to neudivuje. A povím vám, Hughesi, jedno - i když vám tu vaši licenci vrátí, na žádného z mých koní si už nesednete."

Lhostejně jsem na něho pohlédl a neodpověděl. Po všem, co se stalo, mi to připadalo jako malichernost. Kessel předtím mluvil v čekárně se svědky. Zřejmě přesvědčí kdekoho. Někteří majitelé jsou beztak nevypočitatelní, dokonce i za normálních okolností. Jeden den věří ve svého žokeje jako v pána boha a den nato ho zatracují. Vira na vratkých základech. Pro jeden dostih, který jsem prohrál, zapomněl pan Kessel na všechny ostatní, které jsem mu vyhrál.

Nevšimavě jsem se odvrátil od jeho nevráživosti a pocítil, jak se mi na paži položila mnohem vítanější ruka. Byl to Tony, který sem přijel se mnou, místo aby dohlížel na to, jak jeho koně pracují.

"Pojď!" vyzval mne. "Vypadněme odsud."

Přikývl jsem, šli jsme spolu ke zdviži, sjeli dolů do haly a zamířili k východu. Vtom jsem zahlédl, jak venku zastavil Cranfielda hlouček novinářů s připravenými notýsky, a prudce jsem se zarazil.

"Počkejme, až zmizí," navrhl jsem.

"Ti nezmizí. Rozhodně ne dřív, dokud si nevezmou na paškál ještě tebe."

Jak jsme tam váhavě čekali, někdo na mne odzadu zavolal: "Hughesi!"

Neotočil jsem se. Nepřipadalo mi, že bych byl komukoli povinován sebemenší slušností. Za mnou se ozvaly kroky a nakonec mne muž došel a zastavil se přede mnou.

Lord Ferth. Vypadal unaveně.

"Hughesi, povězte mi, proč jste to proboha udělal?"

Pevně jsem na něj pohlédl.

"Neudělal jsem to."

Potřásl hlavou. "Ale ty důkazy ..."

"Povězte vy mně," obořil jsem se na něho, "proč rozumný člověk uvěří tak snadno kupě lží?"

Odvrátil jsem se i od něho. Kývl jsem na Tonyho a vykročil k předním dveřím. K čertu s novináři. K čertu s rozhodčími

a panem Kesselem. A se vším, co má něco společného s dostihovým sportem. Vlna zuřivosti mne vynesla z budovy, doprovodila mne ještě padesát kroků po chodníku a teprve ve chvíli, kdy jsme nasedali do taxi, který Tony zastavil, se změnila v pocit mučivé trýzně.

Tony vyšel hlučně po schodech do ztemnělého bytu. Uslyšel jsem, jak zvolal: "Jsi tady, Kelly?"

Sklouzl jsem z lůžka, vstal, protáhl se, šel do obýváku a rozsvítil. Stál naproti ve dveřích, oči přimhouřené a v rukou podnos.

"Poppy na tom trvala," vysvětlil.

Postavil podnos na stůl a zdvihl ubrousek, kterým bylo jídlo přikryté. Poslala teplou kuřecí paštiku, rajske jablíčko a asi čtvrt kila sýra.

"Říká, že jsi už dva dny nejedl."

"Asi ne."

"Tak se do toho pusť." Instinktivně zamířil k láhvi whisky a bohatě nám oběma nalil.

"Tu máš. Napřed hoď do sebe tohle."

Vzal jsem sklenici, lokl si a ucítil, jak mi dolů do prsou stéká oheň. První hlt je vždycky nejlepší. Tony do sebe hodil všechno a naordinoval si druhou dávku.

Snědl jsem paštiku, rajske jablíčko i sýr. Hlad, který jsem si předtím ani neuvědomoval, se spokojeně svinul do klubíčka a usnul.

"Můžeš tady chvilku zůstat?" zeptal jsem se.

"Samo."

"Rád bych ti pověděl o té disciplínarce."

"Spusť," řekl spokojeně. "Čekám na to celou dobu."

Vyprávěl jsem mu všechno, co se seběhlo, skoro slovo za slovem. Každá podrobnost se mi vryla do paměti ostře jako břitvou, jak tomu bývá pouze při neštěstích.

Tonyho údiv byl nelíčený. "Ušili na tebe boudu!"

"Určitě."

"Copak tohle může vůbec někomu projít?"

"Jak vidíš, ten někdo to moc dobře sválel."

"Ale tos nepřišel na nic, co bys mohl říct, abys dokázal ..."

"Včera jsem nebyl schopen na něco přijít a dneska už je pozdě. Není nic lehčího, než si vzpomenout na všechny ty inteligentní chytré věci, co člověk mohl říct, dodatečně, když už to není nic platné."

"Co bys tedy byl řekl?"

"Napřed bych se asi měl zeptat, kdo tomu údajnému soukromému detektivovi přikázal, aby prohledal můj byt. Řekl, že jednal podle daného příkazu. Dobře, ale kdo mu jej dal? Včera mě nenapadlo zeptat se na to. Ale teď je mi jasné, že zrovna v tom možná leží celá odpověď."

"Asi jsi předpokládal, že mu ten příkaz dali rozhodčí?"

"Nejspíš ano. Ostatně mi to vůbec nemyslelo. Většinu času jsem byl totiž tak otřesený, že jsem nebyl schopen jediné jasné myšlenky."

"Třeba to přikázali rozhodčí."

"Nic takového. Poslat detektiva vůbec není v jejich kompetenci a když si to člověk probere s chladným rozumem, je to skoro vyloučené. A je naprosto vyloučené, že by ho vybavili pěti stovkami a falšovaným dopisem a přikázali mu ofotit to někde viditelně v mém bytě. A právě tohle udělal. Kdo mu to přikázal?"

"I kdyby ses ho byl na to zeptal, stejně by ti to neřekl."

"Asi ne. Ale snad by to bylo přiměřelo rozhodčí, aby se trochu zamysleli."

Tony zavrtěl hlavou. "Určitě by dál trval na tom, že ty peníze našel za Rosalindiným obrázkem. Jeho slovo proti tvému. Nebylo by to na věci nic změnilo."

Zachmuřen se zahleděl do sklenice. Mračil jsem se do své.

"Ten zatracený prcek. Charlie West," utrousil jsem. "Ten někdo musí na něj něco vědět."

"Předpokládám, že jsi to Tak, kluci, přišlajfujme to, neřekl?"

"Ale řekl jsem to, víš. Jenže samozřejmě ne v Lemonfizzu, ale dva týdny předtím, při onom hrozném dostihu nováčků v Oxfordu, kdy vynechali poslední dva dostihy, protože sněžilo. Ten nemožný skokan, kterého se starý Almond ani nenamáhal pořádně trénovat, bral s sebou jednu překážku za druhou. Půlka těch druhých koní byli stejní nováčkové, a byl nás celý houf, co jsme zůstali pozadu asi dvacet délek za těmi čtyřmi, co za něco stáli, a chumelilo a mě nijak nelákala představa, že bych měl skončit se zlomenou nohou při jedné pod nulou, takže když jsme byli pěkně mimo dohled tribun, zařval jsem: Tak, kluci, přišlajfujme to, a všichni, co tam byli, to s povděkem přijali, zvolnili a doběhli dostih mnohem pomaleji. Na výsledek to pochopitelně nemělo vliv. Jenže v tom to vězí. Řekl jsem to. A navíc mě Charlie West slyšel. Jenomže to přehodil z jednoho dostihu na jiný."

"Všivák."

"Souhlasím."

"Třeba na něj neví nikdo nic. Třeba si jen řekl, že by mohl dostávat víc dostihů, když budeš z cesty."

Zamyslel jsem se a zavrtěl hlavou. "Takový všivák podle mého přece jenom není!"

"Člověk nikdy neví." Tony vyprázdnil sklenici a mechanicky ji zase naplnil. "A co ten bookmaker?"

"Newtonnards? Nevím. Asi totéž. Ten někdo má taky spadeno na Cranfielda. Vlastně na nás oba. Rozhodčí stejně nemohli vzít licenci jenom jednomu z nás. Pro ně jsme v tom litali oba stejně."

"Bere mě vztek," prohlásil Tony. "Je to svinstvo."

Přikývl jsem. Ale na té celé disciplíně bylo ještě něco divného. Jakýsi prudký spodní proud. Alespoň zpočátku určitě. Così mezi lordem Gowerym a lordem Ferthem. A potom Andy Tring, jak ten tam seděl, vypadal jako zvadlá kytka. Rozpačité jsem potřásl hlavou. "Připadalo mi to, jako by někde v podrostu na sebe číhaly dvě velké šelmy a chystaly se servat. Nebylo je vidět, ale ve vzduchu bylo takové podivné chvění. Tak mi to alespoň jednu chvíli připadalo ..., nebo že bych se mýlil?"

"Rozhodčí jsou taky jen lidi," řekl Tony se zmrazující věcností. "Ukaž mi nějakou organizaci, pod jejímž džentlenským povrchem neprobíhá boj o moc. Tys jim prostě a jednoduše přišel do rány. To je přirozený úkaz. Nemá to nic společného s tím, jestli ty a Cranfield jste vinní, nebo nejste."

Částečně mne přesvědčil. Zlikvidoval zbytek whisky a nakázal mi, abych nezapomněl obstarat další.

Peníze. O ně šlo taky. Od včerejška jsem byl bez příjmu. Ani Velká Británie se svými sociálními vymoženostmi neposkytuje podporu v nezaměstnanosti osobám se svobodným povoláním, jak si žokejové uvědomují každou zimu plnou sněhu.

"Musím tomu přijít na kloub," vyhrkl jsem.

"Čemu?"

"Kdo na nás tu boudu ušil."

"Vzhůru do boje!" prohlásil Tony nejistým hlasem. "Na zteč a do nich!" Zdvihl prázdnou láhev a smutně na ni pohlédl.

"Čas jít na kutě, myslím. Jestli budeš při tom svém tažení potřebovat pomoc, počítej s mou waleskou krví až do poslední kapky."

Namířil si to rovnou ke dveřím, otočil se a věnoval mi úsměv plný přátelství, za jaké člověk musí být vděčný.

"Nespadni ze schodů," připomněl jsem mu.

4

Roberte Cranfieldové to v mém obýváku neobyčejně slušelo. Když jsem se vrátil z vesnice, kde jsem koupil whisky, našel jsem ji půvabně uvelebenou na restaurované chippendaleské pohovce. Na zeleném plyši spočívaly krásné dlouhé nohy a její husté dlouhé vlasy, rudohnědé jako suché bukové listí, se spolu s temně rudými vlněnými šaty - dvaadvacítkami - ostře odrážely od záclon. Od hranice vlasů dolů měla bílou pleť, fantastická obočí, světle hnědé oči, fotogenické lícní kosti a vzdorovitá ústa.

Bylo jí devatenáct a nesnášel jsem ji.

"Dobré ráno," pozdravil jsem.

"Měl jste otevřené dveře."

"Starý zvyk. Budu si ho muset odvyknout."

Odvínil jsem hedvábný papír z láhve a postavil ji s dvěma sklenicemi na malý podnos, který jsem kdysi vyhrál v dostihu, dotovaném jakousi továrnou na čokoládu. Vážil skoro tři čtvrtě kilogramu a byl pokažený nápisem: "K. Hughesovi, vítěznému jezdcí steeplechase o Stříbrný pohár Čokolády Star." Čokoláda Star, to bylo odjakživa moje. Čokoládu vůbec nejím. Nemůžu si to dovolit, už kvůli váze ne.

Nedbale ohnula zápěstí a rozmáchla se po pokoji.

"Máte to tady přepychové."

Proč asi přišla? "Chcete kávu?" zeptal jsem se.

"Kávu a hašíš."

"Pro ten si budete muset zajít jinam."

"Jste nějaký naježený."

"Jako kaktus," přitakal jsem.

Půl minuty na mne hleděla jasnými očima bez jediného mrknutí. Pak podotkla: "Hašíš jsem řekla, jen abych vás nadzdvihla."

"Nenadzdvihla jste mě."

"To vidím. Zbytečná námaha."

"Tedy kávu?"

"Ano."

Šel jsem do kuchyně a připravil kávovar. Kuchyně byla bílá a hnědá a červená a žlutá. Barvy mi dělaly dobře, poskytovaly mi jakousi duševní potravu, jakou jiným asi poskytuje hudba. Příliš mnoho hudby mi šlo na nervy. Nesnášel jsem onen druh hudby, jíž člověk nemůže uniknout v restauracích nebo letadlech, nevlastnil jsem gramofon a dával jsem přednost tichu.

Následovala mne z obýváku do kuchyně a rozhlédla se kolem sebe s mírným údivem.

"To všichni žokejové bydlí takhle?"

"Samozřejmě."

"Tomu nevěřím."

Nakoukla do kredence s dvířky z borového dřeva, odkud jsem vyndal kávu.

"Vaříte si sám?"

"Většinou ano."

"Extra věcičky jako šašlik?" Spodní tón výsměchu.

"Bifteky."

Nalil jsem bublající kávu do dvou šálek a nabídl jí smetanu a cukr. Nabrala si bohatě smetany, ale cukr žádný, a uhnízдила se na vysokou stoličku se žlutou sedačkou. Její rudohnědé vlasy ladily taky s kuchyní.

"Moc starostí si s tím zřejmě neděláte."

"S čím?"

"Že vám vzali licenci."

Neodpověděl jsem.

"Kaktus," podotkla, "by se zachoval jinak."

Pomalů, malými doušky upíjela kávu a zamyšleně mne pozorovala přes okraj šálku. Ani já jsem z ní nespouštěl pohled. Byla téměř tak velká jako já, dokonale se ovládala, chladná jako stratosféra. Viděl jsem ji vyrůstat ze zhýčkaného dítěte v sobeckou čtrnáctiletou holku, dál ve slečinku, které se hned tak někdo nezavděčil, a posléze ve značně znuřenou, ale zářivou napodobeninu modelky. V těch osmi letech, co už jezdím pro jejího otce, jsem ji potkával jen běžně a zřídka jsem s ní promluvil, obvykle v padoku nebo před vážnicí, a kdykoli se mnou mluvila, připadalo mi, že bloudí pohledem kdesi nad mou hlavou.

"Neděláte mi to lehké," řekla.

"Sdílet mi, proč jste přišla?"

Přikývla. "Myslela jsem, že vás znám. Teď vidím, že ne."

"Co jste očekávala?"

"No ... Otec říká, že jste se narodil ve vesnické chalupě, kde prasata pořád pobíhala sem a tam."

"Otec přehání."

Výstrčila bradu, aby se ohradila proti jakékoli familiárnosti, gesto, které jsem u ní a jejích bratrů viděl nejméně stokrát.

Gesto okopírované od rodičů.

"Kuřata," opravil jsem ji, "ne prasata."

Pohlédla na mne spatra. Pousmál jsem se na ni a nedal jsem se odkázat do "příslušných" mezí. Přihlížel jsem, jak to v ní pracuje, která v duchu horempádem přemýšlí, jak se dostat kaktusu na kůži, a brada se jí postupně zasouvala nazpět.

"Opravdická kuřata?"

To nebylo nejhorší. Cítil jsem, že můj úsměv ztrácí na nepřítomnosti.

"Semo tamo."

"Nevypadáte jako ... Myslím jako ..."

"Vím zcela přesně, co myslíte," souhlasil jsem. "A je nejvyšší čas, abyste se zbavila těch okovů."

"Okovů? O čem to mluvíte?"

"O okovech, co vám spoutávají mysl. O železných mřížích na duši."

"Mám mysl úplně v pořádku."

"Je nacpaná předpotopními představami."

"Nepřišla jsem k vám, abych ..., " vybuchla, ale zarazila se.

"Nepřišla jste sem, abyste se dala urážet," řekl jsem kousavě.

"No, jak jste to vyjádřil tou otřepanou frází, kvůli tomu jsem k vám nepřišla. Ale to jsem nehodlala říct."

"Proč jste tedy přišla?"

Zaváhala. "Chci na vás, abyste mi pomohl."

"V čem?"

"Aby ... aby si s tím otec dokázal poradit."

Překvapilo mne to - jednak proto, že by si otec nedokázal s něčím poradit, jednak že k tomu potřebovala pomoc.

"Jak vám mám pomoci?"

"Otec ... otec se úplně rozsypal." Pojednou ji vhrkly slzy do očí. Bylo jí to trapné a naštvalo ji to, proto rychle zamrkala, abych to neviděl. Ty slzy mě nadchly, ale nikoli důvod, pro který se je snažila zakrýt.

"To jste celý vy!" obořila se na mne. "Chodíte si klidně po světě, jako by se nechumelilo, kupujete whisky a naléváte kávu, jako by se na vás nesespypala žádná katastrofální lavina, nezničila vám život a nezpůsobila, že člověk nemůže myslet na nic jiného. Třeba dokonce ani nechápete, že někdo v takovémhle stavu potřebuje pomoc, a když už jsme u toho, tak já tedy nevím, proč vy nepotřebujete pomoc, ale otec ji rozhodně potřebuje."

"Ale ne ode mě," odmítl jsem klidně. "Nepovažuje si mě natolik, aby ho to vůbec napadlo."

Zlostně otevřela ústa a zase je sklapla a dvakrát se zhluboka nadechla, aby se ovládla. "A jak to vypadá, má pravdu."

"Ale jděte," řekl jsem kajicně. "O jakou pomoc tedy jde?"

"Chci, abyste ho navštívil a promluvil si s ním."

Rozhovor s Cranfieldem mohl mít asi stejný terapeutický účinek, jako když se kojenec posype svědivým práškem. Jenže Roberta mi téměř neposkytl možnost, abych si mohl namluvit, že je-li vyhlídka nulová, nemusím se o to pokoušet.

"Kdy?"

"Teď... Pokud nemáte něco jiného na práci."

"Ne," ujistil jsem ji. "Nemám."

Pousmála se a prosebně roztáhla ruce. "Půjdete tedy teď..., prosím?"

Pokora, obsažená v onom "prosím", překvapila zřejmě i ji samu. Soudil jsem, že přišla s úmyslem přikázat, nikoli požádat.

"Dobře."

"Prima." Znenadání v ní zase nabyl vrchu odstup, zase se z ní stala šéfova dcera. Postavila šálek na odkládací plochu

dřezu a zamířila ke dveřím. "Raději jeďte za mnou vlastním vozem. Vzala bych vás klidně k sobě, ale budete přece potřebovat svůj autíček na zpáteční cestu."

"Máte pravdu," přitakal jsem.

Podezíravě na mne pohlédla, ale zřejmě to raději nerozváděla. "Plášť mám v ložnici."

"Přinesu vám ho."

"Děkuji."

Prošel jsem obývacím do ložnice. Plášť ležel pohozený na posteli. Černobílý kožich s příčnými pruhy. Zdvihl jsem ho, obrátil se a shledal, že vešla za mnou.

"Srdečné díky." Otočila se ke mně zády a rozpráhla paže, abych jí do něho pomohl. Když ho měla na sobě, pomalu se obrátila a zapínala vpředu velké lesklé knoflíky. "Ten váš byt je opravdu fantastický. Který architekt vám ho zařídil?"

"Jakýsi Kelly Hughes."

Nadzdvihla obočí. "Poslyšte, přece poznám na první pohled, jestli něco dělal profesionál."

"Díky."

Vystrčila bradu. "Prosím, když mi to nechcete říct ..."

"Ale řeknu. Řekl jsem vám to přece. Zařídil jsem si byt sám. Už v šesti letech jsem vápnem bílil zdi prasečinců."

Nevěděla, jestli se tomu má zasmát nebo se urazit, a proto raději změnila předmět hovoru.

"Tenhle obrázek ..., to je vaše žena, vidíte?"

Přikývl jsem.

"Pamatuju se na ni," řekla. "Byla ke mně vždycky moc milá. Jako by věděla, co cítím. Bylo mi strašně smutno, když přišla o život."

S údivem jsem na ni pohlédl. Rossalinda se chovala nejmileji k lidem, kteří byli zcela jistě nešťastní. Měla dar něco takového vycítit a bez vyzvání poskytovala pomoc. V životě by mě nenapadlo pokládat Robertu Cranfieldovou za nešťastnou, i když ji nejspíš mezi dvanácti a patnácti, kdy znala Rosalindu, mohlo ledaco trápit.

"Jako manželka nebyla z nejhorších," prohodil jsem lehkovážným tónem, a ten se nezamlouval ani slečně Cranfieldové. Vyšli jsme z bytu a tentokrát jsem zamkl, ačkoli o to jediné, co pro mne mělo cenu, jsem už stejně přišel. Robertin sunbeam alpine byl zaparkovaný za stáji před vraty garáže, kde jsem měl svého lotuse. Vycouvala a s dravou samozřejmostí vůz otočila. Vyjel jsem za ní branou ven až po delší chvíli, abych se na těch třiceti kilometrech, které nás dělily od jejího domova, vyhnul vzájemnému předjízdnímu.

Cranfield žil ve vesnici asi šest a půl kilometru od Lambournu v raném viktoriánském domě. Obchodníci s nemovitostmi by ho ocejovali za venkovské šlechtické sídlo; dům byl vystavěn ještě předtím, než průmyslová revoluce zasáhla hrabství a zůstal nedotčen i společenskou revolucí, k níž došlo o sto let později. Byl to elegantní, kouzelný, z času vytržený dům, který se mi velice líbil. Škoda, že v něm bydleli takoví lidé.

Jako obvykle jsem přijel k domu zadní příjezdovou cestou a zaparkoval na dvoře před stájemi. Stál tam dopravní box se spuštěnou rampou a stájník do něho právě zaváděl koně. Hlavní stájník Archie mu pomáhal a sotva jsem vystoupil z auta, přispěchal ke mně.

"Tohle je svinstvo jako hrom," řekl. "Je to sprostěrna, namouduši. Větší svinstvo snad ani nemůže být."

"Odvážíte koně?"

"Některý majitelé už poslali autoboxy. Pozejtří už budou všichni koně pryč." Na větrem ošlehaném obličej se mísily vztek, pocit marnosti a úzkost. "Všechny personál dostal padáka. I já. A to jsme si zrovna se starou koupili na půjčku jeden z těch nových baráků tam dole u silnice. Takovej přízemní bungalov, po jakém odjakživa toužila. Kolik let dřela, aby na něj ušetřila. A teďka jenom furt brečí. Víš, nastěhovali jsme se do něj teprve před měsícem. Jenže jak ho teď budeme moct dál splácet, pověz? Dali jsme za něj všechny prachy, co jsme měli, to víš, záloha, advokáti, záclony a všechno ostatní. Je to hezký baráček a stará ho taky hezky zařídila. A přitom šéf žádné podraz při tom dostihu neudělal. I poloslepek mohl vidět, že Cherry Pie to jednou někam dotáhne. Kdyby to byl šéf opravdicky udělal, tak by to vlastně ani nebylo tak zlé. Zasloužil by si to teda, víš, a pak dobře mu tak, a já bysem se aspoň pokusil z něho vyrazit nějakou tu náhradu, protože teďka budeme muset ten baráček zase prodat, a to nám dá sakra zabrat, to ti povím, poněvadž tam furt mají ještě dva neobsazené, moc dobře se jim totiž neprodávaly, jsou přeci jenom dost daleko od Lambournu ... Povím ti na rovinu, vlastně jsme se zaboha neměli vystěhovat z toho šéfova domku, i když byl tmavý a vlhký... Georgi!" houkl najednou na stájníka, který cloumal zdráhajícím se koněm a nadával mu, "nevybíješ si vzteku na tom koni, ten za to nemůže ..." Přeběhl přes dvůr, vzal koně sám, vzápětí ho uklidnil a bez potíží zavedl do boxu. Byl to výborný hlavní stájník, lepší než většina ostatních, to jemu mohl Cranfield děkovat za valnou část svých úspěchů. Jestli prodá dům a zavede se jinde, Cranfield ho už nezíská zpátky. Trenérská licence nemusí být ztracená navždy, ale hlavní opora stáje ano.

Pohlédl jsem na dalšího stájníka, vedoucího koně do čekajícího boxu. Také on vypadal ustaraně. Jeho žena, jak jsem věděl, právě čekala první dítě.

Některým mládeňcům to ovšem bude jedno. V dostihových stájích byla spousta pracovních příležitostí a chlapcům bylo celkem jedno, na jaké posteli leží. Ani oni by se ovšem už nevrátili. Ani většina koní, ani valná část majitelů. Tahle stáj se nevyřazovala z činnosti na pár měsíců. Tahle stáj byla v likvidaci.

Otrávený a plný vlastního vzteku i vzteku ostatních jsem přešel přes krátký úsek příjezdové cesty k domu. Roberta stála s nasupeným výrazem před vozem, zaparkovaným u předního vchodu.

"Tak tady jste! Už jsem myslela, že jste zdrhl."

"Zaparkoval jsem vzadu na dvoře."

"Nedokážu tam jít. Otec také ne. Dokonce se ani nehne z ložnice. Budete muset jít k němu nahoru."

Předními dveřmi mne zavedla dovnitř a po třiceti čtverečních metrech peršanu jsme došli ke schodišti. Vtom se rozlétl

dveře knihovny a z nich vyšla paní Cranfieldová. Paní Cranfieldová vždycky otevírala dveře prudce dokořán, jako by podezírala, že se za nimi odehrává něco odsouzeníhodného, a chtěla přistihnout hříšníky při činu. Byla to prostá žena, která se neličila a nosila volné vlněné šaty. Se mnou nemluvila nikdy o ničem jiném než o koních, a jsem přesvědčen, že o ničem jiném by se mnou mluvit ani nedokázala. Její otec byl irský baron, a asi proto se s ní Cranfield oženil. "Můj tchán, lord Coolihan ..." říkával s oblibou a říkával to přespříliš často. Rád bych věděl, jestli zkušenost s Gowerym v něm vzbudila alespoň nepatrný odpor k aristokracii.

"Ach, tady jste, Hughesi," řekla paní Cranfieldová. "Roberta mi řekla, že vás přivede. Stejně mi není jasné, čím nám můžete být prospěšný. Koneckonců jste to byl vy, kdo nás dostal do téhle šlamastiky."

"Já?"

"Kdybyste byl jel Squelche lépe, nemuselo k ničemu z toho všeho dojít."

Měl jsem na jazyku šest odpovědí, ale všechny jsem polkl. Když člověka něco týrá, šlehne po tom nejbližším po ruce. Paní Cranfieldová šlehala dál.

"Dexter byl do hloubi duše otřesený, když slyšel, že jste byl zvyklý úmyslně prohrávat dostihy."

"Stejně otřesený jsem byl já," odsekl jsem.

Roberta mávla netrpělivě paží. "Mami, nech toho. Pojdte dál, Hughesi. Tudy."

Nepohnul jsem se. Roberta vyšla tři schody, zastavila se a ohlédla. "Tak pojdte, na co čekáte?"

Pokrčil jsem odevzdane rameny. Ať už jsem čekal na cokoli, v tomhle domě se toho nedočkám. Šel jsem tedy za ní vzhůru po schodech, prošel širokou chodbou a vstoupil do ložnice jejího otce.

Bylo v ní příliš mnoho těžkého mahagonového nábytku z pozdějšího období, než z jakého pocházel dům, postel s kašmírovým přehozem, vybledlý švestkově modrý koberec a modré záclony stejné barvy.

Na pelesti seděl Dexter Cranfield, záda shrbená, hlavu vtaženou mezi rameny. Ruce mu volně spočívaly na kolenou, prsty měl zkroucené a upřeně hleděl na podlahu.

"Takhle sedí už kdovíkolik hodin," zašeptala Roberta, stojící vedle mě.

Když jsem na něho pohlédl, pochopil jsem, proč potřebovala pomoc.

"Táti," řekla, přistoupila k němu a dotkla se jeho ramene. "Je tady Kelly Hughes."

Cranfield řekl: "Řekni mu, ať se jde zastřelit."

Roberta postřehla, jak mi škublo v obličeji, a bylo na ní vidět, že si myslí, že mi to vadí a že se domnívám, že i Cranfield mne pokládá za původce všech svých nesnází. Ani jsem tedy neřekl, že slova "ať se jde zastřelit" pronesl Cranfield jen proto, že se v duchu zastřelením obíral; tím bych jen dal jejím obavám výraznější podobu.

"Zmizte!" vyzval jsem ji a trhl hlavou ke dveřím.

Brada se vysunula jakoby reflexem. Pak pohlédla na otcova shrbená záda, zpátky na mne, kterého sem dostala jen s obtížemi, a většina škrobenosti vzala za své.

"Dobře. Budu dole v knihovně. Ne abyste odešel a nic mi neřekl!"

Přikývl jsem. Roberta vyšla tiše z pokoje a zavřela za sebou dveře.

Přistoupil jsem k oknu a vyhlédl ven do krajiny. Políčka svažující se do údolí. Stromy ohnuté větrem z Downs k jedné straně. Řada stožárů elektrického vedení, chumáč střech obecních domů. Ani jeden kůň v dohledu. Ložnice byla umístěná na opačné straně domu, ne nad stájemi.

"Máte pušku?" zeptal jsem se.

Žádná odpověď. Přešel jsem k posteli a sedl si vedle něho. "Kde je?"

Na zlomek vteřiny uhnul očima směrem ke mně a vzápětí zpátky. Jeho pohled šel mimo mě. Vstal jsem a přistoupil k nočními stolku u postele, ale ani na něm, ani v zásuvce nebylo nic smrtelnosného.

Pušku jsem našel za vysokým mahagonovým čelem postele. Znamenitě vypracovanou pušku značky Purdey, hodící se spíš na bažanty. Obě hlavně byly nabitě. Vyndal jsem náboje.

"To je moc ošklivé," poznamenal jsem. "Moc nerozumné. A přitom jste to stejně nehodlal udělat."

Vůbec jsem si tím nebyl jistý, ale pokusil jsem se ho o tom přesvědčit; to nemohlo uškodit.

"Co tu chcete?"

"Přišel jsem vám říct, abyste toho nechal. Čeká vás práce."

"Jak to se mnou mluvíte?"

"A jak mám?"

Vysunul trochu bradu, asi jako Roberta. Jestli ho naštvu, bude z něho aspoň částečně ten starý Cranfield. A já budu moct jít domů.

"Je zbytečné tady sedět a žrát se. Tím nic nedocílíte."

"Žrát se?" Pohoršilo ho to, ale ne dost.

"Někdo vám sebral hračky. Je to sprostárna. Ale sedět v koutě a fňukat vám nijak nepomůže."

„Hračky... Co to povídáte za nesmysly?"

"Hračky nebo licence, co je v tom za rozdíl? To, čeho jsme si nejvíce cenili. Někdo nám to vyfoukl. Někdo nás o to připravil. A získat to zpátky můžeme pouze my sami, nikdo jiný. Nikdo jiný se tím nebude obtěžovat."

"Můžeme podat žádost," řekl nepřesvědčivě.

"Jistě, můžeme. Za šest měsíců, myslím. Ale není záruka, že nám je vrátí. Jedině rozumné je začít se rvát a zjistit, kdo na nás tu boudu ušil. Kdo a proč. Až na to přijdeme, zakroutím mu jeho zatraceným krkem."

Pořád civěl na podlahu, pořád měl záda shrbená. Pořád ještě nedokázal podívat se do tváře mně, natož světu. Kdyby nebyl takový kariéristický snob, jistě by se nebyl z těchhle trablů tak úplně zhroutil. Byl doslova na pokraji toho, že už dál nedokáže snášet pohanu, které se mu dostalo veřejně vyhlášenou distancí.

No, upřímně řečeno, moc dobře jsem se s tím nevyrovnával ani sám. Sice mne hrálo vědomí, že nejsem vinen a že

stejného přesvědčení jsou i moji nejbližší přátelé, ale člověk přece nemůže chodit po ulicích a veřejně vystavovat plakát s nápisem: Jsem nevinen, to všechno je sprostý podraz.

"Pro vás to není tak zlé," řekl.

"Máte úplně pravdu." Odmlčel jsem se. "Přišel jsem dvorem."

Tiše zabručel jakoby na protest.

"Archie se zřejmě o všechno stará sám. A dělá si starosti kvůli svému domu."

Cranfield odmítavě mávl paží, jako by chtěl naznačit, proč by se měl ještě obtěžovat Archieho problémy, když má svých nad hlavu.

"Jistě by vám neublížilo, kdybyste na čas platil za Archieho splátky na hypotéku."

"Cože?" Tohle ho konečně probudilo. Nadzdvihl hlavu nejméně o patnáct centimetrů.

"Dělá to pouze pár liber týdně. Pro vás je to pakatel, pro něj otázka života a smrti. A jestli o něj přijdete, nikdy už nebudete mít tolik vítězů."

"Co si to ..., co si to ...," vyprskl. Ale pořád ještě na mne nepohlédl.

"Trenér je tak dobrý, jak dobrý má personál."

"Hloupost!"

"Teď zrovna máte dobrý stájový personál. Zbavil jste se nemehel, surovců a lenochů. Vymýtít býlí a postavit dobrý tým chce čas, ale bez lidí nezískáte vysoké procento vítězů. Licenci můžete získat zpátky, ale tyhle lidi už zpátky nedostanete a potrvá několik let, než zase tu stáj dáte dohromady. Pokud to vůbec půjde. A jak slyším, dal jste už všem padáka."

"Co mi zbývalo jiného?"

"Mohli byste se pokusit podržet si je ještě měsíc."

Nadzdvihl hlavu o další kousek. "Nemáte nejmenší ponětí, na co by mě to přišlo. Mzdy dělají víc než čtyři sta liber týdně."

"Majitelé vám přece určitě dluží ještě spoustu poplatků za trénink. Zřídka platí předem. Nebudete ani muset sáhnout hluboko do vlastní kapsy. Alespoň ne ten první měsíc, a třeba to nebude trvat ani tak dlouho."

"Co nebude?"

"Než nám vrátí licence."

"Nebudte sakra tak směšný."

"Myslím to zcela vážně. Co by vás to stálo? Čtyřtýdenní mzdu pro personál! Vysolil byste tolik, kdyby se vám naskytla šance, že za měsíc budete zpátky v branži? Kdyby se to vyřídl v tak krátké době, určitě by vám poslali majitelé koně zpátky. Zejména, jestliže jim teď sdělíte, že podle svého pevného přesvědčení v nejbližší době činnost obnovíte."

"Tomu by neuvěřili."

"Zviklalo by je to. To by mělo stačit."

"Stejně neexistuje šance, že by nám to vrátili."

"Naopak, existuje, a jaká," ujistil jsem ho důrazně. "Ovšem jenom v tom případě, že to risknete. Řekněte lidem, že si je ještě na nějaký čas podržíte. Zejména Archieho. Sejděte teď dolů na dvůr a povězte jim to."

"Teď?"

"Jistě," řekl jsem netrpělivě. "Polovina z nich už určitě čte inzeráty volných míst a napsala jiným trenérům."

"To nemá smysl." Zřejmě ho přepadaly nové chmurný. "To všechno je úplně beznadějně. A došlo k tomu v nejnevhodnější chvíli, v opravdu nejnevhodnější. Edwin Byler mi právě chtěl poslat své koně. Všechno bylo dohodnuté. Teď mi pochopitelně zatelefonoval, že je po všem, že koně nechá tam, kde jsou, u Jacka Roxforda."

Dostat k tréninku koně Edwina Bylera bylo jako dostat zlatý poklad. Bylerovi patřil v severní Anglii zasílatelský obchodní dům, který mu zatím vynesl jeden či dva milióny liber, a něco z těch peněz použil k tomu, aby ukojil dlouholetou ctížádost a stal se vlastníkem nejlepšího lotu překážkářů ve Velké Británii. Za čtyři z nynějších koní zaplatil víc, než kdokoli jiný předtím. Když chtěl, přihazoval. Chtěl jenom ty nejlepší a těch nakoupil tolik, že ho již po dvě sezóny za sebou vynesli na první místo v tabulce majitelů vítězných koní. Jestliže člověk počítal s tím, že bude trénovat koně Edwina Bylera, a teď mu to nevyšlo, pak mu osud zasadil jako korunu všech ústrků krutou a neobyčejně rafinovanou ránu.

A jestliže člověk počítal s tím, že bude jezdit na koních Edwina Bylera ..., jak bych jistě jezdil..., to také byla rána, která bolela.

"Naopak, tím spíš," namítl jsem. "Jaký další podnět vůbec ještě můžete chtít? Vzdáváte se bez boje nejen toho, co máte, ale i toho, co byste mohl mít... Proč už sakra neslezete z té své postele a nezačnete se chovat jako džentlmen a neprokážete trochu kuráže!"

"Hughesi!" Urazil se. Ale pořád ještě seděl. Ještě pořád se na mne nepodíval.

Odmlčel jsem se a pozoroval ho. Potom jsem zvolna prohlásil: "Tak tedy dobře. Povím vám, proč to neuděláte."

Neuděláte to, protože ... vlastně nesete na celé věci do jisté míry ... vinu vy sám. Postaral jste se, aby Squelch nevyhrál. A vsadil jste na Cherry Pie."

To mu konečně vyrazilo dech. Nejen že mu to zvedlo hlavu, ale vyneslo ho to, třesoucího se, na nohy.

"Jak se opovážujete?"

"To si pište, že bych se v téhle situaci opovážil prakticky všeho!"

"Řekl jste přece, že na nás ušili boudy."

"Taky že ano."

Trochu se uklidnil. Strefil jsem se tedy do něj znovu.

"Prodal jste nás s veškerou parádou."

Polkl, oči mu mžikavě uhýbaly na stranu a těkaly sem a tam, ale na mne nepohlédly.

"Nechápu, co tím myslíte."

"Nebuďte taková bačkora," obořil jsem se na něho. "Jel jsem na Squelchovi, uvědomte si to. Byl snad v obvyklé formě? Nebyl."

"Chcete snad naznačit, že ..., " vybuchl, "jsem ho dopoval...!?"

"Kdepak, to ne, jistě. Copak ho snad nepodrobili testu? S negativním výsledkem. Pochopitelně. Žádný trenér nemusí dopovat koně, kterého nechce nechat vyhrát. To by byl stejný nesmysl, jako dát rozmašírovat mouchu parním válcem. Existují mnohem jemnější metody. Nejistitelné. Dokonce nenapadnutelné. Snad byste přece jen měl být sám k sobě upřímnější a připustit, že jste celkem nevinně znemožnil Squelchovi zvítězit. Třeba jste to udělal podvědomě, protože jste chtěl, aby vyhrál Cherry Pie."

"Blbost," utrousil.

"Podvědomí si s člověkem leckdy zahraje," řekl jsem. "Lidé občas věří, že dělají něco pro nějaký zcela rozumný důvod, a zatím to dělají podvědomě pro něco úplně jiného."

"Pitomost."

"A trable začínají obvykle tehdy, když ten pravý důvod vystrčí ohyzdné drápky a praští člověka přes hubu. To je normální."

"Mlčte." Měl stisknuté zuby a bojovně vysunutou bradu.

Zhluboka jsem se nadechl. To všechno byly totiž zčásti pouhé dohady. Ale hádal jsem správně.

Řekl jsem: "Krátkce před dostihem jste nechal Squelche příliš mnoho pracovat. Prohrál Lemonfizz už doma na tréninkové dráze."

Konečně na mne pohlédl. Oči měl temné, jako by se mu roztáhly panenky a úplně vytlačily duhovku. V obličejí měl výraz zoufalé beznaděje.

"Nebylo by to bývalo tak zlé," pokračoval jsem, "kdybyste si to byl přiznal. Pak byste totiž nikdy nebyl riskoval, že si nevezmete advokáta."

"Neměl jsem v úmyslu Squelche přetrénovat," řekl zdeptaně. "Uvědomil jsem si až dodatečně, že jsem to udělal. Jinak bych přece na něho nebyl vsadil."

Přikývl jsem. "Ale přitom jste vsadil taky na Cherry Pie."

Vysvětlil zcela prostě, bez obvyklé nadřazenosti: "Víte dobře, že trenéry samotné leckdy překvapí, když některý z jejich koní najednou ukáže svou pravou formu. No, myslel jsem si, že Cherry Pie by mohl být právě jedním z nich. Proto jsem na něho vsadil, prostě jen tak pro strýčka Příhodu."

Pěkný strýček. Padesát liber u Newtonnards a padesát liber u totalizátoru. Hrubý zisk dva tisíce.

"Kolik jste vsadil na Squelche?"

"Dvě stě padesát."

"Páni," podotkl jsem. "Tolik sázíte vždycky?"

"Byl jsem si dost jistý ... Obvykle sázím stovku."

Dospěl jsem ke klíčové otázce a zaváhal jsem, zda ji vůbec mám položit, nemluvě o tom, zda budu schopen poznat, že odpověď je pravdivá. Přesto ...

"Proč," otázal jsem se suše, "jste nevsadil na Cherry Pieu svého bookmakera?"

Odpověděl okamžitě. "Protože jsem nechtěl, aby Kessel věděl, že jsem vsadil na Cherry Pie, kdyby snad zvítězil místo Squelche. Kessel je podivín, bere všechno osobně a s největší pravděpodobností by mi byl Squelche vzal..." Zarazil se, protože si najednou uvědomil, že Squelche už stejně nemá.

"A jak by se to mohl Kessel dozvědět?"

"Co? Ach tak, máme oba stejného bookmakera a ten je s ním jedna ruka."

Tomu se dalo věřit.

"No, a kdo byl ten muž středních let, který to vsadil za vás?"

"Jeden přítel. Jeho sem zatahovat nemusíme. Nechci, aby do toho byl namočený."

"Mohl Newtonnards vidět, jak s ním rozmlouváte u padoku před prvním dostihem?"

"Ano," řekl sklesle. "Mluvil jsem s ním. Dal jsem mu peníze na sázku."

A přesto neviděl žádné varovné signály. Věřil ujištění Montyho Midgelyho jako Písmu svatému. Mně se o tom nebezpečí nezmínil ani slůvkem. Nejraději bych ho uškrtil.

"Jak jste naložil s výhrou?"

"Je dole v sejfu."

"A nikomu jste se nepřiznal, že jste vyhrál?"

"Ne."

V myšlenkách jsem se vrátil zpátky. "Při disciplínarce jste tedy lhal?"

"Co mi zbývalo jiného?"

Tehdy vlastně nic. To, že já jsem řekl pravdu, mi nijak neprospělo.

"Tak si to shrňme." Vrátil jsem se k oknu a začal jsem všechno hezky třídit. "Cherry Pie zvítězil po zásluze. Vsadil jste

na něho, protože se dostával do formy. Squelch měl za sebou čtyři těžké dostihy v průběhu dvou měsíců a snad i zbytečně namáhavý trénink. To jsou skutečná fakta."

"Ano ... Tak nějak."

"Žádný trenér by neměl přijít o licenci jen proto, že neroztroubil do světa, že má možná favorita. Nikdy jsem nedokázal pochopit, proč by si ten, kdo vynaloží tolik práce, neměl první líznout."

Na to měli ostatně nárok i majitelé. Jenže majitel Cherry Pie zemřel tři týdny před Lemonfizzem a Cherry Pie běžel už za dědice. Někdo si bude muset dát pěknou práci, aby určil, jakou cenu přesně měl Cherry Pie v okamžiku majitelovy smrti."

"Rozhodně to znamená, že máte bojový fond," zdůraznil jsem.

"Nemá smysl pouštět se do boje."

"Jste taková měkkota," řekl jsem navztekaně, "že vedle vás musí shnilá hruška vypadat jako žula."

Ústa se mu pomalu rozevřela. Do dnešního dopoledne jsem se k němu choval pouze s největší uctivostí. Hleděl na mne, jako by si mě konečně všiml, a mně blesklo hlavou, že jestli nám skutečně vrátí licence, určitě si zapamatuje, že jsem ho viděl celého sesypaného. Možná mu nebude příjemné, kdyby mne měl vidět kolem sebe. Platil mne slušně, ale měl jsem s ním smlouvu pouze na rok. Mohl mne snadno propustit a najmout někoho jiného. Raději jsem proto nasadil zdvořilejší tón, i když jsem na sebe nebyl zrovna hrdý, a řekl: "Předpokládám, že chcete svou licenci nazpátek."

"To je beznadějně."

"Jestli si podržíte personál další měsíc, obstarám vám ji."

Z ochablé tváře mu dále vyzařovalo odevzdání se osudu. Neodpověděl.

Pokrčil jsem rameny. "Dobrá, přesto se pokusím. A až vám tu vaši licenci vrátím na stříbrném tácu a Archie s chlapci budou všichni pryč, můžete se jít klouzat." Vykročil jsem ke dveřím a položil ruku na kliku. "Dám vám vědět, jak jsem daleko."

Stiskl jsem kliku. Otevřel jsem dveře.

"Počkejte," vyzval mne.

Obrátil jsem se. Trochu škrobenosti se mu vrátilo a byla vidět zejména na zlostně povýšeném sevření úst. Nebylo to zrovna dobré znamení.

"Nevěřím, že to dokážete. Ale když jste si tak jistý, uzavřu s vámi dohodu. Budu platit personál ještě dva další týdny.

Jestli je tady budete chtít držet také třetí a čtvrtý týden, budete jim muset vyplatit mzdu sám."

Roztomilé. Získal dva tisíce liber za vítězství Cherry Pie, přetrénoval Squelche a byl bezprostřední příčinou toho, že mne distancovali. Udusil jsem v duši výbuch divokého vzteku a chladně odsekl.

"Tak dobře. Souhlasím. Jenže vy mi taky musíte něco slíbit. Totiž, že si pocit viny necháte pro sebe a nebudete ho vytrubovat do světa. Nemám chuť, abyste mi všechno zhatil tím, že si budete všude možné sypat popel na hlavu a přiznávat se v nejnevhodnějších okamžicích k svým teoretickým hříchům."

"Je nepravděpodobné, že bych něco takového učinil," odpověděl upjatě.

Zrovna moc jistý jsem si tím nebyl. "Dejte mi na to čestné slovo," řekl jsem.

Uraženě se napřiml. Docílil jsem tím alespoň, že si narovnal páteř.

"Máte je."

"Prima." Podržel jsem mu dveře. "Pojďme na dvůr."

Zaváhal, ale nakonec se s tím v duchu smířil, vyšel přede mnou ze dveří a sešel po schodech dolů.

Roberta s matkou stály v hale a tvářily se, jako by po důlní katastrofě čekaly před branou na poslední zprávy. Hleděly na znovuobjevení hlavy rodiny se smíšeným pocitem úlevy a úzkosti a paní Cranfieldová řekla opatrně: "Dextere .. ?"

Odpověděl podrážděně, jako by fakt, že se na šestatřicet hodin zavřel s puškou v pokoji, nebyl důvod k znepokojení:

"Jdeme dolů na dvůr."

"Báječné," řekla Roberta a tím prakticky utlumila matčinu tendenci podlehnout výlevu emoce. "Půjdu s vámi."

Archie nám přispěchal naproti a pustil se do podrobného výkladu o tom, kteří koně již byly odvezeni a kteří jsou právě na řadě. Cranfield ho téměř vůbec neposlouchal a určitě nic nevnímal. Čekal, až se v přívalu řeči objeví skulinka, a když se jí nemohl dočkat, netrpělivě Archieho přerušil.

"Dobře, dobře Archie, jsem přesvědčený, žeš to všechno dobře zvládl. Jenže proto jsem nepřišel dolů. Okamžitě řekni, mláďencům, že se jejich výpověď odkládá o jeden měsíc."

Archie na mne poněkud nechápavě pohlédl.

"Padák, co jste dostali," řekl jsem, "zatím neplatí. Alespoň zatím, dokud ten podraz nevyvrátíme."

"Můj padák taky?"

"Ovšem," ujistil jsem ho. "Tvůj dokonce v první řadě."

"Podle Hughesova názoru existuje šance, že budeme moci prokázat nevinu a dostaneme licence zpátky," řekl Cranfield odměřeně, dávaje jasně najevo, že tomu nevěří. "Aby se naše stáj udržela po dobu šetření, zavázal se Hughes, že uhradí polovinu měsíční mzdy celého personálu." Překvapeně jsem na něho pohlédl. K něčemu takovému jsem se přece nezavázal. Cranfield nedal ani mrknutím najevo, že si uvědomuje tu změnu (zdvořile vyjádřeno) a autoritativně pokračoval: "Protože vaše týdenní výpověď vstoupí v platnost teprve za pět dní, nebude se po nikom z vás chtít, aby odsud odešel dříve než za pět týdnů. Byl bych vám dokonce zavázán," dodal zdráhavě, "kdybyste všichni zůstali."

Archie se mě zeptal: "To myslíš vážně?" Viděl jsem, jak mu na obličeji najednou vyvstala naděje, a pomyslíl jsem si, že nakonec snad těch osm set liber nepřinese šťastnou budoucnost jenom mně samému.

"Jistě," přitakal jsem. "Pokud ovšem nebudete trávit celý měsíc tím, že si budete zařizovat věci, abyste koncem měsíce mohli odejít někam jinam."

"Za co nás máš?" ohradil se Archie.

"Za cyniky," řekl jsem a Archie se namouduši zasmál.

Cranfield a Archie, z nichž se vypařila valná část beznaděje, se dali do rozhovoru a já jsem od nich odešel k svému aerodynamickému temně oranžovému vozu. Robertu, která šla za mnou, jsem zaslechl až v okamžiku, kdy jsem otevíral dvířka a ona mi zašeptala do ucha.

"Opravdu to dokážete?" zeptala se.

"Co?"

"Dostat ty licence zpátky?"

"Když to nedokážu, přijdu o spoustu peněz. Takže mi zbývá buď to dokázat, nebo ..."

"Nebo co?"

Usmál jsem se. "Nebo při tom umřít."

Trvalo mi hodinu, než jsem dojel do sousedního hrabství, do Gloucestershiru, a asi necelou půlhodinu, než se mi podařilo vyznat se v Downfieldu, vesnici, která jako by se snad skládala většinou ze slepých uliček.

Domek, který jsem konečně našel po šestero mylném nasměrování místními občany, byl sice starobylý, ale ošklivý, sice kvalitně chozený, ale šerednými barvami, a vypadal mnohem spolehlivěji než jeho majitel.

Když manželka Charlieho Westa zjistila, kdo je návštěvník, pokusila se mi zabouchnout domovní dveře před nosem.

Natáhl jsem ruku, navykloou zacházet se silnými koňmi, a přitáhl si k sobě její zápěstí, takže kdyby dveře přirazila, přimáčkla by si paži.

Hlasitě vyjekla. Dveře vzadu v chodbě se nepatrně pootevřely a ve škvíře se objevil Charlieho kulatý obličej. Nějak se tu všude projevoval jasný nedostatek důvěry.

"Ubližuje mi!" vykřikla paní Westová.

"Chci s tebou mluvit," zavolal jsem na Charlieho přes její rameno.

Charlie West k tomu neměl sebemenší chuť. Charlie West nechal ve štychu mladičkou manželku s dlouhými rovnými vlasy, dlouhými černými umělými řasami, světlou rtěnkou a vším ostatním, couvl o krok a dost rázně zavřel dveře pokoje. Paní Westová mi hlasitě a energicky bránila v pokusech navázat další kontakt s manželem, a tak jsem prošel chodbou nikoli jako zdvořilý host, odrážaje útoky jejích rukou a nohou.

Charlie zaklínal pod kliku židli.

Houkl jsem skrz výplň. "Sice si zasloužíš pořádný výprask, ale nepřišel jsem tě zabít. Vyjdi ven a promluvíme si."

Žádná odpověď. Zacloumal jsem dveřmi. Opakoval jsem výzvu. Marně. Zatímco paní Westová neustále kolem mě kroužila a šťouchala do mne jako rozzuřený sršeň, vrátil jsem se k předním dveřím a vyšel ven za roh domku, abych se s jejím mužem pokusil domluvit oknem. Okno bylo otevřené a obývací byl prázdný.

Otočil jsem se ještě včas, abych v dálce zahlédl Charlieho záda, jak se ode mne vzdalují přes pole k sousední vesnici.

Paní Westová ho zahlédla také a ušklíbla se na mne.

"A máte to," prohlásila vítězoslavně.

"To ano," přitakal jsem. "Musíte ale na něj být hrdá, co?"

Úsměv se vytratil. Vyšel jsem po pěšině z jejich zahrádky, nastoupil do vozu a odjel.

První kolo vyhrál trochu fraškovitě soupeř.

Asi tři kilometry za vesnicí jsem zastavil a nechal si všechno projít hlavou. Charlie West byl ze mne mnohem vyděšenější, než jsem předpokládal, i kdybych připustil fakt, že jsem o několik čísel vyšší a mnohem silnější než on. Třeba se bál stejnou měrou mého vzteku jako mých pěstí. Jako by snad čekal, že se mu to pokusím nějak odplatit, a po všem, co napáchal, to jistě mohl čekat právem. Přesto byl pro mne pořád tou nejrychlejší a nejsnadnější cestou k rozluštění otázky: "Kdo?" a dokonce snad i "Proč?"

Za chvíli jsem znovu nastartoval a jel dál do nejbližšího města. Uvědomil jsem si, že jsem celý den nejedl. Sporučal jsem proto trochu obstojného studeného hovězího v domácké kavárně, zařízení spíše na dorty a koláčky, zdířl si ve voze, počkal do soumraku a vrátil se do Charlieho vesnice.

V několika oknech jeho domku zářila světla. Westovi byli doma. Obrátil jsem vůz a vrátil se stejnou cestou asi o sto metrů nazpátek. Zaparkoval jsem na okraji louky, půlku vozu na vozovce, vystoupil z auta a zůstal stát.

Plán útoku: nejasný. Říkal jsem si, že bych mohl zazvonit vpředu na dveře, zmizet z dohledu a počkat, až Charlie nebo jeho ženuška vyjdou neopatrně ven, aby se porozhlédli. Místo toho se objevili nečekani spojenci v podobě malého chlapce a velkého psa.

Chlapec měl baterku a káral psa, který se zastavil pět kroků na vozovce před ním, aby udělal hromádku.

"Co sis to ty pacholku představoval, že děláš, když jsi vyfoukl mámě dušenou kotletu? Copak ses zbláznil, kamaráde, copak se opravdu ničemu nenaučíš? Zejtřejší oběd ti sklouzl do žaludku a bude zážrak, jestli nám oběma táta pořádně nenaseká, ty pitoměj rošťáku. Už je načase, aby ses naučil rozeznávat mámino maso od svého psího žvance, i když mezi tím nakonec není zrovna velký rozdíl, zejména když se tvý oči dívají na věci trochu jinak. Dívají se jinak, opravdu? Moc bysem chtěl, abys uměl mluvit, kamaráde. No, to by bylo moc prima."

Přirazil jsem dvířka vozu. Chlapec sebou trhl a prudce se otočil, mávaje baterkou na všechny strany. Paprsky mne zachytily a utkvěly mi na obličej.

Chlapec řekl: "Jestli se ke mně přiblížíte, poštvu na vás svého psa." Jenže pes byl pořád ještě příkrčený a nejevil žádné nadšení.

"Dobře, zůstanu, kde jsem," řekl jsem přátelsky a opřel se zády o vůz. "Chci jenom vědět, kdo bydlí naproti tam v tom domku, co svítí světla."

"Jak to mám vědět? Přistěhovali jsme se sem teprve předevčirem."

"Prima ... Totiž musí to být pro tebe prima, takhle se stěhovat."

"To jo. Určitě. Nehejbejte se. Já už jdu." Kývl na psa. Ten byl pořád ještě zaneprázdněn.

"Co kdybys mohl mámě nabídnout za tu kotletu nějaké peníze? Třeba by to pak neřekla tátovi a ani ty, ani ten tvůj pes byste pak nemuseli dostat přes zadek."

"Maminka říká, že nesmíme mluvit s cizími lidmi."

"Hm. No, nevadí. Tak běž."

"Půjdu, až budu chtít," prohlásil bojovně. Rozený rebelant. Mohlo mu být takových devět.

"Co bych za to musel udělat?" zeptal se za chvíli.

"Nic zvláštního. Jenom zazvonit na přední dveře tamtoho domku a říct tomu, kdo otevře, že tvůj pes vyhrabává krokusy, co jim tam rostou všude vpředu, a že ho nesvedeš odtáhnout. A až se na to vyjdou podívat, maž domů tak rychle, jak jen tvůj pes dokáže běžet."

To se mu zamlouvalo. "Taková kotleta stojí asi dost peněz," řekl.

"Asi jo." Hrál jsem do kapsy a vytáhl hrst drobných a stříbrňáků. "Z toho by mělo zbýt dost pro tebe. Tak co, uděláme obchod?"

"Ale nebude muset ty krokusy opravdu vyhrabávat, že ne?"

"Ne."

"Tak dobře." Jakmile se rozhodl, projevil bystrost a pohotovost. Zastrčil mince do kapsy, přešel k předním dveřím Charlieho domku a řekl paní Westové, která je opatrně otevřela, že její krokusy jsou právě ničeny. Vyšla s ním na pěšinu a celou cestu lála. Sotva se shýbla, aby prozkoumala škodu, můj komplic se tiše vytratil. Než si paní Westová uvědomila, že nalítla, vešel jsem rychle do předních dveří, zavřel je a paní Westová nemohla domů.

Když jsem otevřel dveře obývací, řekl Charlie, aniž by zvedl zrak od dostihového časopisu: "Takže to teda nebyl zase on, co?"

"Ale ano, byl," ujistil jsem ho.

Charliemu se svařila nezralá tvář v nechutný výraz strachu a paní Westová prudce stiskla domovní zvonek. Zavřel jsem za sebou dveře, abych tlumil vyzvánění.

"Čeho se bojíš?" houkl jsem na něho.

"No ... tebe ..."

"A máš taky proč," ujistil jsem ho. Vykročil jsem k němu a Charlie se celý schoulil v křesle. Na koni byl celkem odvážný a tím bylo ono skrčení nečekanější a odpornější. Udělal jsem další krok. Málem se zahrabal do čalounění.

Paní Westová poskytla zvonku na chvíli odpočinek.

"Proč jsi to udělal?" zeptal jsem se.

Tupě pokrčil rameny a vytáhl nohy na sedadlo křesla do klasické polohy dítěte v mateřském lůně. Toužebný ústup na první a jediné místo, kde by na něj svět nemohl.

"Charlie, přišel jsem si k tobě pro několik odpovědí, a ty mi je dáš!"

Za oknem se objevil vzteklý obličej paní Westové. Začala tak prudce bouchat na okenní tabuli, že málem rozbila sklo. S jedním okem upřeným na Charlieho, abych mu zabránil vyskočit a zmizet, jsem přistoupil k oknu a otevřel je.

"Mažte odsud!" rozkřikla se na mne. "Tak rychle, mažte pryč!"

"Raději koukejte mazat vy. Dovnitř. Tudy, dveře vám neotevřu."

"Že zavolám policii!"

"Dělejte, co chcete. Chci si jenom promluvit s tím vašim manželským červíčkem. Vlezte si dovnitř nebo zůstaňte venku, ale sklapněte."

Vlezla dovnitř, ale nesklapla. Jen co byla v pokoji, rozječela se a láteřila bezvýsledně a nepřetržitě, než se mi podařilo položit Charliemu první otázku, aniž by mi její hlučný hlas nemařil jakoukoli naději na odpověď.

Charlieho to znavilo prvního a houkl na ni, aby zmlkla, ale její bojovnost mu poskytla čas k oddechu. Nohy spustil zpátky na podlahu a prohlásil, že je zbytečné, abych mu kladl jakékoli otázky, stejně prý na ně nezná odpovědi.

"Ale znáš. Pokud ovšem jsi ty lži o mně nenapovídal jenom z pouhého osobního záští."

"Ne."

"Proč tedy?"

"Nepovím."

"Pak tedy povím něco já tobě, ty malá kryso. Už si zjistím, kdo tě navedl. Rozvrtám všechno, dokud to nevyšťourám, a pak udělám takový kravál, že na mne někdo udělal podraz, až ti den bude připadat jako noc, a potom ty, Charlie Weste, budeš mít po licenci, ne já, a i když ti ji někdy vrátí, nikdy se už nezbavíš opovržení, které k tobě budou všichni cítit."

"Takhle s mým Charliem nemluvte!"

"Váš Charlie je prostý malý lhář, který by za padesát liber prodal i vás."

"Nebylo to padesát," odsekla vítězoslavně. "Bylo to pět set."

Charlie na ni zařval a já měl co dělat, abych ho nepraštil. Pět set liber. Připravil mne o licenci lži, za kterou dostal odměnu, jaká by urazila i pokoutního tipaře.

"To bychom tedy měli," řekl jsem. "A teď vyklop, kdo ti je zaplatil."

Jeho mladičká žena se začala tvářit stejně vyděšeně jako Charlie a tehdy jsem si ani neuvědomil, že můj vztek zaplavil malý pokoj jako příboj.

Charlie zakotkal: "N ... n ... nevím."

Vykročil jsem k němu a Charlie se vyškřábal z křesla a schoval se za ně.

"Ne ... ne ... nepřibližuj se ke mně. Nevím."

"Trochu se polepši."

"Opravdu to neví." zakvílela manželka. "Opravdu ne."

"Ale ví," odsekl jsem vztekle.

Žena se rozplakala. Charlie měl zřejmě namále, aby ji nenásledoval.

"Nikdy jsem ..., nikdy jsem toho chlapa neviděl. Zatelefonoval mi."

"A jak ti zaplatil?"

"Dvěma ... Dvěma balíčky. V jednolibrovkách. Stovka došla den před disciplínarkou a zbytek jsem měl..." Hlas se mu vytratil.

"Zbývající čtyři stovky jsi měl dostat, až budu mít distanc?"

Přikývl, trhavě a nepatrně. Hlavu měl skrčenou mezi rameny, jako by se chtěl vyhnout ráně.

"A už je máš?"

"Co?"

"Už jsi je dostal? Ty zbývající čtyři stovky?"

Oči se mu rozšířily a trhavě vyhrkl: "Ne ..., ale ... samozřejmě ... mi... dojdou."

"Samozřejmě ti nedojdou," osopil jsem se na něho. "Ty pitomý proradný blbečku." Hlas jsem měl zastřený a slova mi vycházela z úst zajíkávě, nabitá zlostí.

Oba Westovi se třásli a ženě začaly z očí stékat slzy a dolů po tvářích líčidla.

"Jaký měl ten chlap v telefonu hlas?"

"Jako ... jako mužský," odpověděl Charlie.

"A nenapadlo tě náhodou se ho zeptat, proč chce, abych dostal distanc?"

"Řekl jsem..., žeš mi nikdy ničím neublížil..., a on řekl..., že člověk nikdy neví..., co kdybys jednoho dne něco takového udělal ..."

Pod mým vzteky rozžhaveným pohledem se Charlie scvrkával víc a víc.

"Stejně ..., pět set liber ... Nepřijdu si na tolik jako ty, to přeci víš." Poprvé se mu v hlase zachvěl stín závisti, a pochopil jsem, jak důležitým faktorem tu byla žárlivost a že to vlastně neudělal výlučně pro peníze. Měl z toho i osobní potěšení.

"Je ti teprve dvacet," řekl jsem. "Co vlastně čekáš?"

Charlie ovšem čekal, že všechno se vždycky musí dít tak, aby to co nejvíce prospívalo Charliemu Westovi.

"A ty peníze raději utrácej moc opatrně," řekl jsem, "protože, věř mi, tahle stovka ti přijde nejdraž ze všech, které jsi kdy vydělal."

"Kelly ..., " ozval se Charlie napůl žadonivě. Žárlivý, chamtivý, nepoctivý a vyděšený. Ve mně se nezachvěl ani nejmenší zákmit soucitu, jenom narůstal vztek, že motivy, skrývající se za jeho lžemi, byly tak nicotné.

"A až za to přijdeš o licenci, a o to se postarám, budeš mít spoustu času, aby ti došlo, že sis to vykoledoval."

Syrová pomsta v mém hlase sežehla jejich domek v pustinu. Oba tam stáli s tupými výrazy, oči strachy vytřeštěné, příliš zdrcení, než aby se zmohli na jediné slůvko. Koutky ženiných úst, potažených světlou rtěnkou, ochable sklesly, líčidla měla na půl cestě k bradě, dlouhé vlasy visely rozčuchaně přes obličej a ramena. Vypadala na šestnáct. Jako dítě. Právě tak vypadal Charlie. Nejhoršími vandaly bývají většinou děti.

Odvrátil jsem se od nich, vyšel z domku a má zlost se cestou domů změnila v nesmírnou depresi.

6

Vztek, který jsem si vylil na Westových, byl ve dvě ráno ještě větší.

Jednak jsem nezískal nic, co by mi pomohlo. Už předtím než jsem tam šel, jsem věděl, že Westova lživá výpověď před disciplinární komisí musela mít nějaký důvod. Ted' jsem se tedy dozvěděl, že tím důvodem bylo pět set liber. Báječné! Co mi to bouřlivé běsnění vyneslo?

Když člověku někdo ubližuje, má prý mlátit kolem sebe ... Tohle jsem udělal. Vychrlil jsem na ně hluboké roztrpčení, které mi už od pondělka doutnalo pod naoko klidným vystupováním.

Navíc jsem nedal Charliemu ani ten nejmenší důvod, aby mi někdy v budoucnu pomohl. Spíš jsem dosáhl opaku. Určitě se nedá na pokání a nebude to chtít odčinit. Až se vzpomátuje, bude ho to žrát a bude kout pomstu.

Znát všechna tahle rizika a přesto se takhle namočit je přece jen krapánek k zlosti. Jenom to dokazuje, jak snadno se i chladný rozum dá strhnout na scestí. A současně mi to dokázalo, že takhle nedosáhnu žádných výsledků. Asi by mi šel k duhu detektivní rychlokurs. Jenže ten nepřichází v úvahu, takže si už konečně budu muset všechno střízlivě promyslet, abych se znovu nevrhl po hlavě proti zdánlivě nejjednoduššímu cíli a opět všechno nezhudlařil.

Všechno si střízlivě promyslet...

Charlie West se nechtěl se mnou setkat, protože měl špatné svědomí. Z toho vyplývalo, že každý, kdo bude mít špatné svědomí, se nebude chtít se mnou setkat. I když třeba nebudou přede mnou právě prchat přes pole, jistě udělají všechno, aby se mi vyhnuli. Budu se muset naučit rychle jim vpadávat do života ve chvíli, kdy budou ke mně otočení zády.

Jestli Charlie West nevěděl, kdo mu zaplatil, a já mu věřil, že to neví, vyplývalo z toho, že třeba ani nikdo z těch ostatních lhářů nevěděl, kdo je k tomu přemluvil. Třeba se to všechno dělo po telefonu. Nátlak na dálku. Neosobní a nezjistitelný.

Třeba jsem si vytkl neproveditelný úkol a měl bych celý ten nápad hodit za hlavu a emigrovat do Austrálie.

Jenže i v Austrálii existují dostihy a já bych se jich nemohl zúčastnit. Distance se vztahovala na celý svět.

Distancován. Distancován.

Ach jo.

Prosím, třeba jsem se dal na chvíli přemoci sebelítostí. Byl jsem ovšem zcela sám, v posteli, a zakrátko jsem se začal sám sobě vysmívat. Do rána se mi podařilo se z toho dostat.

Vstal jsem v šest, stejně zdrchaný v obličeji jako na duši, a namířil hladký předeek lotusu k severozápadu Londýna na Mill Hill.

Protože jsem se nemohl s nikým setkat na závodističích, musel jsem je zastihnout doma, a v případě George Newtonnards se "doma" projevilo jako rozlehlý růžově omítnutý bungalov rančerského stylu v zámožné předměstské čtvrti.

Doufal jsem, že ho v půl deváté zastihnu ještě u snídaně, ale když jsem tam dorazil, právě otevíral dveře garáže. Zaparkoval jsem vůz na příjezdové cestě, čímž jsem sotva mohl vyvolat jeho sympatie. Newtonnards ke mně rázně vykročil, aby mi řekl, že mám vypadnout.

Vylezl jsem z vozu. Když mě poznal, prudce se zastavil. Šel jsem mu naproti příjezdovou cestou, trochu se chvěl v sychravém východním větru, a já litoval, že nejsem jako on nabalený do sportovní kazajky s kožíšinovým límcem.

"Co tu pohledáváte?" osopil se na mne.

"Byl bych vám velmi povděčný, kdybyste mi dal odpověď na jednu nebo dvě otázky ..."

"Nemám čas." Choval se nenuceně, sebejistě, vždyť tohle byla pro něho jen drobná nepříjemnost. "A z toho, co vám můžu říct, vám stejně nic nepomůže. Couvňte s vozem, prosím."

"Jistě ... Můžete mi alespoň říct, jak se to stalo, že jste byl vyzván svědčit proti Cranfieldovi?"

"Jak se to stalo?" ... zatvářil se trochu překvapeně. "Dostal jsem oficiální dopis, jímž mne vyzvali, abych se dostavil."

"Ale proč? Jak vůbec mohli rozhodčí vědět o Cranfieldově sázce na Cherry Pie? Informoval jste je snad sám?"

Mrazivě na mne pohlédl. "Prý tvrdíte," řekl, "že na vás někdo udělal podraz."

"Nic se neutají."

Slabý úsměv. "Ano, nic se neutají - přede mnou. Perfektní zpravodajská služba je základem solidní sázkové kanceláře."

"Jak se rozhodčí dověděli o sázce pana Cranfielda?"

"Hm. No tohle zrovna nevím."

"Kdo kromě vás věděl o té údajné Cranfieldově sázce na Cherry Pie?"

"Vsadil na něj."

"Dobře, tak kdo tohle kromě vás věděl?"

"Na to nemám čas."

"S radostí couvnu s vozem... za minutu či za dvě."

Zlostně znechucený výraz začal postupně ustupovat polopobavenému souhlasu. Velmi úhořovitý a civilizovaný člověk tenhle George Newtonnards.

"Tak dobře. Pověděl jsem to několika mládencům ..., jiným bookmakerům. Naštvalo mě to, víte? Takhle se dát napálit! Při mém věku bych měl mít lepší čich. Takže třeba někdo z nich vzkázal slovíčko rozhodčím, protože věděl, že se chystá disciplinárka. Ale sám jsem to neudělal, to ne."

"Máte potuchu, kdo to mohl udělat? Totiž znáte někoho, kdo má spadeno na Cranfielda?"

"Nikdo mě nenapadá." Pokrčil rameny. "Nikdo, kdo by měl na něho spadeno víc než na jiného trenéra, který se nás snaží oblafnout."

"Oblafnout?" opakoval jsem překvapeně. "Tohle Cranfield nedělá."

"Ale jděte!"

"Jezdím jeho koně," namítl jsem. "Musel bych to vědět."

"To jistě," řekl sarkasticky. "To byste musel. Nehrajte si přede mnou na naivku, kamaráde. Váš přítel Chris Smith, ten s prasklou lebkou, je umělec v zatahování koní. Stejně tak jako vy. Vy dva jste vykutálení ptáčci!"

"Vy tedy věříte, že jsem Squelche zatáhl, že?"

"To je přece jasné, ne?"

"Přesto jsem to neudělal."

"Tohle mi ještě chvíli vyprávějte." Vtom ho něco napadlo. "Neznám žádného bookmakera, který by měl spadeno na Cranfielda, ale zaručeně znám alespoň jednoho, který má spadeno na vás. A jaksepatří. Jednou se už na vás dokonce chystal se sekáčkem. Musel jste ho dohřát, kamaráde, a to pořádně."

"Jak? A kdo je to?"

"Vy a Chris Smith jste jeli asi před šesti měsíci pro Cranfielda. Bylo to ..., rozhodně to bylo na začátku sezóny ... v dostihu nováčků ve Fontwellu, vzpomínáte si? Přijela tam od moře spousta lidí, co tam trávili dovolenou, bylo příliš chladno, aby se váleli na pláži... Rozhodně tam byla spousta lidí s kapsami plnými peněz ... A byl jste tam vy a Chris na těch dvou koních, a obecenstvo vám oběma fandilo, a Pelican Jobberson se vás zeptal, kdo z vás nepřipadá v úvahu, a vy jste mu řekl, že jste bez šance, takže Jobberson vsadil prachy, co byly vsazené na vás, na toho druhého, a nenapadlo ho vyrovnat knihu, jenže vy jste pak na cílové rovině vyrazil jako ďas a vyhrál o délku krku, i když jste vlastně mohl bez nejmenších potíží prohrát. Pelican na to těžce doplatil a zapřisáhl se, že se s vámi při nejbližší příležitosti vypořádá."

"Pověděl jsem mu to, o čem jsem byl přesvědčený," řekl jsem. "Ten kůň tehdy poprvé skákal přes překážky. Nikdo nemohl předvídat, že bude natolik dobrý, aby zvítězil."

"Proč jste tedy zvítězil?"

"Chtěl to majitel, pokud to půjde."

"Vsadil na něho?"

"Majitel? Ne. Vlastně to byla majitelka. Sází málokdy. Jenom ráda vidí své koně vítězit."

"Pelican věří, že jste na toho koně vsadil sám a jeho že jste odradil, abyste dostal lepší kurs."

"Vy bookmakeři jste tak podezíraví, až vám to škodí."

"Tvrdě získané zkušenosti nám dokazují, že máme pravdu."

"No, tentokrát se váš přítel mylil," trval jsem na svém. "Jestli se mě zeptal..., a nevzpomínám si, že by se mě byl zeptal ..., pak jsem mu řekl pravdu. A stejně si každý bookmaker, který klade žokejům takovéhle otázky, koleduje o trable."

Žokejové jsou ti nejhorší tipaři na světě."

"Některí ne," odsekl. "Některí se v tom vyznají."

Přešel jsem to. "A to má na mě po tolika měsících ještě pořád vztek? A jestli ano, mohlo by ho to tolik žrát, aby nejen řekl rozhodčím, že Cranfield vsadil na Cherry Pie, ale aby podplatil i další lidi, aby jim o nás napovídali lži?"

Newtonnards si to nechával s přimhouřenýma očima procházet hlavou. Nerozhodně našpulil rty. "Na to se ho raději zeptejte sám."

"Díky." To bude asi pěkně zapeklitá otázka.

"Teď mi už couvnete s vozem?" nadhodil.

"Ano." Udělal jsem dva kroky směrem k vozu, zarazil se a obrátil. "Pane Newtonnardsi, kdybyste potkal toho člověka, co za pana Cranfielda vsadil ty peníze, mohl byste zjistit, kdo to je ..., a dát mi vědět?"

"Proč se nezeptáte Cranfielda?"

"Řekl, že ho nechce do toho zatahovat."

"Ale vy ano?"

"Tonoucí se i stébla chytá," řekl jsem, "asi bych ho do toho zatáhl."

"Proč se s tím prostě nesmíříte a nenecháte to plavat?" nadhodil domlouvacvě. "Tohle mlácení kolem sebe ..., kvůli tomu, že jste dostal kopačky. Tak jste je tedy dostal, co má být? Zasloužil jste si je. Buďte zticha a počkejte, až se to uklidní. Nakonec vám stejně licenci vrátí."

"Děkuji vám za radu," řekl jsem zdvořile, přistoupil k vozu a vycouval z příjezdové cesty.

Byl čtvrtek. Původně jsem měl odjet ve Warwicku čtyři dostihy. Místo toho jsem bezcílně projížděl po londýnském severním vnějším okruhu a přemýšlel, zda mám, či nemám navštívit Davida Oakleyho, soukromého detektiva a fotografa s bujnou fantazií. Když ani Charlie West nevěděl, kdo na mne tu boudu ušil, měl by to vědět David Oakley. Jenže i když to bude vědět, skoro určitě nebude ochotný mi to říct. Zřejmě nemělo žádný smysl se s ním setkat, ale když se o to nepokusím, nezískám už vůbec nic.

Nakonec jsem zastavil u telefonní budky a informační služba mi dala jeho číslo.

Sluchátko zvedla dívka. "Pan Oakley tu ještě není."

"Můžu si s ním sjednat schůzku?"

Zeptala se mě, oč jde.

"O rozvod."

Řekla, že mne pan Oakley přijme o půl dvanácté a zeptala se mne na jméno.

"Charlie Crisp."

"Tak dobře, pane Crispe. Pan Oakley vás bude čekat."

To bych neřekl. I když mohl stejně jako Charlie West celkem jasně čekat nějaký protest.

Odbočil jsem ze severního okruhu na dálnici M1 a jel po ní sto padesát kilometrů do Birminghamu, kde jsem Oakleyho kancelář našel asi kilometr od středu města nad krámkem s bicykly a rádií.

Na špinavě černých dveřích do domu byl úhledný malý štítek s prostým nápisem "Oakley". Dveře byly vybavené dvěma patentními zámky Yale a Chubb a diskrétně umístěnou špehýrkou. Stiskl jsem kliku téhle pevně tvrze a dveře se mi pod rukou lehce otevřely. Za nimi vedla úzká chodba s bledě modrými stěnami k holému schodišti směřujícímu vzhůru.

Vystoupil jsem nahoru po silně skřípajících prknech. Na konci schodiště byla malá podesta s dalšími ošumělými černými dveřmi, opět podobně zajištěnými. Na těchto dveřích hlásal další úhledný štítek "Prosím zvoňte", a vedle bylo tlačítko, které jsem nechal tři vteřiny pracovat.

Dveře otevřela vysoká statná dívka v tmavém koženém kalhotovém kostýmu. Pod sakem měla černý svetr a pod nohavicemi černé holínky. Černé oči mi vrátily můj pátravý pohled. Černé vlasy, přepásané hnědě žíhanou stuhou a na konci podtečené, jí spadaly rovně na ramena. Na první pohled vypadala na čtyřicet, ale kolem očí již měla drobné vrásky a v očích lhostejný výraz, který svědčil o tom, že už viděla příliš mnoho špíny.

"Mám schůzku," řekl jsem. "Crisp."

"Pojďte dál." Otevřela dveře o kousek víc a nechala na mně, abych je zavřel.

Vešel jsem za ní do malé čtvercové kanceláře vybavené psacím stolem, psacím strojem, telefonem a čtyřmi vysokými registračními skříněmi. Na protější straně místnosti byly další dveře. Jednoduchá hladká deska, sedě natřená. Další zámky. Zamyšleně jsem na ně hleděl.

Dívka otevřela dveře, oznámila "Pan Crisp" a odstoupila, abych mohl vejít.

"Děkuji vám," řekl jsem. Udělal jsem tři kroky a zavřel se v místnosti s Davidem Oakleyem.

Kancelář nebyla o moc větší než předpokoj a na jejím zařízení se penězi zrovna neplývalo. Mdlé hnědé linoleum, však z ohýbaného dřeva, malé laciné křeslo před šedivým kovovým psacím stolem, na špinavém okně místo záclon bytelný rám s drátěným pletivem. Na vnější straně okna silné mříže a podpěry požárního schodiště. Birminghamské slunce, úporně bojující proti nepřízní osudu, se prodíralo dovnitř a vytvářelo pocuchané plástvovité stíny na starobylém seifu.

Ve zdi po mé pravé straně další dveře. S ještě větším počtem zámků.
Za psacím stolem seděl v otáčecím křesílku majitel veškeré té nádhery, nezapomenutelný pan Oakley. Poměrně mladý. Poměrně štíhlý. Šedohnědé vlasy. A tentokrát brýle proti slunci.
"Posadte se, pane Crispe," vyzval mne bezbarvým, zcela lhostejným hlasem, znějícím stejně jako tehdy. "Jde o rozvod, že? Seznamte mě podrobně s tím, co potřebujete, ať se můžeme dohodnout na honoráři." Pohlédl na hodinky. "Bohužel mám pro vás pouze deset minut. Postačí nám to?"
Nepoznal mne. Řekl jsem si, že bych toho měl využít.
"Dosllechl jsem se, že byste pro mne mohl zfalšovat nějaké doklady ..., fotografie?"
Začal přikyvovat, ale vzápětí zcela znehybněl. Tmavé brýle, všechno neproniknutelně skrývající, zůstaly bez hnutí. Bledé úzké rty se ani nezachvěly. Ruka ležící na desce stolu zůstala klidně a uvolněně ležet.
Nakonec řekl, aniž by zvýšil tón: "Vypadněte."
"Kolik si účtujete za falšování důkazů?"
"Vypadněte."
Usmál jsem se. "Moc rád bych věděl, zač jsem komu stál."
"Ani za fajfku tabáku," řekl. Pod stolem šoupl nohou.
"Zaplatím vám tu fajfku ve zlatě, jestli mi řeknete, kdo si vás k tomu najal."
Nechal si to projít hlavou. Pak řekl: "Ne."
Dveře předpokoje za mnou se tiše otevřely.
Oakley klidně poznamenal: "Tohle není žádný pan Crisp, Didi. Je to pan Kelly Hughes. Pan Hughes právě odchází."
"Pan Hughes ještě není ochoten," řekl jsem.
"Myslím, že se pan Hughes přesvědčí o opaku," pravila.
Ohlédl jsem se přes rameno. Dívka držela velkou černou lesklou pistoli s pořádně velkým černým lesklým tlumičem. Mířila na mne.
"Jak dramatické," uznal jsem. "To se opravdu tak snadno dokážete zbavit uprostřed Birminghamu mrtvol?"
"Ano," přisvědčil Oakley.
"Obvykle ovšem za honorář," dodala Didi.
Snažil jsem se jim neuvěřit, ale marně. Přesto ...
"Kdybyste se přece jen rozhodl, že mi prodáte informaci, kterou potřebuju, víte, kde mě najít." Pohodlně jsem se uvelebil v křesle.
"Mám sice zálibu ve zlatě," řekl Oakley klidně, "ale nejsem padlý na hlavu."
"Názory se mohou měnit," popíchl jsem ho.
Nezareagoval. "Není v mém zájmu, abyste mohl dokázat, že jste se stal... řekněme ... obětí falešného obvinění."
"To je mi jasné. Stejně nakonec budete litovat, že jste je pomohl dát dohromady."
Vyrovnaným hlasem odpověděl: "Tohle mi už řekla spousta lidí, ale musím uznat, že jen málo jich to řeklo tak klidně jako vy."
Vtom mě najednou napadlo, že musí být celkem zvyklý na rozvášněné útoky, jakým jsem počastoval Westovy, a že právě proto je jeho kancelář tak ... Didi zachytila můj těkající pohled a cynicky přikývla.
"Správně tušíte. Už příliš mnoho lidí se pokusilo to tady rozbít na cimprcamp. Proto se snažíme, aby škoda byla co nejmenší."
"Jak moudré."
"Teď ale mám bohužel opravdu další schůzku," řekl Oakley. "Ráčíte mě tedy omluvit...?"
Vstal jsem. Neměl jsem důvod tu déle zůstat.
"Překvapuje mě," poznamenal jsem, "že nejste ve vězení."
"Počínám si chytře," prohlásil věčně. "Mí klienti jsou spokojení a lidé jako vy ... bezmocní."
"Jednou vás někdo zabije."
"Vy?"
Zavrtěl jsem hlavou. "To by mi za to nestálo."
"Přesně tak," řekl klidně. "Zakázky, které беру, nejsou nikdy toho druhu, aby mě postižení kvůli nim skutečně zabili. Opravdu nejsem padlý na hlavu."
"To nejste," připustil jsem.
Vykročil jsem ke dveřím a Didi ustoupila, abych mohl projít. Ve své kanceláři odložila pistoli na stůl a vypnula červenou žárovíčku, která jasně zářila na malé telefonní ústředně.
"Poplašný signál?" zeptal jsem se. "Pod jeho psacím stolem?"
"Říkejte si tomu jak chcete."
"Je ta pistole nabitá?"
Nadzdvihla obočí. "Ovšem."

"Jak jinak." Otevřel jsem dveře na chodbu. Když jsem vyšel ke schodišti, přistoupila k nim, aby je za mnou zavřela.
"Těší mě, že jsme se seznámili, pane Hughesi," řekla zcela klidně. "Ale už se nevracejte."

Poněkud stísněně jsem šel k autu. Ani jednoho ze tří přítěžujících svědků jsem nepřiměl ke změně stanoviska a Oakleyho poznámka o mé bezmocnosti zněla až nepřijemně pravdivě.
Zřejmě se nedalo ničím prokázat, že peníze, které v mém bytě vyfotografoval, si prostě přinesl s sebou. V Corrie ho nikdo neviděl ani přijít, ani odejít. Tony se vyptal všech svých lidí a žádný z nich ho nezahlédl. A Oakley se ani nemusel moc namáhat, aby zůstal nezpozorován. Stačilo přijet časně zrána, když všichni byli s koňmi venku na lukách,

na ranním tréninku. Stáj byla od půl osmé do půl deváté úplně prázdná. Vniknout do bytu nezamčenými dveřmi, rozmístit rekvizity, udělat jeden dva snímky a klidně se vytrátit..., to celé mu nemuselo trvat déle než deset minut a ještě měl čas zvážít, zda použije fotoblesk.

Možná, že si o svých pochybných obchodech vedl záznamy. Možné to je, ale dost nepravděpodobné. Ovšem jistě potřebuje udržet nad svými klienty určitou moc, aby ho některý v záchvatu probuzeného svědomí později neudal. Ta spousta zámek by nasvědčovala, že si takové záznamy přece jen někde uschovává. Anebo jsou tam ty zámky prostě proto, aby odrazovaly od pokusů vniknout dovnitř a hledat.

Zachoval by se Oakley stejně jako Charlie West, přemýšlel jsem, a dopustil by se lživé výpovědi pouze na popud nějakého hlasu v telefonu? Usoudil jsem, že nikoli. Charlie byl ješitný, Oakley používal mozkou, a nezapletl by se do ničeho, v čem by jeho zákazník taky nevězel až po krk. Oakley tedy určitě věděl, kdo za tím vším je.

Ale ukrást mu tuhle informaci ... nebo ji z něj vytlouct..., nebo ji podfukem získat ... či ji odkoupit ..., žádný z těchto pokusů nikam nevedl. Uměl jsem jenom jezdit na koních. Neuměl jsem se ani šťourat v zámcích, ani se pouštět do rvaček, ani lézt do cizích kapes. A rozhodně ne do Oakleyho.

Oakley a Didi. Ti dva už jeli v téhle hře dlouho. Vymysleli její pravidla. Oakley a Didi byli ostřílení veteráni.

Jak se vlastně člověk dostal do styku s Oakleym, když potřeboval jeho druh služby?

Těžko si mohl dát inzerát. Musel se o něm od někoho dozvědět.

Chvilí jsem o tom přemýšlel, jak jsem seděl ve voze a uvažoval o dalším postupu. Znal jsem pouze jediného člověka, který by dokázal přiložit prst na tep Birminghamu, kdyby chtěl; jenže v situaci, v jaké jsem právě byl, by to asi byl stěžejní ochoten udělat.

Ale co když přece jen ...

Nastartoval jsem motor, propletl se jednosměrnými uličkami a našel volné místočko na přeplněném parkovišti za hotelem U divočáka. Uvnitř se právě začal rozvíjet rituál poledních obchodních schůzek, vzduch byl hustě prosycený výpary alkoholu, ozvěnou zvukových hlasů a oparem doutníků.

Klientelu hotelu U divočáka tvořila téměř výhradně určitá vrstva opatrných zámožných obchodníků s nemovitostmi, kteří pro svá úporná jednání potřebovali solidní prostředí, a přitahovala je tam zejména skutečnost, že majitel hotelu Teddy Dewar byl člověkem jejich druhu.

Našel jsem ho u baru, jak rozmlouvá s dvěma muži v tmavošedých oblecích, bílých košilích, distingovaných hnědých kravatách, čtyřicet centimetrových šijích a devadesát centimetrových pasech.

Když mě zahlédl za jejich rameny, objevil se mu v profesionálně neutrálním výrazu slabý nádech odstupů.

Distancovaný žokej neměl u něho příliš velkou váhu. A bezpochyby snižoval úroveň jeho podniku.

Protlačil jsem se k barovému pultu a objednal si whisky.

"Měl byste čas na slovíčko? Byl bych vám velmi zavázán," řekl jsem.

Nepatrně otočil hlavu směrem ke mně a aniž na mne přímo pohlédl, odpověděl: "Ale ano. Za několik minut."

Ani stopa vřelosti v jeho slovech. Ale také žádná snaha vyvléct se z nepříjemné situace. Mluvil dál s oběma muži o nepříznivém stavu akcí petrolejářských společností, za chvíli se nenápadně odpoutal a obrátil se ke mně.

"Tak dobře, Kelly ..." V očích měl chlad a odstup. Nechtěl projevit zájem dřív, než se dozví, co po něm chce.

"Poobědváte se mnou?" nadhodil jsem s úsměvem a zcela samozřejmě.

Ovládl údiv. "Myslel jsem ..."

"Můžu mít distanci," řekl jsem, "ale chuť k jídlu jsem neztratil."

Pozorně mi pohlédl do tváře. "Žere vás to."

"Co byste čekal jiného? ... Mrzí mě, že je to vidět."

"Dělá to ten sval na čelisti... Tak dobře; pokud jste ochotný jít hned teď do jídelny."

Posadili jsme se zády ke zdi u nenápadného stolu a vybrali si plátky z hovězí pečeně, kterou nám přivezli na servírovacím stolečku. Zatímco jedl, kontroloval očima chod jídelny a nic mu neušlo. Počkal jsem, až se ujistil, že všechno klapě, a pak jsem přikročil rovnou k věci.

"Víte něco o jistém Davidu Oakleym? Je to soukromý detektiv. Má kancelář asi kilometr odsud."

"David Oakley? Nemůžu říct, že bych byl o něm někdy slyšel."

"Podvrhl určité doklady a ty zhouply v pondělí před disciplinární komisí celou věc v můj neprospěch."

"Podvrhl?" V hlase se mu ozval nádech pochybnosti.

"Už ano," povzdychl jsem. "Vím, že to zní podivně, ale opravdu jsem se neprovinil tím, z čeho mne obvinili. Kdosi se však pojistil, aby to tak vypadalo." Pověděl jsem mu o fotce peněz v mé ložnici.

"A vy jste ty peníze nikdy neměl?"

"Neměl. I ten dopis, který měl být od Cranfielda, byl podvrh. Jenže jak to dokázat?"

Rozvažoval o tom.

"To nemůžete."

"Právě," souhlasil jsem.

"Předpokládám, že ten David Oakley, co to vyfotografoval, na vás neměl žádnou pifku."

"Určitě neměl."

"Nechápu dost dobře, proč jste s tím přišel ke mně." Dojedl hovězí a vidličku a nůž odložil úhledně vedle sebe. Číšníci se neslyšně objevili, sklídili nádobí a přinesli kávu. Zaplatil jsem. Ještě pořád se tvářil neutrálně.

"Asi nemám právo vás o to požádat," řekl jsem nakonec. "Byl jsem tady koneckonců jen třikrát nebo čtyřikrát, a nemůžu si tedy dělat nějaký ten nárok na vaše přátelství nebo pomoc ..., a přesto jste jediný člověk, kterého znám, jenž by se do toho mohl pustit..., kdyby chtěl."

"Do čeho?" zeptal se úsečně.

"Potřebuju zjistit, jak se lidé dostávají k Davidu Oakleymu, když potřebují zhotovit falešné důkazy. Ostatně mi zcela otevřeně řekl, že je zvyklý něco takového dělat. Dobře ..., ale jak získává klienty? Kdo ho doporučí? Řekl jsem si, že mezi všemi těmi lidmi, co je znáte, byste možná našel někoho, kdo by třeba mohl předstírat, že si potřebuje dát něco zařídít ..., nebo předstírat, že má přítele, který si potřebuje dát něco zařídít... Vysunout tykadla a počkat, jestli ho nakonec někdo doporučí."

Přemýšlel o tom. "Čili kdybyste našel kontakt, mohl byste se od něho propracovat zpátky k jinému ... a nakonec možná ke jménu, které by vám něco řikalo?"

"Uznávám, nezní to zrovna moc slibně," řekl jsem rezignovaně.

"Ta šance je opravdu nepatrná," souhlasil. Nastala dlouhá odmlka. Pak pokračoval: "Přece jenom znám někoho, kdo by možná byl ochotný pokusit se o to." Poprvé se krátce usmál.

"To je ..., " polkl jsem, "to je báječné."

"Za výsledek neručím."

7

V pátek ráno se Tony po prvním tréninku hřmotně přihnul po schodech do bytu a do kávy, kterou jsem mu nabídl, nalil pořádnou dávku skotské. Palčivou směs kopl do sebe, a jak se alkohol do něho zahryzl, celý se otřásl.

"Páni," řekl. "Tam venku na lukách mrzne jako když praští."

"Dobře ti tak!"

"Lháři," utrousil přátelsky. "Stejně ti musí připadat divné, že nejezdíš."

"To ano."

Rozvalil se v zeleném křesle. "Poppy má zase své ranní nevolnosti. Už aby to zatracené těhotenství měla za sebou. Je pořád napůl marodná."

"Chudák Poppy."

"Jo ... Jenže to znamená, že dneska večer nepůjdeme na ten bál. Poppy tvrdí, že na to nemá ani pomyšlení, a ani se jí nedivím."

"Bál?..."

"Bál Fondu žokejů. Vždyť to víš. Vstupenky se ti válejí tamhle na římse nad krbem."

"Máš pravdu. Úplně jsem zapomněl. Měli jsme jít společně."

"Správně. Jenže teďka, jak chápeš, budeš muset jít sám."

"Nikam nepůjdu!"

"Tušil jsem, že nebudeš chtít." Vzdychl a zhluboka si lokl. "Cos pořídil вчера?"

"Navštívil jsem lidi, kteří mě nechtěli ani vidět."

"Vedlo to k něčemu?"

"Moc slavné to nebylo." Pověděl jsem mu stručně o Newtonnardsovi a Davidu Oakleym a o té hodině, kterou jsem strávil s Andrewem Tringem.

Na Andrewa Tringa jsem si vzpomněl proto, že cestou domů z Birminghamu jsem míjel vesnici, kde bydlel, ale můj instinkt mne zprvu nabádal, abych jakoukoli myšlenku na setkání s ním poslal ke všem čertům. Potrestaný žokej, jenž navštívil rozhodčího, který napomohl k jeho distanci, se rozhodně nechová podle řádu. Kdybych nebyl na něho tak naštvaný, určitě bych byl jel dál.

Má návštěva mu byla silně proti mysli. Otevřel dveře svého přepychového starého a prostorného panského domu sám a připravil se tak o možnost se dát zapít.

"Kelly! Co tu pohledáváš?"

"Přišel jsem tě požádat, abys mi něco vysvětlil."

"Nemám ti co říct."

"To tedy máš!"

Zamračil se. Jedině dobré vychování mu zabránilo couvnout a přibouchnout mi dveře před nosem. "Tak pojď dovnitř. Jenom na několik minut."

"Děkuji ti," řekl jsem bez ironie a šel jsem za ním do malého pokoje vedle vchodu, kde byl velký psací stůl, tři hluboká křesla, barevný televizor a stěny zakryté knihovnami.

"Tak proč jsi vlastně přišel?" zeptal se mne, zavíraje dveře. Ani mne nevyzval, abych se posadil.

Byl o čtyři roky starší než já a asi stejně velký. Byl pořád tak štíhlý, jako když jezdil dostihy, pořád navenek stejný člověk. Ale když se z jezdce amatéra stane funkcionář, srdečné přátelství, vzniklé z dlouholetého společného pobytu v dostihových šatnách, zvětrá.

"Andy," řekl jsem, "opravdu a upřímně věříš, že jsem ten dostih se Squelchem prodal?"

"Dostal jsi distanc," řekl chladně.

"To zdaleka není totéž jako být vinen."

"Nesouhlasím."

"Pak jsi pitomec," řekl jsem bez obalu. "A kromě toho máš kalhoty plné strachu."

"Tak dost, Kelly! Tohle poslouchat nebudu." Otevřel znovu dveře a čekal, že vyjdu. Nevyšel jsem. Pokud se

nerozhodne vyhodit mne násilím, bude muset spolknout, že tu pobudu trochu déle. Vztekla po mně šlehl pohledem a dveře znovu zavřel.

Řekl jsem smířlivěji: "Promiň, asi jsem to přehnal. Ale my dva jsme přece spolu jezdili nejméně takových pět let, a tak jsem si říkal, že tak snadno nenalítneš povídačkám, že jsem úmyslně prohrál. V životě jsem záměrně neprošvihl dostih, který jsem mohl vyhrát."

Mlčel. Věděl, že jsem nikdy dostih neprodal. Každý, kdo jezdil pravidelně, věděl, kdo to dělá a kdo ne, a třebaže Charlie West řekl při disciplinárce, že jsem umělec v zatahování koní, nebyla to pravda, už jen prostě proto, že jsem to nikdy neudělal.

"A co ty peníze?" nadhodil nakonec trpkým a smutným hlasem.

"Nikdy mi neřikaly pane. Oakley si je přinesl do mého bytu a tam je vyfotil. Všechny ty údajné důkazy a ostatně ta celá disciplinárka byly zrovna tak ryzi jako olovený šesták."

Upřel na mne dlouhý pohled plný pochyb. Pak řekl: "Já s tím nic dělat nemůžu."

"Čeho se bojíš?"

"Přestaň mi říkat, že se bojím," vyjel na mne. "Nebojím se. Prostě s tím nemůžu nic dělat, i kdyby to, co říkáš, byla pravda."

"Je to pravda ..., a třeba ti opravdu nepřípadá, že se bojíš, ale rozhodně takový dojem vyvoláváš. Nebo že by ses snad jenom ... před nimi tetelil samou úctou? Nový chlapec mezi ostřílenými veterány. Je to tak? Máš strach, že bys je proti sobě popudil?"

"Kelly!" protestoval; byl to však protest obnaženého nervu.

Osopil jsem se na něho: "Zklamals mě; jsi naprostý zbabělec," a vykročil jsem ke dveřím. Nepohnul se, aby mi je otevřel. Místo toho zdvihl ruku, aby mne zarazil, a tvářil se rozzlobeně, jako by na to měl plné právo.

"To není fér. Jenom proto, že ti nemůžu pomoci..."

"Mohls mi pomoci. Při disciplinárce."

"To nemůžeš pochopit."

"Ale ano. Připadalo ti snadnější pokládat mě za vinného než říct Gowerymu, že máš pochybnosti."

"Nebylo to tak snadné, jak si myslíš."

"Díky," řekl jsem ironicky.

"Nemyslím ..., " potřásl netrpělivě hlavou. "Myslím, že to nebylo zdaleka tak jednoduché, jak si to představuješ. Když mě Gowery vyzval, abych mu při té disciplinárce dělal přísedícího, domníval jsem se, že půjde pouze o formální záležitost, že ty i Cranfield jste Lemonfizz odjezdili poctivě a že výsledky překvapily i vás samé. Plukovník Midgely mi řekl, že je úplně nesmysl zavádět nějaké disciplinární řízení, opravdu. Nikdy jsem nepočítal s tím, že budu muset souhlasit s tvým distancováním."

"Říkals," zeptal jsem se, "že tě lord Gowery vyzval, abys mu dělal přísedícího?"

"Ovšem. To je normální procedura. Jména rozhodčích, kteří se účastní disciplinárního řízení, se netahají z klobouku ..."

"Není v tom žádný systém? Rozhodčí se pravidelně nestřídají?"

"Ne. Předseda disciplinární komise vyzve dva kolegy, aby mu dělali přísedící..., a tím jsem do toho spadl, jestli to tedy musíš vědět, protože jsem nechtěl lordu Gowerymu odříct..." Zarazil se.

"Pokračuj," vyzval jsem ho opatrně. "Proč ne?"

"No, protože ..., " zaváhal, pak pomalu pokračoval: "Asi ti dlužím vysvětlení... Mrzí mě to, Kelly, strašně mě to mrzí, vím, že normálně dostih neprodáš. Můj vztah ke Gowerymu je trochu komplikovaný a je pro mě životně důležité, abych si ho nepopudil."

Ztuhl jsem rozhořčením. Andrew Tring měl pohled obrácený do svého nitra a soudě podle výrazu tváře se mu příliš nezamlouvalo, co tam viděl.

"Gowery vlastní pozemek severně od Manchesteru, na kterém stojí naše hlavní porcelánka." Bohatství rodiny Tringových bylo založeno nikoli na jemném porcelánu, ale čajových šálcích pro veřejné instituce. Jejich výrobky upouštěli na podlahu mycí nádobí ve školách a nemocnicích od Waterloo po Hongkong a střepy v popelnicích celého světa poskytovaly Tringovým na veky věků možnost dávat si napořád tisknout peníze.

Andrew pokračoval: "Blízko porcelánky se začalo s výstavbou nějakého sídliště a ten pozemek má náraz cenu asi čtvrt miliónu liber. A nájemní smlouva nám končí za tři roky... Začali jsme jednat o nové, jenže ta stará byla na devětadevadesát let a nikdo nemá chuť na tak dlouho ji obnovit. Pachtovné bude rozhodně podstatně vyšší, ale jestli si to Gowery rozmyslí a bude chtít pozemek prodat na výstavbu sídliště, nemůžeme tomu zabránit. Nám patří jenom budovy ... Kdyby nám neobnovil nájemní smlouvu, přijdeme o celou továrnu ... A ty hrnečky a misky můžeme vyrábět tak levně jenom proto, že máme nízkou režii... A kdybychom museli postavit nebo najmout novou továrnu, byly by naše ceny mnohem méně výhodné a celkový obrát by klesl. Poslední slovo, jestli nám bude nájemní smlouva obnovena nebo nebude a za jakých podmínek, má sám Gowery ..., takže pochop, Kelly, že se ho sice nebojím ..., ale je toho ve hře až moc... a Gowery člověku nikdy nezapomene, že se postavil proti němu ..."

Zarazil se a zachmuřeně na mne pohlédl. Oplatil jsem mu stejnou mincí. Životní fakta nám hleděla neúprosně do tváře.

"Takhle to tedy vypadá," přikývl jsem. "Máš úplně pravdu. Ty mi pomoci nemůžeš. Ani jsi nemohl, od samého začátku. Jsem rád, žeš mi to vysvětlil..." Zmohl jsem se na pokřivený úsměv. Opět jsem se octl ve slepé uličce.

"Mrzí mě to, Kelly ..."

"To nic," řekl jsem.

Tony dokončil alkoholem posílenou snídani a řekl: "Takže v Andyho pondělním zbabělém jednání nebyla žádná lumpárna."

"Záleží na tom, čemu říkáš lumpárna. Ale asi máš pravdu."

"Jak tedy dál?"

"K čertu s tím vším!" prohlásil jsem zkroušeně.

"Přece nemůžeš couvnout!" namítl.

"To ne. Ale tím, že jsem nic nezjistil, jsem alespoň zjistil jednu věc: důvod, proč nic nevyšťourám, je v tom, že šťourám sám. Hned v pondělí ráno si najmu vlastního Davida Oakleyho."

"Správně," řekl. Vstal. "Jak slyším, je čas na druhý lot." Dole na dvoře vyváděli stájníci koně. Podkovy dutě skřípaly na upěchovaném štěrku.

"Jak jim to jde?" zeptal jsem se.

"No ... tak tak. Vůbec se mi nechce znova do sedla. Stejně mi už tahle celá věc leze krkem."

Když sešel dolů ke koním, uklidil jsem beztak uklizený byt a uvařil si další kávu. Čekal mne den plný nečinnosti. A stejný bude zítřek a pozítří a všechny další dny až do nekonečna.

Deset minut takových vyhlídek mi plně stačilo. Pátral jsem v mysli, až jsem našel další stéblo, jehož jsem se zachytil: zatelefonoval jsem jednomu chlapíkovi z BBC; znal jsem ho jen povrchně, ale předpokládal jsem, že by mi mohl vyhovět. Odměřená sekretářka mi sdělila, že je mimo budovu, abych to znovu zkusil v jedenáct.

Zkusil jsem to znovu v jedenáct. Byl ještě mimo. Zkusil jsem to ve dvanáct. To už tam byl, ale reagoval, jako by tam raději nebyl.

"Ne ten Kelly Hughes, co ..." Hlas se mu vytratil, jako by se mu nepodařilo najít nějaké taktní označení.

"Zrovna ten."

"No ... hm ... Nevím jestli právě ..."

"Moc toho na vás nechci," ujistil jsem ho odevzdaně. "Chci jenom znát jméno filmové společnosti, která natáčí příběhy dostihů."

"Ach tak," zjevně se mu ulevilo. "Dělá to Dostihová technická služba. Je to oficiální instituce. Má prakticky monopol, i když existuje ještě jedna malá firma, která občas dostává povolení k natáčení. Kromě toho natáčeji dostihy pochopitelně i jednotlivé televizní společnosti. Měl jste na mysli nějaký speciální dostih? Ach tak ... asi Křišťálový pohár Lemonfizzu, že?"

"Ne," řekl jsem. "Mítink v Readingu dva týdny předtím."

"Reading ... Reading ... Počkejte. Která parta to jen mohla být?" Nechával si to projít hlavou a přitom si falešně pobroukával známou melodii. "Řekl bych ..., ano, určitě to byla ta malá firma, společnost Očí pravdy. Kancelář má ve Wokingu v hrabství Surrey. Chcete jejich telefonní číslo?"

"Ano prosím."

Sdělil mi je.

"Jsem vám kdykoli ... hm... k službám. Myslím pokud ..."

"Vím, co myslíte," ujistil jsem ho. "Stejně vám děkuju."

Položil jsem s úšklebkem sluchátko na vidlici. Stále ještě mne nebavilo, že lidé ve mně vidí zlosyna.

Reakce toho chlapíka z BBC mne přesvědčila, že po telefonu se od lidí z Očí pravdy žádného kloudného výsledku dočkat nemůžu. Třeba opravdu vidí jejich oči pouze pravdu, ale určitě by se vytáčeli. A stejně jsem neměl celý den nic na práci.

Kancelář Očí pravdy ležela o jeden či dva stupínky luxusního žebříčku výš než kancelář Davida Oakleyho, což zrovna moc neříkalo. Velká, celkem holá místnost v prvním poschodí domu postaveného počátkem 20. století v postranní ulici. Roztřesený výtah velký jen tak tak pro jednoho štíhlého mužského nebo dvě hladem zmožené děti. Pořádně opotřebovaný psací stůl s pořádně opotřebovanou blondýnkou, která si na něm lakovala nehty u nohou.

"Přejete si?" prohodila, sotva jsem vešel.

Měla na sobě fialové krajkové kalhotky. Ani se nepohnula, takže jsem z nich dál viděl pořádný kousek.

"Je tu někdo?" zeptal jsem se.

"Jenom my oukropečkově," řekla. Měla jiholondýnský přízvuk a k němu patřící pohotovou vyřídilku. "S kým chcete mluvit, se šéfem nebo s naším Albertkem?"

"Vy mi dokonale postačíte," ujistil jsem ji.

"Helemese." Vzala to jako poklonu, s nacvičeným úsměvem, říkajícím až sem a dost. Jedna noha byla hotová. Natáhla ji a třepala jí nahoru dolů, aby lak rychleji uschl.

"Večer si jdu zatancovat," vysvětlovala. "V opánkách."

Byl jsem přesvědčený, že jejím prstům u nohy nikdo nebude věnovat pozornost. Kromě nohou měla totiž pod bílým bavlněným svetříkem hrotitá ňadra a jasně fialový opasek z lakované kůže jí obepínal vosí pas. Tělo vypadalo na takových dvacet, ale obličej, jako by posledních šest let strávila hopsáním z postele do postele.

"Nalakujte si tu druhou," navrhl jsem.

"Nepospícháte?"

"Tahle vyhlídka se mi moc zamlouvá."

Uznale se zahihňala a pustila se do druhé nohy. Vyhlídka byla ještě úděsnější než předtím. Sledovala můj pohled a měla z něj potěšení.

"Jak se jmenujete?" zeptal jsem se.

"Carol. A vy?"

"Kelly."

"Ze země, kde se rodí pořádní chlapi?"

"Kdepak, ze země našich otců."

Blýskla po mně úsměvem. "Vám to ale rychle zapaluje, co?"

Kéž by. Omluvně jsem se zeptal: "Jak dlouho tady skladujete běžné filmové záznamy dostihů?"

"Řekla bych, že na věky věků." Hbitě přeřadila a bez jakýchkoli zábran pokračovala v lakování nehtů. "Zatím jsme ještě žádné filmy nezničili. Pracujeme ovšem v dostizích teprve půldruhého roku. Nemám poměti, co udělají, až bude velký sklad plný. Už teď máme ostatní sklady až po střechu nacpané filmy z automobilových závodů a dalších podobných věcí.."

"Kde je velký sklad?"

"Tady za těmi dveřmi." Máchla růžovým štětečkem směrem k poškrábaným, kdysi bílým dveřím.

"Chcete to tam omrknout?"

"Jestli proti tomu nic nemáte."

"Jen si tam běžte."

Právě dolakovala nehty druhé nohy. Představení skončilo. S povzdechem jsem odvrátil pohled a přistoupil k příslušným dveřím. V místě, kde většina dveří má kliku, byla kulatá díra. Vrazil jsem do výplně a přede mnou se otevřela další vysoká místnost, kde stály volné regály, jako ve veřejné knihovně. Byly z čistě účelového dřeva a prkenná podlaha byla holá.

Víc než půlka regálů byla prázdná. Na ostatních stály řady nízkých širokých pouzder, na jejich hřbetech byly úzké štítky, označující, co lze najít uvnitř. Každé pouzdro údajně obsahovalo všechny filmy z jednoho dostihového dne, seřazené v chronologickém pořádku. Vytáhl jsem pouzdro ze dne, kdy jsem jel v Readingu Squelche a Wanderlusta, a nahlédl do něho. Bylo v něm šest postupně očíslovaných kulatých krabic šestnáctimilimetrových filmů a volný prostor pro krabici číslo sedm.

Odnesl jsem pouzdro ke Carol. Pořád ještě seděla na stole, komíhala schnoucími prsty a listovala v jakémsi ženském časopise.

"Co jste to vlastně našel?"

"Půjčujete tyhle filmy každému, kdo o ně požádá?"

"Jistě, ovšem za peníze."

"Komu?"

"Každému, kdo si řekne. Obvykle to jsou majitelé koní. Často chtějí, abychom jim udělali kopie, a tak jim je vykopírujeme."

"Rozhodčí je také často vyžadují?"

"Rozhodčí? Ani ne. Víte, jestli vzniknou pochybnosti o dostihu, dají si rozhodčí ten film promítnout rovnou na závodisti. V dodávce, co mají šéf a náš Albertek, se filmy vyvolávají hnedka poté, co se vytáhnou z kamery."

"Ale někdy se rozhodčím snad taky odesílají dodatečně?"

"Někdy jo. Když si chtějí porovnat, jak ten nebo onen kůň běžel." Nohy se jí najednou přestaly komíhat. Odložila časopis a upřela na mne oči.

"Kelly... Kelly Hughes?"

Neodpověděl jsem.

"Helemese, vypadáte úplně jinak, než jsem si představovala." Naklonila blond hlavu na stranu a věnovala mi oceňující pohled. "Žádný sportovní novinář ještě nenapsal, jak fantasticky vypadáte a jak jste obrovsky sexy."

Zasmál jsem se. Měl jsem křivý nos a přes tvář jizvu od podkovy koně a nepatřil jsem mezi ty žokeje, na které holky letí.

"Dělají to vaše oči," řekla. "Tmavé a krapánek usměvavé a smutné a odtazité. Vaše oči ve mně vyvolávají takové prima tetelení."

"To všechno jste vyčetla z časopisů," řekl jsem.

"Kdepak!" odpověděla, ale rozesmála se.

"Kdo si vyžádal film, co chybí v té krabici?" zeptal jsem se. "A co vlastně přesně chtěli?"

Přehnaně povzdychla a spustila nohy do páru světle růžových sandálů.

"Který film to je?" Podívala se na krabici a pořadové číslo a houpajíc boky po vzoru Marilyn Monroeové přistoupila k registratuře u zdi.

"Tady to máme. Úřední dopis tajemníka Jockey Clubu, žádající, abychom jim laskavě poslali film z posledního dostihu v Readingu ..."

Vzal jsem jí dopis z ruky a přečetl si ho. Text byl zcela jasně jednoznačný: Poslední dostih v Readingu. Nikoli šestý dostih. Poslední dostih. A dostihů se konalo sedm. Omylu se tedy nedopustila Carol, ani firma Oči pravdy.

"Poslala jste ho?"

"Samozřejmě. Rovnou pánům rozhodčím, jak zněl příkaz." Vrátila dopis do registratury. "Dokázali vám z něj něco?"

"Ne, z něj nic."

"Albertek a šéf říkají, že jste na Lemonfizzu musel vydělat pořádný balík, jinak by vám nebyli vzali licenci."

"Myslíte si to taky?"

"Jasně. Každý si to myslí."

"I lidi z ulice?"

"Ti také."

"Ani haléf."

"Pak jste ěnouma," řekla bez okolků. "Proč jste to tedy vůbec udělal?"

"Neudělal jsem to."

"Nepovídejte!" Chápavě na mne mrkla. "Tohle musíte tvrdit, co?"

"No dobře," řekl jsem a podal jí pouzdro s filmy z Readingu, aby je odnesla zpátky do skladiště. "Stejně vám děkuju."

Trochu jsem se na ni usmál a přešel jsem po flekatém linoleu ke dveřím a ven. Pomaloučku jsem jel domů a snažil se srovnat si všechno v hlavě. Zrovna moc dobře mi to nešlo. Jako bych měl místo mozku nanicovatou kaši.

Doma v dopisní schránce na dveřích na mne čekalo několik dopisů. Jeden z nich byl od rodičů. Cestou po schodech nahoru jsem ho otevřel. Jako vždy jsem měl pocit, že jsem od nich na milión mil daleko.

První půlku dopisu psala matka svým pravidelným kulatým písmem na jednu stranu velkého linkovaného papíru. Jako obvykle nebyla nikde jediná tečka. Místo teček zásadně používala čárek.

Milý Kelly,

děkuju Ti za Tvůj lístek, dostali jsme jej včera, moc neradi čteme o Tobě v novinách, vím, že tvrdíš, žeš to neudělal, ale není kouře bez ohně, jak říká paní Jonesová z pošty, a nás mrzí, že musíme poslouchat, co tady lidi kolem o Tobě povídají, jak Ti vytýkají přemrštěné chování, a že pýcha předchází pád a podobně, no, ty mladé slípky už konečně začaly snášet, budeme teď malovat Tvůj starý pokoj pro tetičku Myfanwy, která k nám přijede bydlet, její artritida je moc zlá na ty schody, které má doma, víš, Kelly, jak ráda bych mohla říct, že bychom chtěli, aby ses vrátil domů, ale táta se moc zlobí a teď ten pokoj stejně potřebujeme pro tetičku Myfanwy, to víš, synku, nikdy jsme nechtěli, aby ses stal žokejem, mohl jsi mít to pěkné místo na radnici v Tenby, nerada to říkám, ale udělal jsi nám ostudu, synu, je to teď strašné chodit do vesnice, každý tam šeptá, Tvá milující matka.

Zhluboka jsem se nadechl a obrátil list, abych přijal slupku od otce. Jeho písmo se značně podobalo matčinu, měli totiž stejného učitele, ale propisovačkou ryl do papíru tak silně, že ho téměř protrhal.

Kelly,

udělalš nám pořádnou ostudu, chlapče. Je hloupé tvrdit, žeš to neudělal. Nebyl bys dostal distanc, kdybys to nebyl udělal. Ne od lordů a takového panstva. Ti přece vědí, co je správné. Máš štěstí, že nejsi tady, to bych tě pořádně přetáhl řemenem. A co se máma naspořila, abys mohl jít na univerzitu. A lidi nás varovali, že se tak nafoukneš, že ani s námi nebudeš mluvit, a měli pravdu. Ale být podvodník je ještě horší. Ne aby ses sem vracel, maminka je celá bez sebe z toho, co ta potvora Jonesová napovídá. A asi bude nejlepší, když Ti řeknu, abys nám už neposílal do banky žádné peníze. Požádal jsem ředitele, ale ten řekl, že jenom Ty můžeš zrušit v bance příkaz, tak to raději udelej. Máma říká, že je to zrovna tak zlé, jako bys byl za mřížemi, ta ostuda a všechno.

Nepodepsal se. Asi by ani nevěděl jak, byli jsme si skoro cizí. Pohrdal mnou už od dětství, protože jsem se rád učil, a po celou dobu středoškolských i vysokoškolských studií mne zesměšňoval. Laskavě se choval pouze k oběma starším bratrům, kteří měli podle něho zdravé pohrdavý postoj ke vzdělání: jeden vstoupil do obchodního námořnictva a druhý žil vedle nás a pracoval s otcem pro statkáře, jemuž taky patřily domky, v nichž bydlela čeleď.

Když jsem nakonec hodil všechny roky studií za hlavu a začal závodit, rodina se znovu postavila proti mně, i když jsem tušil, že by je bylo moc potěšilo, kdybych se byl pro tuhle dráhu rozhodl rovnou. Promarnil jsem státní peníze, jak řekl otec; nebyl bych dostal všechna ta stipendia, kdyby se vědělo, že ze mne bude žokej, jen co dostuduji. Byla to nejspíš pravda. Byla ovšem také pravda, že za peníze, které jsem odevzdal státu na daních od doby, co jezdím dostihy, mohla vysokou školu vystudovat pěkná řádka venkovských chlapců.

Zasunul jsem dopis rodičů pod Rosalindinu fotku. Nesouhlasili ani s ní, domnívali se totiž, že jsem se měl oženit s hodnou holkou z vlastní společenské vrstvy, ne se studentkou, jejíž otec byl plukovník.

Rodiče byli omezení. Dnes už jsem si nebyl jistý, zda jim vůbec někdy půjde pod nos, co dělám. A až dostanu nazpátek licenci, stejně si budou myslet, že jsem se znovu dopustil nějakého podvodu.

Na takovouhle bolest aspirin nezabíral. Zůstávala, dále bodala nožem. Ve snaze jí uniknout jsem se šel podívat do kuchyně, jestli tam nenajdu něco k snědku. Krabička sardinek, jedno vejce, vysušené zbytky ementálu.

Zakřenil jsem se na ten poklad, přemístil se do obýváku a pročetl si televizní program.

Nic, co bych měl chuť vidět.

Uvelebil jsem se v zeleném plyšovém křesle a díval se, jak se večer pomalu rozplývá do jemně šedých barev. Do vlekoucích se chmur posledních čtyř dnů vtíravě vnikal určitý rytmus. Jen tak teoreticky jsem se začal obírat myšlenkou, jestli dostanu nazpátek licenci dřív, než sebou přestanu škubat, když se někdo na mne podívá nebo na mne promluví či něco o mně napíše, nebo teprve až si na to zvyknu. Nejsnadnější by asi bylo nechodit lidem na oči a uchýlit se někam do ústraní.

Jako například zrovna v tuhle chvíli, když jsem zůstával doma a nešel na bál Fondu žokejů.

Vstupenky ležely na římse nad krbem. Vstupenky pro Tonyho a Poppy a pro mne a partnerku, kterou jsem neměl čas pozvat. Vstupenky, které zůstanou nepoužité a za které jsem zaplatil dvanáct guinejí na podporu Fondu.

Seděl jsem půl hodiny ve tmě a přemýšlel o tom, kdo všechno na tom bále asi bude.

Pak jsem si uvázal černého motýlka a vypravil se tam.

Taky že ano.

Ukazovali na mne a komentovali mou přítomnost. Většinou ovšem diskrétně. A pouze dva lidé se ke mně otočili zády. Jako obvykle jiskřil bál tituly, diamanty, šampaňským a talenty. Později se všechen tenhle třpyt nejspíš rozplizne v převržených sklenkách, skelných očích, zpusťšeném nalíčení a zastřených hlasech, ale úplně se přece jen nešetře. Ještě nikdy se to nestalo. Bál Fondu byl jednou z hlavních společenských událostí překážkového roku.

Odevzdal jsem vstupenku a šel širokou chodbou tam, kde světla byla tlumená, hudba ryčná a vzduch hustý kouřem a voňavkami. Do bohatě vyzdobeného plesového sálu hotelu Royal Country, stojícího u silnice Londýn-Ascot.

Parquet obklopovaly velké kulaté stoly, kolem nich stálo deset až dvanáct většinou již obsazených židlí. Podle tabule v hale jsem měl najít místa rezervovaná pro Tonyho a mne u stolu číslo třicet dva, pokud ovšem vůbec zůstala rezervována. Když jsem prošel asi polovinu sálu, přestal jsem hledat stůl číslo dvaatřicet, protože ať jsem se pohnul kamkoli, všude se na mne soustřeďovala nová palba zvědavých očí. Mnoho lidí mne pozdravilo, ale žádný z nich nedokázal skrýt mírně pohoršený údiv. Bylo to přesně tak zlé, jak jsem předpokládal.

Za mnou se ozval nevěřící hlas: "Hughesi!"

Hlas mi byl povědomý. Obrátil jsem se - tohle jsem nečekal. Roberta Cranfieldová. Měla na sobě medově zlaté hedvábné šaty s živůtkem pokrytým perlami a protkaným zlatými nitkami, a z rudohnědých vlasů, vyčesaných nahoru, jí splyvalo dozadu na šíji několik kadeří.

"Vypadáte překrásně," řekl jsem.

Otevřela ústa. "Ale Hughesi!"

"Je váš otec tady?"

"Ne," řekla znechuceně. "Neměl tu kuráž. Stejně tak matka. Přijela jsem s partou sousedů, ale nedá se říct, že bych se nějak zvlášť bavila. Ještě že jste se tu objevil!"

"Proč jste se nebavila?"

"Děláte si legraci, ne? Jen se podívejte kolem sebe. Očumuje vás určitě takových dobrých padesát lidí. Neobrací se vám z toho žaludek? Osobně toho mám dnes večer už dost a to jsem ten zatracený dostih dokonce ani neviděla, natož aby mne distancovali." Uvědomila si svou otevřenost a zarazila se. "Pojďme si zatancovat. Když už jsme sem přišli s vlajícími prapory, tak ať se pořádně třepetají."

"Pod jednou podmínkou," řekl jsem.

"Pod jakou?"

"Že mi přestanete říkat Hughesi."

"Cože?"

"Cranfieldová, už mi leze z krku, aby mi kdekdo říkal Hughesi."

"Ach tak." Zřejmě jí to vůbec nedošlo. "Tedy ... Kelly ... nepůjdeme si zatancovat?"

"S radostí, Roberto."

Nejistě na mne pohlédla. "Stejně mi pořád připadá, že vás neznám."

"Ani jste se nikdy nesnažila."

"Vy taky ne."

To mnou otřásl. Byla to pravda. Už jenom pomyšlení na ni mi bylo protivné. A přitom jsem ji vůbec neznal.

"Dobrý večer," řekl jsem zdvořile. "Smím prosit?"

Kroužili jsme po parketu při něčem, co se podobalo obřadnému rituálu džungle, kolébali se v rytmu bez jediného doteku. Roberta se tvářila klidně a zdrženlivě se usmívala. Držela se vzpřímeně, jako by se cítila absolutně dobře, jako by ani nevěděla, že je terčem pootočených hlav, oceňujících pohledů, postranních tiše pronášených poznámek.

"Nechápu, jak to dokážete," řekla.

"Co?"

"Vypadat tak ... tak samozřejmě."

"Právě jsem si myslel totéž o vás."

Usmála se, v očích jí zajiskřilo, zuby zablyskly, a - což bylo vzhledem k okolnostem neuvěřitelné - vypadala šťastně. Tančili jsme dobrých deset minut. Pak mne vyzvala, abychom se vrátili k jejímu stolu, a aniž počkala na můj souhlas, vykročila. Nečekal jsem, že její společnost bude mým příchodem nadšená, a polovina také nebyla.

"Posaďte se a napijte se, kamaráde," vysoukal ze sebe hostitel a malátnou rukou sáhl po láhvi šampaňského. "A povězte mi o té kampani, kterou chcete rehabilitovat Cranfielda. Roberta mi říkala, že se pokoušíte získat zpátky licence."

"Ještě jsem to nezvládl," řekl jsem truchlivě.

"Ale kamaráde ...," pohlédla na mne zkoumavě přes špičku nosu. Musel sloužit u domobrany, usoudil jsem. Většina bývalých důstojníků domobrany se dívá na svět přes špičku nosu; zřejmě kvůli kloboukům, které nosili stažené přes oči. Byl blondýn, asi čtyřicátník, celkem příjemný. Roberta mu říkala Bobbie.

Žena sedící vedle něho se předklonila a spustila těžké růžové saténové poprsí nebezpečně blízko k okraji naplněné sklenky.

"Povězte mi," zeptala se s důrazným pohledem silně nalíčených očí, "co vás vedlo k tomu, abyste sem přišel."

"Vrozená drzost," odpověděl jsem s úsměvem.

"Ach." Zatvářila se zaraženě. "Jak pozoruhodné."

"Spojená s faktem, že nebylo důvodu, abych nepřišel."

"A bavíte se tu?" zeptal se Bobbie. "Jste totiž, kamaráde, tak trochu v situaci jako doktor, kterého vyhodili s ostudou ze Spolku britských lékařů a který se čtyři dny nato objeví na jeho valné hromadě."

Usmál jsem se. "Hezké přirovnání."

"Nepopichuj ho, Bobbie," protestovala Roberta.

Bobbie odvrátil oči ode mne a upřel je na ni. "Má drahá Roberto, tenhle panáček nepotřebuje, aby mu malé holčičky běžely na pomoc. Je z tvrdého dřeva."

Postarší muž na druhé straně růžového poprsí nesouhlasně zamumlal: "Chcete říct, že má hroší kůži."

Bobbie to zaslechl a zavrtěl hlavou. "Kdepak, má páteř," prohodil. "To je něco úplně jiného." Vstal. "Roberto, má drahá, chtěla byste si zatančit?"

Vstal jsem současně.

"Nemusíte odcházet, kamaráde. Zůstaňte. Dopijte."

"Jste opravdu laskav," řekl jsem upřímně. "Ale já jsem vlastně přišel jen kvůli tomu, abych si mohl popovídat s několika lidmi... Omluvíte-li mě, půjdu se po nich poohlédnout."

Nečekaně zdvořilým pohybem sklonil nepatrně hlavu k úkloně. "Zachce-li se vám, klidně se sem pak vraťte."

"Srdečné díky."

Odvedl Robertu na parket a já jsem vyšel po schodech nahoru na balkón, který se táhl kolem celého sálu. I tam stály kolem dokola stoly, ale z několika míst byl výborný výhled na většinu lidí dole. Teprve po delší době se mi podařilo identifikovat je podle temen hlav.

Bylo tam asi šest set lidí, osobně jsem znal přibližně čtvrtinu. Majitelé koní, trenéři, žokejové, rozhodčí, novináři, dva tři významnější bookmakeři, startéři, dostihoví tajemníci a řada dalších, všichni s manželkami a přáteli a tlachajícími hosty. Byl tam i Kessel. Téměř přímo pod místem, kde jsem stál, hostil dvanáctičlennou společnost. Uvažoval jsem, jestli jeho zlost od pondělka už vychladla, a usoudil jsem, že si to pokud možno raději ani neověřím. Povídalo se, že poslal Squelche k Patu Nikitovi, trenéru, který byl urputným Cranfieldovým sokem, a to nebylo zrovna příjemné. Ta pověst zněla věrohodně, protože Pat Nikita byl v Kesselově společnosti.

Při prodejkách se Cranfield a Nikita pravidelně ucházeli o koně druhého a při aukcích horlivě dražili proti sobě. Lidé z toho měli legraci. Tím, že si Kessel zvolil za trenéra Nikitu, zcela otevřeně ohlásil světu, že podle jeho přesvědčení jsme Cranfield a já jeho koně zatáhli. Jeho postoj nám tedy jen přitěžoval.

Blízko parketu seděl u stolu s nejvýznamnějšími prominenty lord Ferth a vážně rozmlouval se silnou dámou v bleďe modrých pštrosích pérech. Všechny ostatní židle okolo stolu byly přiklopené a neobsazené, ale zatímco jsem hleděl dolů, spustila hudba sambu a většina hostů se vrátila ke stolu. Asi dva z nich jsem znal, ale jen povrchně. Ten, jehož jsem hledal především, mezi nimi nebyl.

O dva stoly dál seděl Edwin Byler a právě důstojně přivolával číšníka, aby dolil sklenice jeho hostům; byl příliš nafoukaný na bohatství získané vlastní dovedností, než aby se chopil láhve sám. Jeho malá baculatá manželka na protější straně stolu byla ověšená tolika diamanty, že by stačily zásobit celou aukci, a bylo až dojemné, jak se jimi kochala.

Nebudu jezdit na báječných koních Edwina Bylera ... Palčivá lítost se do mě zahryzla hlouběji, než mi bylo příjemné. Za mnou cosi zašustilo a do nosu mne udeřila květinová vůně Robertina parfému.

"Kelly?..."

Skutečně vypadala neuvěřitelně krásně.

"Kelly ..., Bobbie navrhl, abyste mě doprovodil k bufetu."

"To je od něho ušlechtilé."

"Zřejmě vám drží palec. Řekl..." Prudce se odmlčela. "Stejně nezáleží na tom, co řekl."

Sešli jsme dolů a klenutým vchodem jsme vešli do jídelny. Světlo tam bylo mnohem silnější. Robertě to nijak neuškodilo.

Podél stěny se táhl dlouhý bufet, obtížený mísami se studeným masem v aspiku a vlhkými šlehačkovými dorty.

Roberta mi oznámila, že se navečeřela už před plesem u Bobbieho a že nemá hlad, ale vzali jsme si kousek lososa a posadili se k jednomu z přibližně dvaceti stolků, rozestavených v druhé polovině sálu.

Blízko nás seděli tři známí žokejové s lokty opřenými mezi zbytky prázdných talířů a šálků od kávy.

"Kelly!" zvolal jeden z nich se širokým severoanglickým přízvukem. "Jaký překvapení! Přisedni k nám, starej výtržníku."

Tu fešandu vem sebou."

Fešandina brada zahájila obvyklý vysunovací pohyb.

"Dejte víc na charakter než na přízvuk," poradil jsem jí.

Pohlédla na mne s neskrývaným údivem, ale když jsem vstal a vzal její talíř, šla se mnou. Uvolnili nám místo, kořili se Robertině kráse a o distanci nepadla ani zmínka. Jejich dívky si právě pudrovaly nosy, jak nám vysvětlili, a když se nosy objevily v neposkvrněném stavu, všichni se s úsměvem rozloučili a vrátili do tanečního sálu.

"Byli milí," usoudila Roberta překvapeně.

"Jak jinak."

Šermovala vidličkou, ale na mne nepohlédla. "Onehdy jste řekl, že mám mysl spoutanou okovy. Myslel jste tím ..., že mám sklon posuzovat lidi podle jejich přízvuku ... a že to je nesprávné?"

"I z nóbl škol vycházejí darebáci," řekl jsem.

"Vy jste mi ale kaktus. Samý osten."

"Dědičný hřích existuje," řekl jsem mírně. "Stejně tak dědičná ctnost. Vznikají, kde chtějí. Bez ohledu na původ."

"Kde jste chodil do školy?"

"Ve Walesu."

"Nemáte waleský přízvuk. Vlastně nemáte vůbec žádný přízvuk. A to je opravdu podivné, když člověk uváží, že jste jenom ..." Hlas se jí vytratil do prázdna a byla celá vyjevená z toho, jak ji vlastní já zradilo. "Ach bože ... Promiňte."

"To mě neudivuje," nadhodil jsem. "Už vzhledem k vašemu otci. Ostatně nejsem sám o nic lepší. Svůj waleský přízvuk

jsem potlačil úplně vědomě. Už když jsem chodil na střední školu, tak jsem potají cvičil a napodoboval jsem rozhlasové hlasatele. Chtěl jsem do státní služby, byl jsem ctižádostivý a věděl jsem, že se nedostanu daleko, jestli budu mluvit jako syn waleského čeledína. Takže časem se mi tenhle způsob řeči stal vlastní. A zřejmě také proto mnou rodiče opovrhují."

"Rodiče!" vyhrkla trpce. "Proč se jich nikdy nedokážeme zbavit? Tím, čím jsme, jsme kvůli nim. Chci být sama sebou." Samotnou ji to překvapilo. "Ještě nikdy mě něco takového nenapadlo. Nechápu ..."

"Zato já ano," řekl jsem s úsměvem. "Jenže většině lidí se to stává kolem patnácti nebo šestnácti. Říká se tomu vzpoura."

"Utahujete si ze mě!" Ale brada zůstala na místě.

"Ne."

Dojedli jsme lososa a dopili kávu. Od bufetu se vracela s jídlem početná hlučně se bavící společnost a blízko nás srazila dva stolky k sobě, aby se tam všichni vešli. Už pluli na vlnách alkoholu a byli rozjaření, uvolnění a řeční. Netečně jsem na ně pohlédl. Čtyři z nich jsem znal, dva trenéry, jednu manželku a jednoho majitele.

Jeden z trenérů si mě všiml a doslova upustil nůž na talíř.

"To je přece Kelly Hughes," vyhrkl nevěřicně. Celá společnost se obrátila a civěla na nás. Roberta se stísněně nadechla. Seděl jsem dál a ani jsem se nepohnul.

"Co tu děláte?"

"Piju kávu," odpověděl jsem zdvořile.

Přimhouřil oči. Trevor Norse se nebavil. V duchu jsem si vzdychl. Nikdy se nevyplácelo popudit si trenéry, vynášelo to možnost ztratit zdroj příjmů; pro Trevora jsem však už jezdil vícrát, a tak jsem věděl, že mu stejně nelze vyhovět.

Hřmotný chlapík přes metr osmdesát, s chováním podmíněným nesprávným názorem, že vysoká postava dokáže nahradit schopnosti. Uměl zacházet mnohem líp s majiteli než s koňmi; prvním neúnavně podkuřoval a u druhých se příliš nenamáhal.

Jeho hloupá manželka řekla bujaře: "Prý platíte Dexterovu personálu mzdy, protože jste přesvědčený, že za týden či dva dostanete licence nazpátek."

"Co to znamená?" obořil se na ni Norse. "Kdo ti napovídal tyhle nesmysly?"

"Každý o tom mluví, miláčku," namítla.

"Kdo je to každý?"

Zaraženě se uchichtla. "Slyšela jsem to na toaletě, když už to musíš vědět. Ale je to pravda, určitě. Dexterovi mládenci to řekli v místní hospodě Daphniným mládencům, a Daphne to řekla Miriam, a Miriam nám to pověděla na toaletě..."

"Je to pravda?" obrátil se Norse na mne.

"Víceméně ano," přisvědčil jsem.

"Páni!"

"Miriam povídala, že Kelly Hughes říká, že na něho a Dextera ušil někdo boudu, a že zjistí, kdo to byl. Je to ale švanda, co?"

"Obrovská," utrousil jsem. Vstal jsem a Roberta rovněž.

"Znáte Robertu Cranfieldovou?" otázal jsem se formálně a všichni se nad ní hlučně rozplývali nadšením, a Roberta je obdařila zářivým strojeným úsměvem. Nato jsme se vrátili na parket a pustili se do dalšího tance.

Báječný nápad to zrovna nebyl, protože jsme ani nedotančili do poloviny parketu a už nás zastavil Táta Leeman z Daily Witnessu, přejel mne chantivým pohledem a přehlušil hudbu otázkou, jestli je pravda, že prohlašuju, že jsem se stal obětí podrazu. Měl pronikavý hlas. Všechny okolní páry se otočily a zíraly na nás. Někteří z tanečníků na sebe pohlédli se skepticky pozdviženým obočím.

"Myslím, že tady už déle nevydržím," pošeptala mi Roberta do ucha. "Jak vy to dokážete? Proč už neodejdete domů?"

"Odpusťte," řekl jsem zkroušeně. "Byla jste báječná. Odvedu vás zpátky k Bobbiemu."

"A vy ...?"

"Dosud jsem nevyřídil to, kvůli čemu jsem přišel. Ještě chvíli tu pobudu."

Semkla rty a začala zase tančit. "Tak dobře. Pak zůstanu taky."

Tančili jsme dále s vážnou tváří.

"Chcete los do tomboly?" zeptal jsem se.

"Ne." Udivilo ji to.

"Ale měla byste. Chci si zajít tam na konec sálu."

"Proboha proč?"

"Někoho hledám a dosud jsem ho nenašel. Tam vzadu jsem ještě nebyl."

Vykročila z naleštěných parket na vysoký tmavý koberec a proplétala se k volné uličce mezi stoly, vedoucí k barevně vyzdobenému stánku s tombolou na druhém konci sálu.

Rozhlížel jsem se po muži, kterého jsem hledal, ale nespatriil jsem ho. Zato jsem se setkal až s příliš mnoha očima, z nichž většina uhnula stranou.

"Nenávidím je," vyhrkla Roberta prudce. "Nenávidím lidi."

Koupil jsem jí čtyři losy. Tři z nich byly bez čísla. Čtvrtý měl číslo, za které byla láhev vodky.

"Vodku nemám zrovna moc ráda," prohlásila, třímajíc láhev nejistě v ruce.

"Já taky ne."

"Dám ji první osobě, která k vám bude milá."

"To si ji možná budete muset vypít sama."

Pomalu jsme se vraceli zpátky do sálu. Mlčeli jsme.

Když jsme míjeli jeden ze stolů, vyskočila ze židle hubená žena a přestože se jí její společníci, jimž to bylo trapné, snažili zadržet, podařilo se jí postavit se nám do cesty. Abychom mohli jít dál, byli bychom ji museli odstrčit. Zastavili jsme se. "Vy jste Roberta Cranfieldová, že?" zeptala se. Měla kostnatý obličej, zlostné oči, šedivějící, pevně stažené vlasy a nenalíčené rty. Vypadala, jako by už toho byla příliš vypila.

"Dovolte," řekl jsem zdvořile a pokusil se projít kolem ní.

"To tedy ne!" odsekla. "Napřed vám povím, co mám na srdci."

"Grace!" zaúpěl muž na druhé straně stolu. Podíval jsem se na něj pozorněji. Jack Roxford, trenér Edwina Bylera.

"Grace, drahoušku, nech toho. Posad' se, drahoušku," naléhal.

Drahoušek Grace na to vůbec nepomýšlela. Drahoušek Grace měla přespříliš rozjittřené city.

"Vašemu otci se dostalo právě to, o co si koledoval, děvkeno, a můžu vám říct, že jsem ráda. Ráda." Přistrčila obličej k Robertinu a sežehovala ji skoro šíleným pohledem. Roberta na ni pohlédla svrchu, což Grace rozzuřilo. Bylo by to rozzuřilo i mne.

"Tančila bych na jeho hrobě," vyhrkla vztekla. "S radostí."

"Proč?" zeptal jsem se bez obalu.

Aniž ke mně otočila hlavu, řekla Roberte: "Ten váš otec je zatracený náfuka. Zatracený náfuka. A má, o co si koledoval. Teď to víte. Vyřídte mu to."

"Omluvte mě," řekla Roberta chladně a pokusila se jít dál.

"To tedy ne!" Grace ji uchopila za paži. Roberta jí ruku prudce setřásla. "Ten váš zatracený nafoukaný otec se pokoušel vzít nám koně Edwina Bylera. Věděla jste to? Ty jeho velkopanské manýry! Myslel si, že by Edwinovi prospěla větší stáj, co? Však jsem slyšela, co mu napovídal. Pokoušel se Edwina přesvědčit, že teď potřebuje fajnového trenéra, ne takové obyčejné chudáky, jako jsme my, co jsme pro něho vyhráli jenom řadu dostihů. No, málem jsem se potrhala smíchy, když jsem se doslechla, že dostal na frak. Něco vám povím. Patří mu to. To jsem se nasmála!" "Grace!" ozval se Jack Roxford zoufale. "Odpusťte, slečno Cranfieldová. Opravdu není taková."

Bylo mu to asi pořádně trapné. Grace Roxfordová se zřejmě takhle chovala až příliš často. Jack měl uštváný výraz neustále se omlouvajícího manžela.

"Tak hlavu vzhůru, paní Roxfordová!" houkl jsem na ni. "Máte, co jste chtěla. Je vám do smíchu. Tak proč ten vztek?"

"Cože?" Prudce otočila hlavu ke mně a nepatrně sebou trhla: "A pokud jde o vás, Kelly Hughesi, i vám se dostalo, oč jste si koledoval, a strčte si za klobouk ty hloupé žvásty, co tu celý večer slyšíme, že na vás někdo ušil boudu. Víte přeci zatraceně dobře, že to tak nebylo. Lidi jako vy a Cranfield si myslíte, že vám může projít i vražda! Ale někdy se na tomhle světě člověk přeci jen dočká spravedlnosti, a na to neračte zapomenout, vy mazaný čmuchale."

Jedna z žen u stolu vstala a pokoušela se ji přesvědčit, aby se uklidnila, neboť všechny uši z šesti okolních stolů se natahovaly směrem k ní. Vůbec na ně nebrala ohled.

Roberta zamumlala: "Panebože."

"Teď běžte hezky domů a povězte svému otci, tomu zatracenému náfukovi," pokračovala Grace, "jakou mám z toho obrovskou švandu, že to tak prošvihl. Je to prostě obrovská švanda."

Její přítelkyně, které to bylo víc než trapné, ji zatáhla za paži, a Grace se od nás vztekla odvrátila k ní. Využili jsme nečekané příležitosti a proklouzli ji za zády, a jak jsme se vzdalovali, zaslechl jsem, jak na nás volá, ale všechna slova až na "švanda" a "zatracený náfuka" přehlušila hudba.

"Odporná ženská," prohlásila Roberta.

"Chudák Jack v ní zrovna velkou oporu nemá," souhlasil jsem.

"Nenávidím scény. Člověku je z nich nanic."

"Myslíte, že člověku je nanic z každé silné emoce?"

"To není totéž," namítla. "Silnou emoci můžete projevit, aniž byste vyvolal scénu. Scény jsou hnusná věc."

Povzdychl jsem. "Tahle jistě."

"Ano."

Kráčela, jak jsem si všiml, s hlavou vysoko vztyčenou - nesporné znamení pro každého, kdo by ji chtěl zatáhnout do něčeho hlučného nebo nepříjemného, že s tím nehodlá mít nic společného, že se tomu nepodvolí a že ji to ani trochu nebaví. Rosalinda, usoudil jsem nostalgicky, by nejspíš byla pro drahouška rozrušenou Grace projevila účastné pochopení, byla by ji odvedla do nějakého zklidňujícího koutku a až by odtud vyšla, zobala by jí Grace z ruky.

Rosalinda byla totiž sama prudký člověk a měla pochopení pro neovladatelné city.

Na konci uličky jsme bohužel téměř doslova vrazili do Kessela, a ten si tedy vysloužil od Roberty vražedný pohled, který zanítla drahoušek Grace. Kessel si její pohled pochopitelně nevyložil správně a vypálil první.

"Můžete vyřídít otcí, že už jednou jsem hodlal poslat koně Patu Nikitovi a že vzhledem k téhle záležitosti lituju, že jsem to neudělal už tehdy. Pat mi odjakživa chtěl trénovat koně. Zůstával jsem u vašeho otce z mylného smyslu pro loajalitu a jen se podívejte, jak se mi odměnil."

"Otec pro vás vyhrál pěknou řádku dostihů," upozornila ho Roberta odměřeně. "A kdyby byl Squelch měl dost síly, aby vyhrál Lemonfizz, jistě by to byl dokázal."

Kessel zkroutil opovržením koutky úst. Nešlo mu to pod nos.

"A co se týče vás, Hughesi, je ostuda, že jste dnes večer tady, a opravdu nechápu, proč vás sem pustili. A nemyslete si, že mě můžete oklamat řečičkami o tom, že jste nevinný a že to co nevidět dokážete. To všechno je prázdný tlach a vy to víte, a jestli si snad myslíte, že se takhle budete zase moci dostat ke mně, tak jste na pořádném omylu."

Otočil se k nám zády a odkvačil. Cestou se zastavil a vítězoslavně poklepal Nikitovi na rameno, pak se obrátil zpátky, aby se ujistil, že jsme si toho povšimli, úplný trapas.

"A mám po Squelchovi," řekl jsem rezignovaně.

"Brzy se omluví a pošle ho zpátky," řekla přesvědčeně Roberta.

"Ani kapka naděje. Kessel není z tvarohu. A Pat Nikita si toho koně už nikdy nedá vzít. Než by ho pustil zpátky k vašemu otci, raději ho ztrhává."

"Proč jsou lidé na sebe tak žárliví?" zvolala.

"Už se takoví narodili," řekl jsem. "Skoro všichni."

"Máte moc špatné mínění o lidské povaze." Nesouhlasila se mnou.

"Objektivní mínění. V lidech je zrovna tolik dobra jako zla."

"Ale sám nedokážete být objektivní k faktu, že vás distancovali," namítla.

"Ach ... ne," uznal jsem. "Nechcete se napít?"

Instinktivně pohlédla k Bobbieho stolu, ale zavrtěl jsem hlavou. "V baru."

"Jistě ... Ještě pořád někoho hledáte?"

"Správně. Dosud jsme se neporozhlédli po baru."

"Dojde tam k nějaké další scéně?"

"Neřekl bych."

"Pak pojďme."

Pomalu jsme se prodírali zástupem. V tu dobu už skoro všichni hosté byli zřejmě zpraveni o naší přítomnosti. Hlavy se totiž už neobracely s nepokrytým výrazem překvapení, ale oči uhýbaly stranou, posouvaly se do koutků a pokradmu přes nás přejížděly, popichující a zraňující. Roberta se držela téměř vzdorovitě zpřímá.

Bar byl plný lidí, nad pečlivě upravenými hlavami se vznášel opar doutníkového kouře a hladina hluku by dělala čest i diskotéce. Téměř vzápětí jsem ho zahlédl škvírou mezi hustě natlačenými hosty, jak stojí u protější stěny a důrazně hovoří. Najednou otočil hlavu a pohlédl přímo na mne. Naše oči se střetly jen na okamžik, než se skupinky mezi námi pohnuly a zaclonily nám výhled. Stačil jsem však zahlédnout, jak mu v těch dvou vteřinách ztuhla ústa a rozmrzele ztvrdly rysy; jistě věděl, že jsem na plese, nedal totiž najevo žádné překvapení.

"Tak už jste ho spatřil," poznamenala Roberta.

"Ano."

"Kdo je to vlastně?"

"Lord Gowery."

Zalapala po dechu. "Ach ne, Kelly."

"Chci si s ním promluvit."

"To nikam nepovede."

"Člověk nikdy neví."

"Znepřátelit si lorda Goweryho je nejlepší způsob, jak zabránit tomu, abyste dostal licence zpátky. To si snad dokážete uvědomit, ne?"

"No ... jistě mi nepůjde na ruku, tím jsem si jistý. Dovolíte mi tedy, abych vás napřed doprovodil zpátky k Bobbiemu?" Tvářila se ustaraně. "Neřeknete nějakou hloupost? Jde taky o otcovu licenci, nezapomeňte."

"Povedu to v patrnosti," řekl jsem lehkovázně. Ostře, podezíravě na mne pohlédla, ale pak se celkem ochotně obrátila, aby se vrátila k Bobbiemu.

Téměř před vchodem do baru nás zastavil Jack Roxford, který se k nám úspěšně protlačil zástupem.

"Kelly," oslovil mne a takřka lapal po dechu, jak spěchal, "chtěl jsem vás ještě zastihnout..., abych vám řekl, jak mě mrzí, že si Grace tak pustila pusu na špacír. Není ve své kůži, chudinka ... Slečno Cranfieldová, omlouvám se."

Roberta trochu zjihla. "Nic se nestalo, pane Roxforde."

"Byl bych nerad, kdybyste si myslela, že to, co Grace řekla..., všechny ty věci o vašem otci..., že si to myslím i já."

Uhnul očima od ní ke mně a zase zpátky, čelo zbrázděné nejistotou a rozpaky. Štíhlý, mírný, asi pětáctýřicetiletý muž; lysé temeno, nervózní oči, ustavičně ustaraný výraz. Poměrně dobrý trenér, nikoli však natolik znalý světa, aby dosáhl významnějšího postavení. Ke mně, byť jsem pro něho nikdy nejezdil, se choval vždycky přátelsky, ale kdykoli jsem byl v jeho přítomnosti, jeho úzkost a neklid mne brzy unavily.

"Kelly," pokračoval, "jestli je skutečně pravda, že na vás oba někdo ušil boudu, pak upřímně doufám, že získáte licence nazpátek. Víím, že mi pořád hrozí riziko, že Edwin svěří koně vašemu otci, slečno Cranfieldová..., ale dneska večer mi řekl, že už to neudělá, i kdyby mohl... Prosím, věřte mi, nechovám ani proti jednomu z vás nějakou zášť jako chudinka Grace ... Doufám, že jí odpustíte."

"Samozřejmě, pane Roxforde," ujistila ho Roberta, zcela usmířená. "Prosím, už na to ani nemyslete. Počkejte!" dodala impulsivně. "Myslím, že si zasloužíte tohle!" a vrazila mu do překvapených rukou láhev vodky.

Vrátil jsem se k baru, ale lord Gowery už nebyl vevnitř. Stál venku s lordem Ferthem a oba společně si mne zachmuřeně měřili.

Zastavil jsem se čtyři kroky před nimi a vyčkával.

"Hughesi," zahartusil lord Gowery úvodem, "tady nemáte co pohledávat."

"Tohle nejsou newmarketské pastviny, lorde Gowery," namítl jsem zdvořile.

Nešlo jim to pod nos. Urazilo je to oba. Pevně semkli řady.

"Drzostí nic nezískáte," řekl lord Ferth a lord Gowery dodal: "Jestliže se budete chovat takhle, nikdy nedostanete licenci zpátky."

Zeptal jsem se mírně: "Je spravedlnost závislá na slušném chování?"

Zatvářili se, jako by nevěřili sluchu. Podle nich jsem uřezával větve, na níž jsem seděl, i když osobně jsem nikdy nevěřil, že by se licence daly získat nazpátek přehnanou pokorou dřív než bez ní. Pokora, kterou obvinění dávali najevo, vyvolávala u některých soudců shovívavost, ale u jiných přísnost. Obžalovaný, který chce dosáhnout nejnižší výměry trestu, by vždycky měl své vystupování podřizovat charakteru svých soudců - zdravá zásada, kterou jsem sám zcela nerozumně neaplikoval na případ vlastní nevin.

"Byl bych předpokládal, že vám stud zabráni sem přijít," řekl lord Ferth.

"Však jsem taky musel ledaco překousnout, než jsem se k tomu odhodlal," připustil jsem.

Lord Ferth přimhouřil oči a rychle je zase rozevřel.

Gowery řekl: "A pokud jde o ty nepravdy, které šíříte ..., kategoricky prohlašuji, že nejen nedostanete licenci co nevidět zpátky, ale vaše distance potrvá vzhledem k vašemu nynějšímu chování mnohem déle."

Upřeně jsem na něho pohlédl, a lord Ferth otevřel ústa a zase je zavřel.

"Není žádná nepravda, že pan Cranfield a já jsme neviní," řekl jsem po chvíli. "A není ani nepravda, že přinejmenším dva ze svědků lhali. To jsou fakta."

"Nesmysl!" ohradil se Gowery důrazně.

"To, co si myslíte, nic na pravdě nemění," poznamenal jsem.

"Škodíte si, Hughesi." Pod přísným autoritativním výrazem doutnal divoký vztek. Stačilo někde navrtat díru a vytryskne mi celý do obličeje.

"Byl byste tak laskav a řekl mi, kdo vám a ostatním rozhodčím navrhl, abyste vyhledali a vyslechli pana Newtonnarde?" zeptal jsem se.

Téměř nezpůsobitelně uhnul očima. To mi však stačilo, abych věděl, že jsem ťukl hřebík na hlavičku.

"Nepřichází v úvahu."

"Povíte mi tedy alespoň, na čí příkaz navštívil soukromý detektiv David Oakley můj byt?"

"Ne," řekl důrazně, ale poprvé znepokojeně.

Ferth hleděl se vzrůstajícími pochybami z jednoho na druhého.

"Oč tady vlastně jde?" zeptal se.

"Pana Cranfielda a mne totiž opravdu distancovali neprávem," řekl jsem. "Někdo poslal Davida Oakleyho do mého bytu, aby zhotovil onen podvrh. A věřím, že lord Gowery ví, kdo to byl."

"Nic takového nevím," ohradil se Gowery rozzuřeně. "Chcete snad, abych na vás podal žalobu za urážku na cti?"

"Ničím jsem vás neurazil."

"Řekl jste, že ..."

"Řekl jsem, že víte, kdo ke mně poslal Davida Oakleyho. Neřekl jsem, že ta fotka je zfalšovaná."

"A to nebyla," trval Gowery důrazně na svém.

"Ale byla," odsekl jsem.

Nastalo dlouhé, napjaté ticho. Pak lord Gowery prohlásil rázně: "Tohle dál poslouchat nebudu," otočil se na podpatku a vnořil se zpátky do baru.

Lord Ferth vykročil se zmateným výrazem na tváři za ním.

Řekl jsem: "Lorde Ferthi, měl byste pro mne chvilku času?"

Zarazil se, obrátil se ke mně a řekl: "Ano, asi by to bylo lepší."

Ukázal směrem k jídelně a klenutým vchodem jsme vešli do jasnějšího světla. Skoro všichni se už mezitím najedli a odešli. Bufet byl posetý zbytky jídel a všechny stolky až na dva byly prázdné. Lord Ferth usedl k jednomu z nich a ukázal na protější židli. Posadil jsem se a pohlédl mu do tváře.

"A teď mi to vysvětlete," vyzval mne.

Promluvil jsem vyrovnaným klidným hlasem; vzrušení by ho totiž mohlo odradit, zatímco rozvážnost mu snad prorazí krunýř. "Lorde Ferthi, pokuste se posoudit disciplinárku z mého hlediska a všechno půjde hladce. Víím, že jsem nikdy nevlastnil žádných pět set liber a nedostal od pana Cranfielda žádný dopis, takže mi je zcela jasné, že David Oakley lhal. Důkazy, které předložil, byly podvržené. Proto je nepravděpodobné, že by ho ke mně byli poslali rozhodčí. Musel ho tedy poslat někdo jiný. Myslel jsem, že lord Gowery by mohl vědět, kdo. Proto jsem se ho zeptal."

"Řekl, že to neví."

"Jenže já mu tak úplně nevěřím."

"Hughesi, to je absurdní."

"Ten, kdo rozhoduje, musí také vždy říkat pravdu?"

Upřel na mne prázdný pohled. Po delší odmlce mi položil stejnou otázku jako Roberta: "Kam jste chodil do školy?"

Za normálních okolností jsem se ani slůvkem nezmiňoval o vzdělání, jehož se mi dostalo, protože bych tím stěžil přirostl k srdci jak majitelům, tak trenérům. Jenže tentokrát jsem musel využít všeho, a tak jsem mu to řekl. "V Coedlantu do obecné, v Tenby na střední a v Londýně na VŠO."

"VŠO ..., přece nechcete říct, že jste chodil na londýnskou Vysokou obchodní školu?" Vyzvalo mu to dech.

"Ano."

"Cože!"

Čekal jsem, až to stráví.

"Co jste tam studoval?"

"Politiku, filozofii a ekonomiku."

"Co vás tedy proboha přimělo stát se žokejem?"

"Došlo k tomu vlastně nedopatřením," odpověděl jsem. "Vůbec jsem to neměl v úmyslu. Po závěrečných zkouškách jsem byl psychicky tak vyčerpaný, že jsem se rozhodl vzít na prázdniny nějaké zaměstnání na statku. Znáám tyhle práce, otec je čeledín. Pracoval jsem o žních pro jednoho devonského statkáře a každé ráno jsem jezdil cvičit jeho steeplery. Jezdím totiž od malička, víte. Měl povolení k chovu a byl velmi ctihodný. A potom si jeho bratr, který pro něho jezdil dostihy, zlomil na jednom jarním devonském mítinku ruku, a tak mě příště poslal místo něj a já jsem skoro hned začal vítězit ... No a pak mě to posedlo ..., takže jsem se nestal státním úředníkem, jak jsem odjakživa mlhavě zamýšlel, a... no ... nikdy jsem toho nelitoval."

"Ani teď ne?" nadhodil ironicky.

Zavrtěl jsem hlavou. "Ani teď ne."

"Hughesi..." Pochybovačně se zakřenil. "Nevím, co si mám myslet. Zpočátku jsem si byl jistý, že nejste člověk, který by Squelche úmyslně zadržel..., jenže pak se objevily všechny ty zdrcující důkazy. Charlie West prohlásil, že jste toho koně zaručeně puloval..."

Shlédl jsem dolů na stůl. Teď, když k tomu došlo, jsem přece jen netoužil po oku za oko.

"Charlie se zmýlil," řekl jsem. "Popletl si dva dostihy. Přibližně v té době jsem v jiném dostihu svého koně zadržel... Byl to steepler, nováček, úplně bez šancí na konci pole. Chtěl jsem ho jenom otrkat. A právě tohle utkvělo Charliemu v paměti."

Lord Ferth zapochyboval: "Takhle to zrovna neznělo."

"Ne," souhlasil jsem. "Mezitím jsem si to už s Charliem vyříkal. Teď už bude nejspíš ochotný vypovědět, že měl na mysli jiný dostih. Kdybyste se zeptal oxfordských rozhodčích, zjistíte, že Charlie jim po Lemonfizzu, když to poprvé vyšetřovali, neřekl nic o tom, že bych se nebyl snažil. To prohlásil až později, při disciplinárce na Portman Square. Protože mezitím mu jakýsi prohnáný našeptávač nabídl za tuhle službu pět set liber."

"Ach tak." Zamračil se. "A na co jste se to ptal lorda Goweryho ohledně Newtonnards?"

"Newtonnards se rozhodl o Cranfieldově sázce na Cherry Pie nezmínit, pověděl to jenom několika kolegům bookmakerům. Někdo o tom informoval rozhodčí. Rád bych věděl, kdo."

"Naznačujete snad, že to byla stejná osoba, která poslala Oakleyho do vašeho bytu?"

"Možná, že ano, ale třeba taky ne." Zaváhal jsem a pohlédl na něj nejistě.

"Oč jde?" zeptal se.

"Nechci se vás dotknout, lorde Ferthi, ale mohl byste mi říct, proč jste se zúčastnil disciplinárky? Proč jste tam byli čtyři rozhodčí místo tří, když lord Gowery, prominete-li mi ta slova, tím zřejmě nebyl nijak nadšen."

Semkl rty. "Najednou jste neobyčejně taktičtí."

"Ano, pane."

Upřeně na mne pohlédl. Vysoký hubený muž s vysedlými lícními kostmi, hustými černými vlasy, se sálavě palčivými očima. Muž, jehož silný charakter člověk přímo fyzicky cítil, takže na setkání s ním nemohl už nikdy zapomenout.

Nejlepší spojenec v celém překážkářském světě, pokud by se mi podařilo ho přesvědčit.

"O důvodech své účasti vám nemohu sdělit nic," řekl se slabou výčitkou.

"Měl jste tedy určité ... výhrady ... k tomu, jak se bude při disciplinárce postupovat?"

"To jsem neřekl," namítl. Ale myslel si to.

"Lord Gowery si vybral Andrewa Tringa za předsedícího komise a Andrew Tring právě teď na něm chce pořádně velký ústupek. A jako dalšího člena komise si vybral lorda Plimborna a ten neustále usínal."

"Uvědomujete si, co tvrdíte?" Byl opravdu šokován.

"Chci zjistit, jakým způsobem lord Gowery získal všechny ty důkazy proti nám. Chci zjistit, proč si dal sekretariát Jockey Clubu poslat nesprávný film. Chci zjistit, proč byl lord Gowery tak zaujatý, tak hluchý k našim námitkám, tak rozhodnut nás distancovat..."

"To je urážka ..."

"A chci, abyste se ho na to zeptal vy," skončil jsem bez obalu.

Zíral na mne.

Pokračoval jsem: "Vám to třeba poví. Vám nejspíš by to mohl povědět. Mně by to však nepověděl ani za milión let."

"Hughesi... Přece ode mne nemůžete čekat..."

"Při disciplinárce se nepostupovalo spravedlivě a on to ví. Jenom vás prosím, abyste se ho na to zeptal. Uvidíme, jestli vám to vysvětlí."

"Uvědomte si, že lord Gowery je velmi vážený člověk," řekl odměřeně.

"Ano, pane. Je šlechtic, boháč, dlouholetý rozhodčí. To všechno vím."

"A přesto na tom trváte?"

"Ano."

Palčivé oči se zachmuřily. "Za to vás požene před soud."

"Pouze kdybych neměl pravdu."

"To opravdu nemohu udělat," prohlásil rozhodně.

"A jestli máte magnetofon, použijte ho, prosím."

"Už jsem vám řekl..."

"Ano, vím, že jste mi to řekl."

Vstal od stolu, zarazil se, jako by chtěl něco dodat, rozmyslel si to, a ve chvíli, kdy jsem rovněž povstal, prudce se otočil a svižně odkráčel. Když byl pryč, shledal jsem, že se mi třesou ruce a pomalu jsem vyšel za ním z jídelny. Připadal jsem si jako spráskaný.

Bud' jsem naše licence vzkřísil, nebo jsem vtloukl hřebíky do jejich rakve. Teprve čas vyjeví, čeho jsem dosáhl.

Bobbie mne vyzval: "Napijte se, kamaráde. Vypadáte, jako by vás přejel parní válec."

Lokl jsem si šampaňského, poděkoval mu a přihlížel, jak se Roberta vlní v podmanivém rytmu hudby. Kadeře se jí houpaly po šíji. Blesklo mi shovívavě myslí, jak dlouho si je asi musela natáčet.

"Pro vás to není zrovna nejlepší večer, co?" konstatoval Bobbie.

"Člověk nikdy neví."

Zdvihl obočí a nosovým hlasem zamumlal: "Akce skončena?"

"Spíš zažehnuta zápalnice."

Zdvihl sklenici. "Na úspěšnou detonaci."

"Jste velmi laskav," odvětil jsem zdvořile.

Hudba změnila tempo a Robertin partner ji přivedl zpátky ke stolu.

Vstal jsem. "Přišel jsem se rozloučit," řekl jsem. "Pojezu už domů."

"Ach ne, ještě ne," zvolala. "To nejhorší je za námi. Nikdo už na nás necíví. Ted' se trochu pobavme."

"Zatančete si tady s děvenkou," řekl Bobbie. Roberta napřáhla dlouhou paži, vzala mne za ruku, a tak jsem si s ní šel zatančit.

"Lord Gowery vás tedy nesnědl!"

"Právě mi chroupá kosti."

"Kelly! Jestli jste něco pokazil..."

"Kdo chce usmažit omeletu, musí rozbít vajíčka, vážená."

Brada se vysunula. Zazubil jsem se. Zatáhla ji zpátky. Slečna Cranfieldová začínala být docela lidská.

Za chvíli se divoký rytmus změnil v pomalé ploužení a dvojice kolem nás se do sebe zaklesly. Kolébaly se v šeřícím se světle, tělo na těle, tvář na tváři, oči zavřené. Roberta se po nich chladně rozhlédla a naježila se, když jsem rozpřáhl náruč, abych si ji přitáhl k sobě. Tančila velmi vzpřímeně, s deseti centimetry vzduchu mezi námi. Přece jenom nebyla moc lidská.

Tímtež mrazivým stylem jsme se šourali po parketu po tři následující sladáky. Nepřiblížila se mi ani o milimetr a já nedělal nic, abych jí k tomu pomohl; přesto stejně jako já nijak nespíchala zpátky ke stolu. Vyrovnaná, chladná, odmítavě půvabná působila v ranních hodinách stejně dokonale, jako když jsem přišel.

"Jsem rád, že jste tu byla," řekl jsem.

Překvapeně naklonila hlavu. "Už jsem byla na hezčích plesech Fondu, ale jsem ráda, že jsem šla."

"Napřesrok už bude po všem a všichni na to zapomenou."

"Napřesrok si s vámi zase zatančím," slíbila.

"Platí."

Usmála se a na zlomek vteřiny jí zbloudilý paprsek světla v očích zavadil o výraz, který mi nebyl jasný.

Uvědomila si to. Odvrátila hlavu, úplně se mi vymanila z náruči a prohlásila, že se chce vrátit ke stolu. Odevzdal jsem ji

Bobbii a vzápětí si sedla a začala si pudrovat nelesknoucí se nos.

"Dobrou noc," rozloučil jsem se s Bobbiem. "A děkuji vám."

"To nic, kamaráde. Kdykoli k službám."

"Dobrou noc, Roberto."

Vzhlédla. V očích prázdno. Hlas vyrovnaný. "Dobrou noc, Kelly."

Spustil jsem se do nízkého dlouhého temně oranžového auta a vyjel jsem z parkoviště. Přemýšlel jsem o Roberte Cranfieldové. Neodpovídala mé představě mazlivé milenky. Příliš chladná, příliš se ovládající, příliš hrdá. Jenže tahle odměřenost se nehodila k jejím rudohnědým vlasům. Třeba se ke mně chovala odměřeně jen proto, že jsem byl syn čeledína. Jenom to a jenom žokej... A otec jí vstípil, že žokejové patří k nižší třídě - nesmíš si přece zadat, má drahá ... Kelly, napomenul jsem se, nějak se vytahuješ, hochu. Třeba si to opravdu myslí, jenže proč by ti to mělo vadit? I když si to třeba myslí, stejně strávila většinu večera s tebou ..., byt' i pečlivě dbala na to, aby se tě nějak moc nedotýkala ... No ... třeba to bylo proto, že tolik lidí civělo ..., a třeba prostě proto, že se jí ta představa protivila.

Jel jsem domů zkratkou objíždějící Reading z jihu a řítil jsem se liduprázdnými okresními silnicemi. Jel jsem rychle jenom z toho důvodu, že rychlost se mi stala návykem. Tenhle vůz byl bezesporu nejlepší, jaký jsem kdy vlastnil, jediný, na který jsem byl pyšný. Mistrovské dílo z hlediska konstrukce, s odpovídající karosérií. I těch padesát tisíc kilometrů, co jsem s ním loni ujel, mi neubralo na potěšení z řízení. Jeho jediným nedostatkem bylo, že jako řada ostatních sport'áků měl zcela nevyhovující topení, které vzdor pobízení a opravám tvrdošíjně odmítalo dělat víc než odmítnutí přední sklo a ohřát mi prsty u nohou na jeden stupeň nad omrznutím. Když se do něj koplo, odplácelo výfukovými pachy.

Vyjel jsem si na ples bez pláště a noc byla mrazivá. Trásl jsem se a nastavil topení na maximum. Jako obvykle nadarmo. Měl jsem v autě rádio, jež jsem málokdy poslouchal, dále rezervní helmu a dvouapůlkilové dostihové sedlo, připravené na mítink ve Wetherby.

Opět na mne dolehla tíseň. Byl to sice namáhavý večer, ale alespoň jsem na chvíli pustil z hlavy zoufalství z distance. Ted', poté, co jsem toho tolik napovídal lordu Gowerymu a lordu Ferthovi, mne asi čeká dlouhá lopota. Dokonce asi pořádně dlouhá lopota. Cranfieldovi se to jistě nebude zamlouvat. Jestli se to všechno zvrtně, kdoví, zda se mu ještě někdy dokážu podívat do tváře.

Lord Ferth ... Udělá to, nebo neudělá? Bude se zmítat mezi loajalitou k člověku stejného společenského postavení a smyslem pro spravedlnost. Neznal jsem ho natolik dobře, abych si mohl být jistý, co bude mít vrch. A třeba všechno, co jsem mu pověděl, úplně vypudí z mysli jako příliš fantastický a absurdní výmysl, kterým se přece nebude zabývat. Bobbie byl prima, pomyslel jsem si. Kdo to vlastně je? Jednou se možná zeptám Roberty.

Paní Roxfordová ... Ubohý drahoušek Grace. Jaký jen život musí ten Jack vést... Doufejme, že ho ta vodka potěšila. Nečekanou zatáčku jsem vzal příliš rychle. Pneumatiky zaskřípaly, jak jsem strhl předeek, a vůz se smýkal a klouzal ještě asi sto metrů, než jsem ho měl zase pevně v ruku. Nejistě jsem položil nohu zpátky na plyn a před očima se mi pořád mihaly mohutné kmeny aleje. Minul jsem je o pár centimetrů.

Panebože, jak jsem mohl být tak neopatrný? Otrásl to mnou. Byl jsem opatrný řidič, i když vyznavač rychlosti, nehoda mne dosud nepotkala. Celý jsem se zpotil. Dobře mi tak, za něco takového se člověk má zpotit.

Jak hloupě ode mě, že jsem vzpomínal na ples, místo abych se soustředil na řízení, a že jsem se tady po těch úzkých silnicích hnál tak rychle. Promnul jsem si čelo, napjaté a utažené jako ve svěráku, a udržoval rychlost k šedesátce. Roberta vypadala krásně..., nedbočuj myslí od silnice, Kelly, proboha... Obvykle jsem řídil téměř automaticky, aniž jsem se musel soustřeďovat na každický metr vozovky. Shledal jsem, že jedu ještě pomaleji - zřejmě se mé reakce i postřehy zpomalovaly. Za celý večer jsem vypil pouze půl sklenice šampaňského, takže alkoholem to být nemohlo.

Prostě mne zmáhala ospalost.

Zastavil jsem, vystoupil z auta a podupával kolem, abych se probral. Člověk, který při návratu z plesu usíná u volantu sportáku, pořádně riskuje.

Příliš mnoho nocí bez spánku, kdy jsem se trápil nad svým smutným osudem. Tím, že jsem urazil potentáty, jsem asi vyvolal to nejhorší. Jistě by ani trochu nevadilo, kdybych teď zůstal celý měsíc v bezvědomí.

Přemýšlel jsem, jestli si nemám schrupnout ve voze. Byla v něm však zima a nedal se vyhrát. Pojedu dál, rozhodl jsem se, a jestli ucítím, že mne začíná zmáhat ospalost, zastavím. Čerstvý vzduch pomohl; byl jsem úplně probuzený a navztekaný na sebe.

Odráz reflektorů na kočičích očích prázdné silnice na mne začal mít hypnotizující účinek. Zapnul jsem rádio, abych zjistil, jestli se dokážu zaposlouchat, ale hráli samé sladáky a hudbu na dobrou noc. Ukolébavky. Vypnul jsem to. Škoda, že nekouřím. Jistě by mi to pomohlo.

Byla jasná hvězdnatá noc a na nebi zářil úplněk. Teď, když jsem vyjel z lesů, leskly se na travnatých krajnicích ledové krystalky jako diamantový prach. Krásné, leč nevídané, protože mráz znamená, že se zítřejší dostihy v Sandownu nebudou konat... Prudce jsem si uvědomil, že mne se to stejně netýká.

Mrkl jsem na rychloměr. Šedesát. Připadalo mi, že jedu příliš rychle. Zpomalil jsem na padesát a nejspíše potřásl hlavou. Při padesátce se nikomu nemůže nic stát.

Tlak, který mi tísnil čelo, pomalu přešel v bolest hlavy. Co na tom, ještě hodina jízdy, pak už budu doma a spát... spát... spát...

Tohle může špatně skončit, uvědomil jsem si matně. Musím zastavit a na chvíli si zdřímnout, i kdybych se měl probudit zmrzlý, jinak usnu dřív, než se zastavím, a bude po všem.

Na příštím odpočívadle nebo něčem podobném ...

Začal jsem se rozhlížet, zapomněl jsem, po čem se rozhlížím, ještě lehčeji jsem držel nohu na plynu a řekl si, že pětáctýřicet kilometrů za hodinu je celkem bezpečná rychlost. Možná, že čtyřicet... bude ještě bezpečnější.

O kus dál vůz najednou poskočil - najel na nějaký hrbolek. Noha mi úplně sjela z plynu. Motor přestal běžet. Vůz se zastavil.

Tak dobře, pomyslel jsem si. Tím by se to vyřídlilo. Měl bych ale odbočit na kraj vozovky. Žádný kraj jsem neviděl. Podivné. Bolest mi svírala spánky a teď, když se motor zastavil, jsem slyšel v uších slabé hučení.

Co na tom. Co na tom. Nejlip bude usnout. Nechat světla rozsvícená ... Po téhle silnici stejně jezdí málokdo ..., rozhodně ne ve dvě hodiny ráno ... Ta světla ale musím rozhodně nechat zapnutá.

Měl bych odbočit na kraj.

Měl bych ...

Příliš velká námaha. Stejně jsem ani nemohl pořádně pohnout pažemi, takže bych to nejspíš nedokázal.

Kdesi hluboko v hlavě vyhlásil jakýsi nepatrný instinkt poplach.

Něco nebylo v pořádku. Něco bylo nejasně, ale přece jenom hrozivě v nepořádku.

Spát. Musím spát.

Vystup, nabádal mne instinkt. Vystup z auta.

Směšné.

Vystup z auta!

Neochotně, byla to přece taková námaha, jsem začal chabě lomcovat klikou dvířek. Dvířka se prudce otevřela. Vytáhl jsem ven jednu nohu a pokusil se vzpřímit, ale přemohla mne vlna nevolnosti. Hlava mi třesla. Tohle nebyl..., nemohl být... jenom obyčejný spánek.

Vystup z auta ...

Mé paže a nohy patřily někomu jinému. Ten někdo mne postavil na nohy ... Konečně jsem stál ..., vůbec si nevzpomínám, jak jsem vystoupil, ale byl jsem venku.

Venku.

Co teď?

Třemi rozkolísanými kroky jsem se odšoural za vůz a opřel se o zadní blatník. Divné, pomyslel jsem si, teď už ten měsíc nesvítí tak jasně.

Země se chvěla.

Hloupost. Úplná hloupost. Země se nechvěla.

Chvěla se. A vzduch kvílel. A padal na mne měsíc. Snášel se z oblohy a řítil se ke mně ...

Kdepak měsíc. Obrovská burácející kvílející nestvůra s oslňujícím okem kulatým jako měsíc. Nestvůra, která rozechvěla zem. Nestvůra, která se ke mně řítla, aby mne schlamstla, ohromná a temná a rychlejší než vítr a nepředstavitelně

hrůzná ...

Nepohnul jsem se. Nemohl jsem.

Londýnský poštovní rychlík, odjíždějící v půl druhé z Paddingtonského nádraží do Plymouthu, nabral malý sport'ák a ještě půl kilometru sunul před sebou po kolejích jeho zborcené pozůstatky.

10

Nevěděl jsem, co se stalo. Nic jsem nechápal. Těsně kolem mě se s ohlušujícím skřípotem drceného kovu přehnala stošedesátikilometrovou rychlostí devadesátitunová diesellová lokomotiva, hřímavá rvavá síla mne vyzdvihla jako hadrovou panenku a roztočila mne a v kaleidoskopickém černém oblouku mnou mrštila vzduchem.

Hlava mi narazila na betonový sloup. Zbytek těla mi připadal rozbitý na cimprcampr. V mozku mi jiskřily modré, fialové a ohnivě rudé duhy s drobnými hvězdičkami, jasnými jako

démanty. Zajímavé, dokud to trvalo. Moc dlouho to nebylo. Změnilo se to ve všeobjímající peklo, ve kterém se barvy rozplynuly v bolest.

Zaskřípaly brzdy a vlak se zastavil. Od něho se ke mně blížily hlasy a světla.

Země byla studená, tvrdá a vlhká. Po tváři mi stékala teplá stružka. Věděl jsem, že to je krev. Celkem mi to bylo jedno.

Stejně jsem nedokázal jasně myslet. Vlastně jsem po tom ani netoužil.

Víc světla. Spousta světla. Spousta lidí. Hlasy.

Jeden jsem poznal.

"Roberto, má drahá, neříkejte se!"

"To je Kelly!" zvolala. Úlek. Zlý, nezapomenutelný úlek. "To je Kelly." Teď už zoufalství.

"Pojďte odtud, má drahá."

Nešla. Poklekla ke mně. Ucítil jsem její vůni a její dlaň ve vlasech. Ležel jsem na boku, obličejem k zemi. Za chvíli jsem zahlédl kousek medově zlatých hedvábných šatů. Byly potřísněné krví.

Řekl jsem: "Zničíte si... šaty."

"Co na tom?"

Její přítomnost mi trochu pomohla. Byl jsem jí vděčný, že zůstala. Chtěl jsem jí to říct. Pokusil jsem se ... a chtěl jsem ... říct "Roberto". Ve skutečnosti jsem však řekl... "Rosalindo".

"Ach, Kelly ..." V hlase se jí mísily soucit a úzkost.

Mlhavě jsem si pomyslel, že teď, když jsem udělal takový kopanec, jistě odejde, ale zůstala a říkala banálnosti jako

"Brzy budete v pořádku" a chvílemi nemluvila vůbec, ale prostě u mě setrvala. Nevěděl jsem, proč chci, aby zůstala.

Vždyť jsem kdysi to děvče nemohl ani cítit.

Konečně dorazili všichni, kdo se po nehodách mají dostavit. Policie s modrými signálními světly. Sanitka budící sirénou okolí. Bobbie odvedl Robertu se slovy, že teď už tam nemá co dělat. Sanit'áci mne bez okolků položili na nosítka a pokud jsem je pokládal za neurvalce, pak jen proto, že každé pohnutí ve mně vyvolalo zasténání, které dorazilo až k zubům a jen nebesa vědí, jestli některé neproniklo i za ně.

Než jsme dojeli do nemocnice, všechno se mi vyjasnilo. Věděl jsem, co se přihodilo mému autu. Věděl jsem, že Bobbie a Roberta jeli stejnou zkratkou jako já a dorazili na železniční přejezd nedlouho po mně.

Jedině jsem nepochopil, jak se mohlo stát, že jsem zastavil na kolejích. Přejezd byl chráněný automatickými závorami a ty nebyly spuštěné.

Mladý černovlasý lékař s unavenými černě orámovanými očima se přišel na mne podívat a hovořil se sanit'áky.

"Jel z nějaké tancovačky," řekli. "Policie chce zkoušku krve."

"Byl opilý?" zeptal se lékař.

Sanit'áci pokrčili rameny. Pokládali to za možné.

"Ne," ozval jsem se. "To nezavinil alkohol. Alespoň ..."

Celkem na to nedali. Mladý lékař se mi naklonil nad dolní půlku těla a laskavými štíhlými prsty prozkoumával škodu.

"Bolí to?" Rozhrábl mi vlasy a prohlédl lebku. "Tady to vypadá slušně. Víc krve než škody." Odstoupil.

"Zrentgenujeme vám pánev. A tuhle nohu. Teprve pak se dá říct, co s tím máte."

Ošetřovatelka se mi pokoušela svléct boty. "Ne!" vykřikl jsem.

Trhla sebou. Lékař jí pokynul, aby toho nechala. "Uděláme to v narkóze. Prozatím ho nechte být." Místo toho ke mně přistoupila a otřela mi čelo.

"Promiňte," řekla.

Lékař mi nahmatal tep. "Proč jste vlastně zastavil na přejezdu?" zeptal se jakoby mimochodem. "Taková hloupost!"

Nemohl tomu uvěřit.

"Zmáhala mě ... ospalost. A bolela mě hlava." Zrovna moc inteligentně to neznělo.

"Kolik jste toho vypil?"

"Skoro nic."

"Na tancovačce?" zapochyboval.

"Opravdu jsem skoro nepil," odvětil jsem mdle.

Pustil mi ruku. Měl jsem smokingové sako, ale někdo mi sundal motýlka. Na náprsence bílé košile byly jasně fialové skvrny a pravá nohavice černých kalhot byla nenapravitelně roztržená.

Zavřel jsem oči. Příliš mi to nepomohlo. Prudká bolest nijak nepolevovala. Soustředila se mi do pravé strany od podpaží k prstům u nohy a občas mi vystřelovala po páteři nahoru a dolů. Při dostizích jsem si zlámal už pěknou řádku kostí, ale tohle bylo mnohem horší. Mnohem. K nesnesení.

"Už to nebude dlouho trvat," utěšoval mne lékař. "Dáme vám narkózu."

"Ten vlak mě nenabral," řekl jsem. "Vystoupil jsem... Opíral jsem se o zadek vozu ... Vlak nabral auto ..., ne mě."

Bylo mi špatně. Jak dlouho ještě? ...

"Kdyby byl nabral vás, nebyl byste tady."

"Asi ne ... Strašně mě bolela hlava. Potřeboval jsem čerstvý vzduch ..." Proč nemůžu omdlít, pomyslel jsem si. Lidé vždycky omdlí, když se to už nedá vydržet. Anebo jsem si to jenom odjakživa namlouval?

"Ta hlava vás pořád bolí?" zeptal se profesionálně.

"Trochu to polevilo. Teď jen pobolívá." V ústech jsem měl vyschlo. Jako vždycky, když se zraním. Je to ta nejmenší z mých potíží.

Přišli dva ošetřovatelé a odvezli mne. Ohrazoval jsem se víc než bylo slušné proti otřesům. Bylo mi nanic. Podíval jsem se na ruce. Byly kupodivu červené.

Rentgen. Vše šlo jako po másle, velmi rychle. Ani se nepokusili mnou pohnout, pouze mi vyřízli zip z kalhot. I to mi dalo zabrat.

"Promiňte," řekli.

"To pracujete celou noc?" zeptal jsem se.

Usmáli se. Mají pohotovost pro případ, že je zavolají.

"Díky," řekl jsem.

Další jízda. Lidé v zelených overalech a bílých maskách prohazovali uklidňující poznámky. Budou mi moct svléknout sako? Ne? Nevadí. Injekční jehla do žíly na hřbetu ruky. Zavalilo mě zapomnění jako černošedá vlna a já je uvítal radostným stonem.

Nepříjemně, kousek po kousku se svět zase začínal dostávat do starých kolejí. Postarší ošetřovatelka mne poplácávala po ruce a vybízela mne, abych se probudil, že už je po všem.

Musel jsem uznat, že mé nejhorší obavy se neuskutečnily. Měl jsem stále obě nohy. Jednou jsem mohl hýbat, druhou jsem měl v sádře. Pod sádrrou mírně bolela. Dravá bolest se ztišila v šepot. Úlevně jsem si oddechl.

Kolik je hodin? Pět hodin, vážený.

Kde vlastně jsem? V resuscitačním pokoji. A teď zase hezky spát a až se probudíte, bude vám mnohem líp, však uvidíte.

Zařídil jsem se podle jejích slov; měla pravdu.

Dopoledne přišel lékař. Jiný než včera v noci. Starší, rozložitější, ale vypadal stejně unaveně.

"Měl jste z pekla štěstí," řekl.

"To jistě."

"Větší než tušíte. Udělali jsme zkoušku krve. Vlastně dvě. První na alkohol. S negativním výsledkem. To nás ovšem zaujalo, protože kdo jiný než opilec by zastavil auto na železničním přejezdu, vystoupil a opřel se o něj? Doktor z pohotovosti nám řekl, že jste se zapřisáhl, že jste skoro vůbec nic nevypil a že jste mu ostatně připadal úplně střízlivý ..., jenom že vás silně bolela hlava a že ta bolest se už zatím zmírnila ... Nechali jsme si to trochu projít hlavou, pak jsme se podívali na ty jasné fialové skvrny na vaši košili... a udělali další zkoušku krve ... Přišli jsme na to!" Vítězoslavně se odmlčel.

"Na co?"

"Karbonylhemoglobin."

"Co?"

"Kyslíčník uhelnatý, kamaráde. Otrava kyslíčníkem uhelnatým. To vysvětluje všechno, nechápete?"

"Ach tak ..., jenže já se domníval..., že u kyslíčníku uhelnatého ... člověk prostě usne."

"Ne vždycky. Když se najednou nadýcháte velké dávky, pak by se to asi stalo, jako u lidí, kteří uvážnou ve sněhové vánici a nechají běžet motor. Ale nepatrný únik působí na člověka mnohem pomaleji. Účinek je ovšem nakonec stejný. Hemoglobin v červených tělíscích má ke kyslíčníku uhelnatému větší afinitu než ke kyslíku, takže pohltí všechny kyslíčník uhelnatý, co ho člověk vdechne, a na kyslík se už nedostane. A když množství kyslíčníku uhelnatého v krvi stoupá jen postupně ..., projevují se symptomy také jen postupně. Jsou mimo jiné i pěkně proradné. Nejhorší je, že si člověk, když je ospalý, zapálí cigaretu, aby neusnul, jenže tabákový kouř sám uvádí do těla značné množství kyslíčníku uhelnatého, takže ta cigareta může být právě tou poslední kapkou ... Hm ... kouříte?"

"Ne." A mne tohle prosím kdysi mrzelo!

"Tím líp. Rozhodně jste měl v krvi pořádně nebezpečnou koncentraci CO."

"Jel jsem asi takových třicet... snad čtyřicet minut. Přesně to nevím."

"Je stejně zázrak, že jste dokázal bezpečně zastavit. Spíš by se dalo čekat, že do něčeho vrazíte."

"Málem se mi to stalo ... v jedné zatáčce."

Přikývl. "Cítil jste výfukový plyn?"

"Ani vám nepovím. Myslel jsem na úplně jiné věci. A někdy páchne výfuk i z topení. Nebyl bych to tedy ani postřehl."

Pohlédl jsem na prostěradlo, pod kterým leželo mé tělo. "Jak jsem na tom?"

"Celkem dobře," povzbudil mne. "I tady vám přálo štěstí. Měl jste jen několik dislokací..., bok, koleno a kotník. V životě jsem neviděl všechny tři najednou. Velice zajímavé. Všechno jsme úspěšně zvládli. Žádné rozdrčené kosti nebo fraktury, žádné přetrhané šlachy. Ani nepředpokládáme, že byste teď mohl mít dispozici k častějším dislokacím. Trochu pocuchané vazivo okolo kolena, víc toho nebylo."

"To je zázrak."

"Zajímavý případ. Nešlo tu o přímý náraz. Podle nás to mohl způsobit ten prudký let vzduchem, že vás jaksi roztáhl či nafoukl. Asi jako kdyby vás natáhli na skřípec, hm?" Zazubil se. "Koleno a kotník jsme vám dali do sádry, aby měly čas se usadit. Ale za tři nebo čtyři týdny ji sundáme. A neradi bychom viděli, kdybyste nějak zatěžoval bok. Můžete si dát předepsat nějakou fyzioterapii. Až vás odsud propustíme, raději si dopřejte chvíli klidu. Budete mít křeče ve svalech, vaše vazivo dostalo pořádně do těla. Dopřejte všemu čas, a teprve potom dostihy." Usmál se a úsměv se mu na půl cesty protáhl v zívnutí. S omluvou je potlačil. "Byla to dlouhá noc ..."

"Ano," přitakal jsem.

V úterý mne poslali domů sanitkou a přidali mi berle a příkaz, abych většinu času trávil ve vodorovné poloze.

Poppy byla ještě nemocná. Pomalu jsem stoupal po schodech, Tony za mnou a omlouval se, že mne Poppy nemůže vzít k nim, že ji děti vyčerpávají až k úplnému zbláznění.

"Vždyť se už dokážu o sebe postarat."

Doprovodil mne do ložnice, kde jsem si podle příkazu lehl. Pak si došel pro whisky, aby načerpal sílu.

"Chceš něco? Později ti přinesu jídlo."

"Díky," řekl jsem. "Mohl bys mi sem přinést telefon?"

Přinesl ho a zapnul do zásuvky vedle lůžka.

"O. K.?"

"Prima," ujistil jsem ho.

"To bychom teda měli." Rychle do sebe hodil whisky, zamířil ke dveřím s větším spěchem než obvykle a klidil se pryč, jako by ho něco trápilo.

"Něco neklape?" zeptal jsem se ho.

Trhl sebou. "Ne. Kdepak. Musím dát dětem svačinu, ještě než obejdu k večeru stáje. Přijdu později. A přinesu něco k zakousnutí." Pokřiveně se usmál a zmizel.

Pokřčil jsem rameny. O tom, co neklape, mi stejně poví tehdy, až uzná za vhodné.

Uchopil jsem sluchátko a vytočil číslo místní autosprávkárny. Ohlásil se mi její nejlepší mechanik.

"Pane Hughesi... Slyšel jsem... Váš krásnej aut'ák." Asi půl minuty mi projevoval účast.

"Jistě," řekl jsem. "Poslyšte, Dereku, může se výfukový plyn někudy dostat přes topení do vozu?"

Dotklo se ho to. "Ani nápad, ten vůz přeci udržuju v dokonalém pořádku. Kdepak."

"Zřejmě jsem se totiž nalokal spousty kyslíčnicku uhelnatého," sdělil jsem mu.

"Ale nemohl se tam dostat skrz topení... Tomu nerozumím." Odmlčel se a přemýšlel. "Fabriky si dávají speciálně záležet, aby se něco takového nemohlo stát, jasný? Už hned při konstrukci. Skrz topení by do vozu mohl vnikat plyn jenom tehdy, kdyby těsnění na výfukovém potrubí bylo uvolněné nebo opotřebované a kdyby bylo někde blízko prasklý vedení topení a obě trubky byly ve společném prostoru, a můžete na to vzít jed, pane Hughesi, že na vašem voze nic takového nebylo. Byl udržovanej v dokonalém pořádku, to teda byl."

"Z topení bylo někdy cítit výfuk. Jestli si vzpomínáte, před časem jsem se vám o tom zmínil."

"Taky sem to tehdy celý překontroloval. Všechno tam bylo v pořádku. Jediný, co se snad mohlo stát, že se výfuk nasál dopředu, když jste zpomalil, a dostal se dovnitř s čerstvým vzduchem větráčkami, co jsou tam dole vedle topení."

"Mohl byste se na můj vůz zajet podívat? Na to, co z něho zbylo?..."

"Mám tu plno práce," namítl váhavě.

"Policie mi dala jméno autosprávkárny, kam ho odtáhli. Všechny kousky tam zřejmě musejí zůstat do doby, než se na to podívají pojišťovací. Ale vy ten vůz znáte..., pro vás by bylo snazší najít něco, co tam nebylo, když jste ho měl naposledy v práci. Mohl byste tam zajet?"

"To jako myslíte ..., " odmlčel se. "Přeci nemyslíte, že by s ním mohlo být něco ..., no ... něco v nepořádku?"

"To nevím," řekl jsem. "Ale rád bych tomu přišel na kloub."

"Zadarmo vám to udělat nemůžu," varoval mne. "Musím si napočítat odpracovaný hodiny."

"Na tom nezáleží. Jestli se tam můžete vypravit, bude mi to stát za to."

"Počkejte teda." Odešel se zeptat. Vrátil se. "Dobrý, půjde to. Šéf říká, že tam můžu zajet zejtra hned zrána."

"Prima," řekl jsem. "Zavolejte mě, až se vrátíte."

"Těsnění to nemohlo bejt," usoudil najednou.

"Proč ne?"

"To byste byl musel slyšet. Dělaloby to strašnej kravál. Leda že jste měl zapnutý rádio."

"Neměl."

"Uvolněné těsnění člověk slyší," řekl přesvědčeně. "Ale jestli byl výfuk nějak zavedený rovnou do topení..., pak ne. Topení by ten kravál přehlušilo, tak jako tlumič ... Jenže mi není jasný, jak by k něčemu takovému mohlo dojít. No ... stejně nemůžu udělat nic jinýho, než to omrknout."

Nejraději bych se tam byl vypravil s ním. Položil jsem sluchátko na vidlici a otráveně pohlédl na pravou nohu. Úhledné sádrové pouzdro se táhlo shora od boku až dolů k chodidlu a prstům skrytým v nemocniční ponožce. Tonyho kalhoty, byť i o patnáct centimetrů delší, se daly snadno přetáhnout přes sádra a decentně ji skrývaly, takže všechno vypadalo jakžtakž úhledně.

Vzdychl jsem. Ta sádra byla k zlosti. Upravili ji tak, že se mi v křesle nesedělo zrovna pohodlně. Lepší bylo stát nebo ležet. Stejně si ji nenechám ani o minutu déle, než bude třeba. Svalům nehybnost nijak neprospívá. Slábnou, ochabují a nejsou k ničemu. Byla by ironie, kdybych dostal zpátky licenci, ale pro fyzickou slabost nemohl jezdit.

Tony se vrátil o půl osmé s půlkou kuřete. Nechtěl zůstat, ani na sklenku ne.

"Potřebuješ nějakou pomoc?" zeptal se.

"Ne. Vystačím si sám."

"Ta noha tě nebolí, co?"

"Ani trochu," ujistil jsem ho. "Necítím vůbec nic."

"Prima." Ulevilo se mu; nepodíval se mi do očí; odešel.

Nazítří ráno přišla Roberta Cranfieldová.

"Kelly?" zavolala. "Jste doma?"

"V ložnici."

Prošla obývacím a zastavila se ve dveřích. Černobílé pruhované kožich měla rozepnutý. Pod ním hnědozelený svetr a černé kalhoty.

"Ahoj," pozdravila. "Přinesla jsem vám něco k snědku. Mám to donést do kuchyně?"

"To je od vás moc milé."

Přejela po mně pohledem. Ležel jsem oblečený na přikrývce lůžka a právě jsem četl ranní noviny. "Jak vidím, máte tu celkem pohodlí."

"To ano. Ale nudím se. No ... teď, co jste přišla, už ovšem ne."

"To bych prosila," ohradila se. "Mám uvařit kávu?"

"Prosím ano."

Přinesla ji už v šálcích, svlékla si kožich a pohodlně se uvelebila do křesla.

"Dneska vypadáte mnohem líp," konstatovala.

"Smyla jste tu krev z šatů?"

Pokrčila rameny. "Dala jsem je do čistírny. Snad to dokážou."

"Strašně mě to mrzí..."

"Zapomeňte na to." Usrkávala kávu. "V sobotu jsem telefonovala do nemocnice. Řekli mi, že jste v pořádku."

"Díky."

"Proč jste proboha zastavil přímo na trati?"

"Nevěděl jsem, že stojím na kolejích. To jsem si uvědomil, až když bylo po všem."

"Ale jak jste se tam vůbec dostal, když byly závory spuštěné?"

"Právě že nebyly spuštěné."

"Byly, když jsme tam dorazili my," řekla. "Míhala se tam světla a lidé křičeli a ječeli a my jsme vystoupili z aut, abychom se podívali, co se děje a někdo řekl, že vlak narazil na auto ... A pak jsem vás uviděla, jak tam asi tři metry dál ležíte, obličej pokrytý krví. Hrozné. Moc, opravdu."

"To mě mrzí... Víte, pořádně jsem se nalokal kyslíčnicku uhelnatého. Měl jsem tedy zmenšenou odpovědnost či jak se tomu říká."

Zazubila se. "Berete to nějak na lehkou váhu."

Závory tedy musely jít dolů, až když jsem se zastavil na trati. Neviděl jsem je a taky jsem je neslyšel. Plyn mne zřejmě omámil mnohem víc, než jsem si tehdy uvědomoval.

"Řekl jsem vám Rosalindo," omluvil jsem se pokorně.

Zakřenila se. "Myslel jste, že je to ona?"

"Ne ... Prostě mi to vyšlo z úst. Chtěl jsem říct Roberto." Řekl jsem pravdu.

Vláčným pohybem se zdvihla z křesla, přešla pokojem a zastavila se před Rosalindinou fotkou. "Jistě by ji to potěšilo ..., kdyby věděla, že i po tak dlouhé době platí vaše první myšlenka jí."

Vedle mě řinčivě zazvonil telefon a vytrhl mne z překvapení. Zdvihl jsem sluchátko.

"Je to Kelly Hughes?" Hlas byl kultivovaný, autoritativní, plně si uvědomující vlastní moc. "Tady Wykeham Ferth."

Četl jsem v novinách o vaší nehodě ..., zpráva z dnešního rána říká, že jste už doma. Doufám ..., že jste v pořádku."

"Ano, děkuji vám."

Bylo směšné, jak se mi rozbušilo srdce.

"Jste schopen přijet do Londýna?"

"No ... mám na noze sádku ... Bohužel se nedokážu posadit do auta."

"Hm." Odmrla. "Tak dobře. Přijedu do Corrie. Je to ta bývalá Harringayova stáj, že?"

"Ano. Mám byt nad dvorem. Vejdete-li do dvora z příjezdové cesty, uvidíte naproti v koutě zelené dveře s mosaznou dopisní schránkou. Dveře nebudou zamčené. Za nimi je schodiště. Bydlím nahoře."

"Rozumím," řekl úsečně. "Dnes odpoledne? Dobře. Čekajte mne o ... hm ... čtvrté. Vyhovuje?"

"Ale ..., " spustil jsem.

"Teď ne, Hughesi. Až odpoledne."

Pomalů jsem položil sluchátko. Šest hodin napjatého očekávání. K čertu s ním!

"To je ale bezcitný dopis!" zvolala Roberta.

Pohlédl jsem na ni. Držela dopis od rodičů, který jsem zastrčil pod Rosalindinu fotografii.

"Asi jsem neměla být tak zvědavá a čist ho," řekla bez stopy kajícího.

"To jste neměla."

"Jak mohou být tak hnusní?"

"Ve skutečnosti takoví nejsou."

"K něčemu takovému dojde vždycky, když se v rodině samých ňoumů narodí inteligentní syn," ulevila si znechuceně.

"Vždycky ne. Někteří inteligentní synové si počínají líp než jiní."

"Přestaňte se navážet sám do sebe."

"Ano, madam."

"Přestanete jim ty peníze posílat?"

"Ne. Vždyť je mohou přestat utrácet... neboje mohou darovat místnímu útulku zaběhlých zvířat." . "Alespoň byli natolik slušní, že uznali, že nemohou brát vaše peníze a současně vám spílat."

"Otec je člověk s přísnou morálkou," řekl jsem. "Poctivec, jakému není rovno. Poctivec ze zásady. Naučil mě spoustě věcí, za které mu jsem vděčný."

"A proto ho tahle záležitost tak mrzí?"

"Ano."

"Dosud nikdy jsem ... No, vím, že mnou budete opovrhovat ..., ale dosud jsem nikdy neuvažovala o lidech jako váš otec jako ... no ... o lidech."

"Jestli si nedáte pozor," upozornil jsem ji, "tak z vás ty okovy spadnou hned teď."

Odvrátila se a vsunula dopis zpátky pod Rosalindinu fotografii.

"Kde jste chodil na vysokou?"

"V Londýně. Strádal jsem v podkrovní komůrce a žil ze stipendia. Bylo to báječné."

"Mrzí mě ..., divně, co ..., mrzí mě, že jsem se nic nenaučila. Nezískala nějakou kvalifikaci."

"Ještě přece není pozdě," nadhodil jsem s úsměvem.

"Je mi skoro dvacet. Ve škole jsem se zrovna moc nesnažila ..., nikdo nás k tomu neměl. Pak jsem chodila do školy ve Švýcarsku, abych dovršila školní docházku ... a potom už jsem jen žila doma ... Tolik promarněného času!"

"Dcery boháčů jsou vždycky v nevýhodě," řekl jsem vážně.

"Sarkastická potvoro!"

Posadila se zpátky do křesla a oznámila mi, že se otec snad už opravdu z toho dostal a včera dokonce přijal pozvání na večeři. Z personálu nikdo neodešel. Většinu času hrají karty nebo kopanou, protože ve stáji zbyli jedině čtyři ne docela příježdění dvouletci a tři staří steeplesi, kteří se zotavovali ze zranění. Většina majitelů přislíbila, že koně ihned vrátí, pokud Cranfield dostane licenci zpátky v nejbližších týdnech. Majitelé většinou upřímně litovali, že koně umísťují do jiných stájí.

"Otcе teď vlastně trápí pouze jedno - naděje. Za čtrnáct dní se koná cheltenhamský mítink, takže si hryže nehty, jestli dostane Breadwinnera zpátky včas, aby mohl běžet s jeho jménem ve Zlatém poháru."

"Škoda, že Breadwinner není přihlášený na Velkou liverpoolskou. Měli bychom trochu větší šanci."

"Na Zlatý pohár už bude vaše noha v pořádku?"

"Mít licenci zpátky, sundám si tu sádku sám."

"Uspěl jste už nějak s těmi licencemi?"

"Nevím."

Povzdychla. "Byl to krásný sen, dokud trval. Jenže teď s tím už nedokážete moc pořádit."

Vstala, přistoupila k lůžku a zdvihla berle, které ležely vedle. Byly z černých kovových trubek se žlutými opěrkami pro lokty a s držadly.

"Tyhle jsou mnohem lepší než ten staromódní podpažní typ," usoudila. Opřela se o ně a kroužila chvíli po pokoji s jednou nohou ve vzduchu. "Tohle dá pěkně zabrat rukám, to vám povím."

Vypadala nejistě a nervózně. Pozorně jsem na ni hleděl. Vzpomněl jsem si, co to bylo pro mne v dětství za objev, když jsem poprvé přemýšlel o tom, jaké to je být někdo jiný.

Hladinu tichého jezera zčeřil Tony s ustaranou tváří a složeným listem v ruce.

"Ahoj," pozdravil, když uviděl Robertu. Moc vesele to neznělo.

Posadil se do křesla a hleděl na Robertu, jak balancuje na berlích s jedním kolenem ohnutým. Myšlenky mu dlely zcela jinde než oči.

"Co se vlastně děje?" zeptal jsem se. "Ven s tím."

"Tenhle dopis ... došel včera," vypravil těžce ze sebe.

"Už včera večer mi bylo jasné, že něco neklape."

"Včera jsem ti ho nemohl ukázat, zrovna ses přece vrátil ze špitálu. A nevím co dělat, Kelly, namouduši nevím."

"Tak mi ho sakra ukaž!"

Rozpačité mi list podal. Rozložil jsem ho. Krátký dopis od sekretariátu Jockey Clubu. Prásk, prásk z obou hlavních.

Vážený pane,

byli jsme upozorněni, že ve vaší stáji bydlí jako nájemník osoba, které byl vydán zákaz ježdění na newmarketkých pastvinách. To je v rozporu s řády a měl byste tento stav co nejdříve napravit. Není snad třeba Vás upozorňovat, že pokud neprovedete naznačené opatření, není vyloučeno, že bude možná nutno revidovat otázku Vaší trenérské licence.

"Darebáci," ulevil si Tony prudce. "Mizerní darebáci!"

zazvonil, seběhla dolů a vpustila ho dovnitř.

Rozpačitě prošel obývacím, ohlížel se, jestli za sebou nenechal špinavé šlápoty, a než uchopil ruku, kterou jsem mu podal, ze zvyku si otřel obě dlaně o kalhoty.

"Posadte se," vyzval jsem ho. Nerozhodně pohlédl na křeslo potažené zeleným plyšem, ale nakonec se do něj opatrně spustil. Vypadal dokonale čistě. Žádný olej, žádné zašpiněné montérky, jenom obyčejné kalhoty a sportovní kazajka. Necítil se v nich dobře.

"Jste v pořádku?" zeptal se.

"Úplně."

"Ještě že jste nebyl v tom autěku ..." Ta představa mu zkřivila obličej. Dokonalá představitivost byla jedna z vlastností, které z něho dělaly spolehlivého automechanika. Nechtěl mít na svědomí ničí smrt. Mladý, ostýchavý blondák, většina mozku mu vězela v konečcích prstů a když se nehrabal ve voze, používal horního poschodí jen mírně.

"Něco takového jsem v životě neviděl," řekl. "Člověk by ani nepoznal, že to byl autěk, alespoň ne na první pohled. Všechno je rozsekaný na malé kousky ..., víte, na takový prťavý kousky kovu, co vůbec nevypadají na to, že někdy do něčeho patřily. Na mou duši. Všecko je zkroucený a rozervaný." Polkl. "Sebrali to a nastrkali do velkých plechovek."

"Motor také?"

"Jo. Rozbitej na cimprcampr. Ale stejně jsem to omrkl. Trvalo mi to pěkně dlouho, protože všechno je pátý přes devátý a člověk ani nepozná, co to bejvalo předtím. Víte, ani jsem si nemyslel, že to, co jsem nakonec sebral, byl někdy kousek výfukového potrubí, bylo to totiž tak pokroucený, že to nic nepřipomínalo."

"Něco jste našel?"

"Tady to máte." Zalovil v kapse u kalhot. "Takhle vypadalo všechno. Tohle je kousek sběrného výfukového potrubí od motoru. Je z litiny, vidíte, takže to bylo jaksi křehký a roztříštilo se to na kousky. Víte, nebylo to zmuchlaný, jako kdyby to byl hliník anebo něco podobného. Nebylo to zohýbaný, heleďte, jednoduše se to rozbilo na kousky."

"Ano, chápu," řekl jsem. Ustarané vrásky na čele se vyrovnaly, když pochopil, že se mu podařilo mi vysvětlit, co měl na mysli. Přistoupil ke mně a vložil mi do rukou malý černý ostrý litinový střep, těžký na to, jak byl malý. Dlouhý asi sedm a půl centimetru a nesouměrně zkřivený. Část stěny větší trubice.

"Pokud se dá zjistit," řekl Derek a natáhl prst, "bylo tohle nasazený asi tam, kde se sběrný potrubí zužuje k výfukový trubce, ale vlastně to mohlo bejt kdekoli. Když jsem to prohlížel, byla tam pěkná řádka střepů, mohly bejt z potrubí, ale nenašel jsem žádný kousek, kterej by pasoval tadyhle k tomu, a podle mého ten zbytek se ještě pořád válí někde vedle kolejí. Ale stejně se podívejte tady na tenhle kousek..." Tupým prstem ukázal na kulatý výřez na jednom místě okraje.

"Tohle je část otvoru, co byl navrtanej ve stěně sběrného potrubí. Ale pozor, žádný falešný závěry, v tyhle stěně bejvá občas vyvrtaná sem tam nějaká díra. Víte, některý lidi si dají do potrubí nasadit teploměry výfukového plynu ... a taky jiný měřicí serepetičky. Jenže v tom vašem potrubí nic takového nebylo, nebo snad jo?"

"To musíte vědět vy."

"No nebylo. Najisto se ovšem nedá říct, na co ta díra byla, rozhodně ne najisto. Ale pokud vím, tak tehdy, co jsem vám naposledy seřizoval mašinu, v tom vašem potrubí žádný otvory nebyly."

Ohmatával jsem ten malý polokruhovitý výřez. Průměr takových sedm osm milimetrů.

"Jak jste vůbec mohl něco tak malého najít?" podivil jsem se.

"Ani vám vlastně nevím. Makal jsem tam dobrý dvě hodiny a probíral se těma trubicema. Dělal jsem to metodicky. To víte, dokud si to platíte, a vůbec."

"Dá velkou práci... vyvrtat do litinového potrubí tak velký otvor? Trvalo by to dlouho?"

"Podle mého tak půl minuty."

"S elektrickou vrtačkou?" zeptal jsem se.

"Jo, určitě. S ruční vrtačkou by to trvalo asi pět minut. Nebo spíš osm až deset minut, to bude přesnější."

"Kolik lidí s sebou vozí v nářadí vrtačku?"

"Jak kdo. Jsou lidi, co vozejí všechno možný. Některý dokonce ponky. A jiní zase nešáhnou na nářadí od chvíle, co si odvezou vůz z fabriky, dokud se jim nezačne rozpadávat."

"Lidi si tedy vrtačku vozí s sebou?"

"Jo, určitě. Spousta. Ovšem ruční vrtačku. Kdyby člověk s sebou tahal elektrickou vrtačku, ani by ji moc neužil, pokud ovšem nedělá víc oprav, jako třeba na závodních kárách."

Vrátil se a zase si sedl. Opatrně jako předtím.

"Kdyby někdo vyvrtal takhle velkou díru do potrubí, co by se stalo?"

"No, upřímně řečeno, moc ne. Motorem by k vám vnikal výfukovej plyn a slyšel byste pořádně kravál a cejtil byste to ve voze, ale nějak by se to vytratilo, protože by plyn nevnikal dovnitř topením. Aby vnikal topením, musela by se, jak jsem už řekl předtím, nasadit do tyhle díry nějaká trubička a její druhý konec by se musel závist do topení. To už by pak byla hračka, na to by jeden nepotřeboval vrtačku. Některý rozvody topení jsou vlastně jenom z lepenky."

"Co takhle gumová hadice z jednoho konce do druhého?" nadhodil jsem.

Zavrtěl hlavou. "Ne. Musel by to bejt kov. Výfukovej plyn je moc horkej. Rozpustil by všechno kromě kovu."

"Myslíte, že by se to dalo udělat bez přípravy?"

Naklonil hlavu na stranu a uvažoval. "Určitě, to jo. Pokud by měl vrtačku. Musel by ovšem taky mít nějakou trubičku. A to stačí se jenom trochu porozhlídnout. Všude se povaluje spousta vhodného materiálu, jen se podívat. Pak stačí navrtat díru přibližný velikosti, aby to pasovalo. A máte to hotový."

"Jak dlouho by to trvalo, od začátku do konce?"

"Připevnit trubičku do topení? Řekněme, že od začátku, a s tím, že by se člověk musel venku trochu porozhlídnout po ty trubičce, takovou půlhodinku. Čas zabere vlastně jenom vrtní. Zbytek je nato šup, jako když plivnete."

Ve dveřích se objevila Roberta a vklouzávala právě do pruhovaného kožichu. Derek se neohrabaně zdvihl a nevěděl kam s rukama. Roberta se na něho sladce usmála a zeptala se mě: "Potřebujete ještě něco, Kelly?"

"Ne. Moc vám děkuju."

"To nestojí za řeč. Stejně k vám... Třeba se sem zítra zase podívám."

"Prima."

"Tak dobře."

Kývla hlavou, zdrženlivě se pousmála a jako obvykle vznešeně odkráčela. Derek se zmohl pouze na obdivné zapísknutí.

"V těch troskách jste asi žádné takové kousky trubičky nenašel?" zeptal jsem se.

Jenom s námahou odvrátil pohled od dveří, jimiž Roberta vyšla. "Ne, to ani nešlo. Byla tam spousta střepů, člověk ani nemohl poznat, co to původně bylo. V životě sem něco takového neviděl. To víte, viděl sem bouračky, jasně. Jenže tohle bylo jiné." Otrásl se.

"Povolili vám beze všeho to prohlédnout?"

"Jo, bez řečí. Zřejmě je vůbec nezajímalo, co tam dělám. Prostě mi řekli, ať si posloužím. To víte, řekl jsem jim, že je to můj vůz. Totiž vůz, o kterém se starám. A jim, představte si, to bylo stejně úplně fuk, protože když jsem odešel, tak nechali i toho druhého chlápeka, aby to důkladně prošťoural."

"Jakého druhého chlápeka?"

"Co já vím? Řekl, že je z pojišťovny, ale notýsek neměl."

"Notýsek?"

"Bodejť, pojišťovací se vždycky ochomejtají kolem vraků z bouraček a vždycky mají s sebou notýsek. Zapisují si do něj každé pitomé detail. Jenže ten chlápek, co si prohlížel vaši káru, žádný notýsek neměl."

"Jak vypadal?"

Přemýšlel.

"To se dá těžko říct, víte. Taková normálka. Ani velkej, ani malej. Ani mladej, ani starej. Prostě takovej obyčejnej chlap."

"Měl brýle proti slunci?"

"Ne. Měl nasazený klobouk, ale nevím, jestli měl nějaký brejle. Opravdu si nemůžu vzpomenout. Ani jsem si ho moc nevšiml."

"Probíral se těmi kousky, jako by věděl, co hledá?"

"No ... ani vlastně nevím. Jen mi napadá, že byl dost zaražený, když zjistil, že všechno je na cimpřcampř ... ale zas tolik jsem ho nesledoval."

"Měl s sebou nějakou dívku?"

"Ne." Tvář se mu rozjasnila. "Přijel volkswagenem, takovým starším, šedivým."

"Takových tu jezdí tisíce," konstatoval jsem.

"Jo, máte pravdu. Hm ..., záleží na tom chlapíkovi?"

"Jenom pokud hledal to, co jste vy našel."

Derek si to nechal projít hlavou.

"Panenko skákává!" ulevil si.

Lord Ferth přijel dvacet minut po ohlášené době, takže jsem asi půl hodiny poskakoval s berlemi po pokoji, neboť jsem nedokázal vydržet na místě.

Zastavil se ve dveřích do obývacího, v jedné ruce držel aktovku a tvrdák a druhou si rozepínal krátký světle hnědý převlečník.

"Tak jsem tady, Hughesi," řekl. "Dobré odpoledne."

Vešel rovnou dovnitř, zavřel za sebou dveře a klobouk s aktovkou odložil na dubový prádelník. Choval se jako ve známém prostředí.

"Co dělá noha?"

"Stagňuje," řekl jsem. "Mohu vám uvařit trochu čaje ... nebo kávy ..., nebo se něčeho napijete?"

"Zatím nic." Odložil převlečník na prádelník, vzal si aktovku a rozhlédl se s výrazem údivu, na jaký jsem byl u návštěvníků zvyklý. Nabídl jsem mu zelené křeslo, vedle něhož stál malý stolek. Zeptal se, kam se posadím.

"Zůstanu stát," řekl jsem. "Sedění mi dělá potíže."

"Nestojíte přece celý den?"

"Ne. Většinou ležím na posteli."

"Promluvíme si tedy v ložnici."

Prošli jsme dveřmi na druhém konci obývacího a tentokrát už zamumlal nahlas. "Či je to byt?" zeptal se.

"Můj."

Pohlédl mi do tváře, překvapený ironií v mém hlase. "Udiv vám vadí?"

"Baví mě."

"Hughesi..., jaká škoda, že jste nevstoupil do státní služby. Byl byste udělal kariéru."

Zasmál jsem se. "Ještě není pozdě ... Smějí se distancovaní žokejové stát úředníky?"

"Vy o tom dokážete žertovat?"

"Trvalo mi to devět dní. Teď už to jakžtakž dokážu."

Vrhl na mne dlouhý oceňující pohled. V jeho chování ke mně i v základním postoji došlo k nepatrnému posunu, a když jsem za okamžik pochopil, co se stalo, otrásl to mnou, protože mne začal pokládat za sobě rovného jak co do společenského postavení, tak i co do úrovně a šíře životních zkušeností - a já mu roven nebyl.

Málo lidí jeho postavení by pokládalo tenhle postup za přijatelný, natož aby si ho byli zvolili. Bylo mi jasné, že je to pro mne kompliment. I on pochopil, že jsem si to uvědomil, a mnohem později jsem zjistil, že kdyby nebylo došlo k téhle zásadní změně postoje, k tomuto zrušení vztahu rozhodčí - žokej, nebyl by mi pověděl všechno to, co mi pověděl. Nebylo by se to stalo, kdyby nebyl přišel ke mně do bytu.

Posadil se do zeleného plyšového křesla a aktovku postavil opatrně na podlahu. Zprostil jsem berle břemene a svěřil jsem se drátěnce.

"Navštívil jsem lorda Goweryho," řekl lhostejným hlasem. "A nevidím důvod, proč bych vás neměl informovat, že v nejbližších dnech budou vám i Cranfieldovi vráceny licence."

"Skutečně?" vyhrkl jsem. Pokusil jsem se posadit. Zabránila mi v tom sádra.

Lord Ferth se usmál. "Jak já to vidím, nic jiného nezbyvá. Příští týden bude v Dostihovém kalendáři otištěna příslušná zpráva."

"Takže tohle je vlastně všechno, co potřebuju vědět," pravil jsem.

Pohlédl mi do očí. "Pravda. Nikoli však všechno, co chcete vědět."

"Ne."

"Nikdo nemá větší právo ..., ale přesto musíte posoudit sám, zda o tom zpravíte Dextera Cranfielda."

"Dobře."

Povzdychl, shýbl se, otevřel aktovku a vytáhl malý magnetofon.

"Pokusil jsem se nedbat vašeho návrhu. Chvíli se mi to dařilo. Přesto ..." Odmlčel se, s prsty nad tlačítky. "Tenhle rozhovor se konal na sklonku pondělního odpoledne v obývacím pokoji bytu lorda Goweryho blízko Sloane Square. Byli jsme sami ..., přesvědčíte se, že jsme byli sami. Lord Gowery však věděl, že rozmluvu nahrávám." Stále ještě váhal.

"Věřím, že máte soucit."

"Nepodkuřujte mi," řekl jsem.

Ušklíbl se. "Tak dobře."

Nahrávku zahájily opatrné fráze, obvykle odříkávané v přítomnosti mikrofonu, zejména když nikdo nechce jako první kousnout do kyselého jablka. Nakonec to udělal lord Ferth.

"Normane, už jsem ti vysvětlil, proč se téhle disciplinárce musíme podívat na zoubky."

"Hughes se chová směšně. Nejen směšně, ale dokonce urážlivě. Nechápu, proč ho vůbec bereš vážně." V Gowerym vřela netrpělivost.

"To musíme, přinejmenším už jen proto, abychom ho umlčeli." Lord Ferth na mne upřel pohled plný štiplavé ironie.

Kotouč se točil dál, Ferthův hlas byl sladký jako med. "Víš přece dobře, Normane, že bude lepší, když dokážeme, že na těch obviněních, která roztrušuje, není ani zrunko pravdy. Pak budeme moci důrazně potvrdit své rozhodnutí a všechny ty pověsti vyvrátit."

Šikovně řečeno. Z hlasu lorda Goweryho zmizelo napětí; byl si teď jistý, že lord Ferth je stále ještě na jeho straně. A snad i byl. "Ujist'uj tě, Wykeham, že kdybych nebyl hluboce přesvědčený o Hughesově a Dexterově vině, nebyl bych je distancoval."

V prohlášení něco skřípalo. Zřejmě si to uvědomili Ferth i Gowery, protože pásek se několik vteřin točil tiše dál.

"Ale věříš v to i dnes?" ujist'oval se Ferth.

"Samozřejmě," řekl Gowery důrazně. "Jistěže v to věřím." Až příliš důrazně.

"Pak ... hm ... vezměme si napřed Hughesovy otázky ... Jak k tomu došlo, že Newtonnards byl předvolán před komisí?"

"Dostal jsem informaci, že Cranfield vsadil na Cherry Pie."

"Dobře ..., ale kdo tě informoval?"

Gowery neodpověděl.

Nato se znovu ozval Ferthův hlas, klidný, nenaléhavý.

"Hm ... Máš představu, jak se nám mohlo podařit promítnout nesprávný film Hughesova dostihu v Readingu?"

Gowery se octl na mnohem pevnější půdě. "Bohužel mou vinou. Požádal jsem sekretariát, aby si vyžádal film posledního dostihu. Neuvědomil jsem si, že se konalo sedm dostihů. Uznávám, byla to ledabyllost. Byl to nesprávný film, a proto nebyl pro náš případ důležitý."

"Ano ..., " řekl lord Ferth. Nebyl však dosud ochotný pustit se do polemiky. Odkáslal si a řekl: "Zřejmě ses domníval, že bude důležité ukázat, jak Hughes na konci dostihu vyjžděl Squelche."

Po další dlouhé odmlce Gowery odpověděl: "Ano."

"Jenže nakonec jsme to neukázali."

"Ne."

"Byli bychom ho ovšem vůbec promítli, kdybychom po jeho dovezení shledali, že dostih v Readingu jasně podporuje Hughesovo tvrzení, že jel Squelche v Lemonfizzu přesně tak, jak ho jel vždycky?"

Další ticho. Pak řekl Gowery klidně: "Ano," a z hlasu mu zněla starost.

"Hughes při jednání žádal, abychom promítli správný film," řekl Ferth.

"Nic takového jsem neslyšel."

"Přečetl jsem si protokol, Normane. Četl jsem si ho znovu a znovu po celý víkend a právě proto, otevřeně řečeno, jsem tady. Hughes skutečně navrhl, abychom promítli správný film. Zřejmě věděl, že podpoří jeho stanovisko ..."

"Hughes byl vinen!" přerušil ho Gowery vehementně. "Hughes byl vinen. Nemohl jsem udělat nic jiného, než ho distancovat."

Lord Ferth stiskl tlačítko a vypnul magnetofon. "Povězte mi," řekl, "co si myslíte o tomto posledním prohlášení?"

"Myslím si," řekl jsem pomalu, "že tomu věřil. Soudím jak z jeho slov, tak i z toho, co si pamatuju z disciplínárky. Jeho jistota mnou tehdy otřásla. Věřil v mou vinu tak pevně, že byl naprosto hluchý ke všemu, co se podle něho i vzdáleně

podobalo útoku na jeho názor."

"Takový byl váš dojem?"

"Určitě."

Lord Ferth vtáhl dolní ret mezi zuby a potřásl hlavou, ale usoudil jsem, že to platilo celkové situaci, nikoli mně. Znovu spustil magnetofon. Ozval se jeho hlas, výrazný, vědomě zproštěný jakékoli emoce, konejšivý jako vazelína.

"Normane, teď něco ke složení disciplinární komise ..., k jednotlivým členům, kteří byli přísedícími... Co tě vedlo k tomu, že sis vybral Andrewa Tringa a starého Plimborna?"

"Co mě k tomu vedlo?" Otázka ho zřejmě udivila. "Nemám tušení."

"Zkus si to vybavit, prosím."

"Nezdá se mi, že by to mělo nějaký důvod, ale počkej... Asi mi Tring přišel na mysl proto, že s ním právě teď vedu nějaká obchodní jednání. A Plimborn ..., no toho jsem zrovna viděl v klubu podřimovat. Později jsem s ním mluvil v hale a tak mě zničehonic napadlo požádat ho, aby mi dělal přísedícího. Ale proč se na to vůbec ptáš?"

"No dobře. Na tom nezáleží. A teď... pokud jde o Charlieho Westa. Je samozřejmé, že jsi musel předvolat k výslechu jezdce třetího koně. A z protokolu vyplývá, že jsi předem věděl, jak ta výpověď bude znít. Jenže při předběžném vyšetřování v Oxfordu neřekl West ani slovo o tom, že by Hughes toho koně zatáhl. Dnes dopoledne jsem se na to vyptal všech tří oxfordských rozhodčích. Potvrdili mi, že West se tehdy o tom vůbec nezmínil. Při vyšetřování před tvou komisí to ovšem prohlásil, a tys věděl, co bude vypovídat, takže ... jak to, že ses to věděl?"

Další ticho.

Ferthův hlas pokračoval o stín úzkostlivěji. "Normane, jestli jsi jednomu z pomocných rozhodčích přikázal, aby s ním soukromě pohovořil a pak ho úředně vyslechl, tak to probíhá řekni. Tihle žokejové drží pohromadě. Podle všech logických předpokladů by West sám od sebe proti Hughesovi nevystoupil; ale mohl by to udělat, kdyby ho k tomu někdo předem důrazně vyzval. Poslal jsi k němu pomocného rozhodčího?"

Gowery tiše odvětil: "Ne."

"Jak jsi tedy mohl vědět, co bude West vypovídat?"

Gowery neodpověděl. Místo toho řekl: "Nařídil jsem jednomu pomocnému rozhodčímu, aby prošel všechny dostihy, v nichž měl Cranfield nasazené dva koně, a sestavil mi seznam všech případů, kdy vyhrál ten méně sázený. Jak víš, je uznávanou praxí prozkoumat při disciplínarce všechno z žokejovy minulosti. Byl to zcela normální postup."

"Neříkám, že nebyl," odpověděl Ferth udiveně.

Ferth zastavil magnetofon a zdvihl tázavě obočí.

"Co říkáte tomuhle?"

"Tonoucí se stébla chytá."

Vzdychl, stiskl tlačítko startu a Goweryho hlas se vrátil.

"Bylo to tam všechno černé na bílém ... Byla to tedy pravda ..., dělali to znovu a znovu."

"Jak to myslíš, že to tedy byla pravda? Řekl ti snad někdo, že to dělali znovu a znovu?"

Další ticho. Goweryho stéblo se lámalo.

A opět na něho Ferth nenaléhal. Místo toho se zeptal stejným neobviňujícím hlasem: "A co David Oakley?"

"Kdo?"

"David Oakley. Ten soukromý detektiv, který vyfotografoval v Hughesově bytě ty peníze. Na čí popud tam šel?"

Žádná odpověď.

Ferth pokračoval a do hlasu se mu poprvé vloudil slabý nádech naléhavosti: "Normane, skutečně to nějak musíš vysvětlit. Nechápeš snad, že mlčení nikam nevede? Jestliže máme vyvrátit Hughesovy pověsti, musíme mít po ruce nějaké odpovědi."

Gowery zareagoval výbojně: "Měli jsme k dispozici důkazy proti Cranfieldovi a Hughesovi. Záleží snad na tom, kdo je sebral?"

"Záleží, protože Hughes tvrdí, že valná část důkazů je podvržena."

"Ne!" vyhrkl prudce. "Nebyly podvrženy."

"Normane," řekl Ferth, "ty tomu věříš ..., nebo tomu jenom chceš věřit?"

"Ach ...". V Goweryho výkřiku byl spíš strach než překvapení. Ostře jsem pohlédl na Ferthe. Tmavé oči mi pevně upíraly na tvář. Jeho hlas pokračoval, opět měkčí. Vemlouvavý.

"Normane, existoval nějaký důvod, proč bys chtěl, aby Cranfield a Hughes byli distancováni?"

"Ne!" Napůl výkřik. Rozhodně lež.

"Nějaký důvod, pro který bys zašel tak daleko, že bys proti nim zhotovil důkazy, kdyby žádné neexistovaly?"

"Wykeham!" Byl uražený. "Jak můžeš něco takového říct? Naznačuješ ..., naznačuješ ... něco tak nečestného ..."

Ferth znovu stiskl tlačítko stop. "Tak co?" nadhodil vyzývavě.

"Tohle bylo upřímné," řekl jsem. "Ty důkazy sám nezhotovil. Nikdy jsem si nic takového ani nemyslel. Jenom jsem chtěl vypátrat, odkud je získal."

Ferth přikývl. A znovu spustil magnetofon.

Jeho hlas. "Milý Normane, sám se vydáváš všanc takovým náznakům, jestli nebudeš ochoten říct, jak ses k těm všem důkazům dostal. Nechápeš to? Dokud nevysvětlíš, jak ses k nim dostal, nemůžeš se divit, že se ocitáš v podezření, že ses obstaral sám."

"Ty důkazy jsou pravé!" ujistil se. Ústupová akce.

"Pořád se jen snažíš přesvědčit sebe sama."

"Ne. Vím to!"

"Jak se tedy k tobě dostaly?"

Gowery byl přitlačen ke zdi. Z Ferthova obličej, zkřiveného vzpomínkou, jsem poznal, že tahle chvíle byla pro něho skličující a snad i trapná.

"Dostal jsem balíček," vysoukal ze sebe Gowery. "Obsahoval... různá prohlášení... a šest kopií fotografie pořízené v Hughesově bytě."

"Kdo ti ho poslal?"

Gowery odpověděl téměř neslyšně. "Nevím."

"Ty to nevíš?" ozval se nevěřicně Ferth. "Tys na základě něčeho takového distancoval dva muže a nevíš, odkud jsi to dostal?"

Ubohé souhlasné ticho.

"A to ses ani nepřesvědčil, jestli ty takzvané důkazy jsou pravdivé?"

"Byly pravdivé." Držel se toho jako klíště.

"Máš ještě ten balíček?"

"Ano."

"Rád bych ho viděl." Ocelový nádech ve Ferthově hlase.

Gowery neodporoval. Bylo slyšet kroky, zvuk otevírané a zavírané zásuvky, šustění papíru.

"Ach tak," řekl Ferth pomalu. "Ty doklady vypadají opravdu velice přesvědčivě."

"Pak chápeš, proč jsem je vzal za bernou minci," řekl Gowery horlivě s příliš očividnou úlevou.

"Tvůj postup dokázu pochopit..., pokud sis napřed všechno důkladně ověřil."

"Ověřil jsem si to."

"Do jaké míry?"

"... Ten balíček mi byl doporučen čtyři dny před disciplínkou. Ve čtvrtek. Přikázal jsem sekretariátu, aby okamžitě předvolal Newtonnarde, Oakleyho a Westa. Byli telegraficky vyzváni, aby potvrdili, že se dostaví, a všichni tak učinili. Newtonnards byl vyzván, aby s sebou vzal záznamy z Lemonfizzu. A také jsem pochopitelně požádal jednoho pomocného rozhodčího, aby se vyptal zaměstnanců totalizátoru, jestli někdo vsadil velkou částku na Cherry Pie, a ten obstaral ona místopřísežná prohlášení..., která jsme předložili u disciplínky. Cranfield vsadil na Cherry Pie, o tom není nejmenších pochyb. Při vyšetřování lhal. To ovlivnilo naše rozhodnutí. Byl jasně vinen a nebylo důvodu, abych ho nedistancoval."

Ferth zarazil magnetofon. "Co vy na to?" zeptal se mě.

Pokrčil jsem rameny. "Cranfield skutečně vsadil na Cherry Pie. Byla hloupost to popřít, ale kdyby to přiznal, byl by se tím podle svého názoru sám odrovnal. Řekl mi, že na něj vsadil - prostřednictvím onoho neidentifikovaného přítele u Newtonnarde a u totalizátoru, nikoli u obvyklého bookmakera. Nechtěl totiž, aby se o tom dozvěděl Kessel, protože Kessel je s tím jeho bookmakerem jedna ruka. Vsadil na Cherry Pie sto liber, protože se domníval, že by se Cherry Pie mohl najednou rapidně zlepšit a všechny překvapit. Vsadil rovněž dvě stě padesát liber na Squelche, protože rozum kázal, že zvítězí on. A je na tom snad něco špatného? Trenér přece smí sázet."

Ferth mi pohlédl do očí. "Ale při vyšetřování jste ještě nevěděl, že vsadil na Cherry Pie?"

"Zeptal jsem se ho až později. Napadlo mě, že tak to navzdory jeho tvrdošíjnému popírání nejspíš bude. Newtonnards by mohl lhát nebo změnit záznamy, ale proti tiketům totalizátoru není obrany."

"Právě tohle patřilo mezi věci, které přesvědčily i mne," připustil Ferth.

Spustil magnetofon. Ozval se jeho hlas a teď už v něm bylo jasně slyšet tón křížového výsledku. Celá rozmluva náhle nabyla tvárnosti nové disciplínky. "Ta fotografie ... ti nepřípadala ani trochu podivná?"

"Proč by měla?" ohradil se Gowery ostře.

"Nezeptal ses, jak vznikla?"

"Ne."

"Hughes tvrdí, že Oakley přinesl ty peníze a dopis s sebou a prostě je v bytě vyfotografoval."

"Ne."

"Jak to můžeš určitě vědět?" uhodil na něho Ferth.

"Ne!" opakoval Gowery. Hlas mu přeskočil, jako by se pomalu blížil výbuch.

"Kdo poslal Oakleyho do Hughesova bytu?"

"Už jsem ti to řekl, nevím."

"Ale víš určitě, že fotografie je pravá?"

"Ano. Je."

"Jseš si tím docela jistý?" naléhal Ferth, ale říkal to klidně, mírně a nevzrušeně.

"Ano!" Hlas byl vysoký, strach jasný, panika vzrůstající.

Do tohoto vybičovaného momentu vystřelil Ferth jako šrapnel jediné důrazné slůvko:

"Proč?"

Pásek běžel naprázdno asi minutu. Když Gowery nakonec odpověděl, zněl jeho hlas zcela jinak. Tiše, roztřeseně, z hloubi duše nešťastně.

"Musela ... to být pravda. Prohlásil jsem zpočátku ..., že je nemohu distancovat, jestliže nebudou vinni..., a pak přišel

ten balíček... a mně se tak ulevilo ... Opravdu byli vinni..., mohl jsem je distancovat..., a všechno bude zase v pořádku." Otevřel jsem ústa. Ferth ze mne nespouštěl zrak, oči přimhouřené soucitem.

Gowery pokračoval, nebyl k zadržení. Když už jednou začal, tak se potřeboval vyzpovídat.

"Povím ti to tedy od začátku ..., pak snad pochopíš. Začalo to den poté, co jsem byl pověřen zastupováním předsedy vyšetřovací komise, která se měla zabývat případem Cranfielda a Hughes. Je to ironie, ale tehdy mi to docela polichotilo ..., ale potom ... potom." Odmlčel se a jenom s námahou ovládl hlas. "Potom mi zavolał nějaký člověk ..." Další přestávka. "Ten člověk řekl..., řekl..., že musím distancovat Cranfielda." Odkáshal si. "Odpověděl jsem, že nic takového neudělám, ledaže Cranfield bude vinen. Nato pak řekl..., na to pak řekl..., že něco na mě ví... a že to zveřejní..., jestliže nebudu Crafielda distancovat. Pověděl jsem mu, že nic takového nemohu udělat, pokud nebude vinen ... Tehdy jsem opravdu nemyslel, že je vinen. Lemonfizz jsem viděl na vlastní oči a ačkoli bylo jasné, že si po té demonstraci diváků rozhodčí předvolají Cranfielda a Hughese, udivilo mě, že to postoupili disciplinární komisi... Domníval jsem se, že musely existovat nějaké okolnosti, o nichž jsem nevěděl... Pak jsem byl vyzván, abych se ujal vyšetřování... a byl jsem nezaujatý ... Tomu člověku, co mi telefonoval, jsem řekl, že se nedám žádnými výhrůžkami přinutit, abych nerozhodl po právu."

Ted, když si vzpomněl na onen první odpor, chvěl se mu hlas méně. Jenže mu to nevydrželo.

"Řekl..., že v tom případě ... mohu po skončení disciplinárky počítat s tím ..., jestli Cranfield vyvázne ..., že život už nebude mít pro mě žádnou cenu ... Že budu muset rezignovat na funkci v Jockey Clubu a že to všichni budou vědět... Nato jsem mu znovu řekl, že dokud nebudu přesvědčený o Cranfieldově vině, nebudu ho distancovat, a že se nedám vydírat. Pak jsem položil sluchátko a přerušil spojení.

"A nato jsi začal mít starosti?" nadhodil Ferth.

"Ano." O stupínek hlasitěji než šepot.

"A co chtěl zveřejnit?"

"To ti... to ti nemohu říct. Nic zločinného ..., nic pro policii ..., ale ..."

"Ale stačilo by tě to společensky zničit?"

"Ano ..., bohužel ano ... Naprosto. Byl jsem úplně zoufalý ... Přece jsem nemohl..., jak bych mohl? ... Připravil Cranfielda o živobytí, jen abych zachránil sám sebe ... Bylo by to nečestné ... a neuměl jsem si představit, že bych mohl s něčím takovým žít dál... A stejně jsem ho nemohl jen tak distancovat, pokud by neexistovaly důkazy, že je vinen ... A tak jsem byl zoufalý ..., nemohl jsem spát... ani jíst..."

"Proč jsi nepožádal, aby tě zprostilí předsednictví disciplinární komise?"

"Protože mi řekl..., že vycouvat z toho ... by mělo stejný výsledek, jako kdybych nechal Cranfielda vyvážnout... Musel jsem v tom tedy pokračovat a doufat, že se vynoří nějaký důkaz."

"Což se stalo," konstatoval Ferth suše. "Ve vhodný okamžik."

"Ach ..." Znovu ta úzkost. "Neuvědomil jsem si... Opravdu jsem si neuvědomil..., že ten balíček mohl poslat vyděrač sám. Ani jsem moc nepřemýšlel, kdo ho poslal. Ulevilo se mi..., to bylo pro mne nejdůležitější..., jako by mi samo nebe poslalo úlevu ... Nepochyboval jsem o tom ... Prostě jsem tomu uvěřil..., naprosto tomu uvěřil... a byl jsem tak vděčný ... tak vděčný ..."

Balíček byl doručený čtyři dny před zasedáním komise. Musel se potit celý týden a mít pořád před očima tu nejchmurnější vyhlídku. Pošlete-li bernardýna k umírajícímu horolezci, určitě nebude zjišťovat, zda má pes známku.

"Kdy jsi začal mít pochybnosti?" zeptal se Ferth klidně.

"Až když bylo po všem. Za několik dní. Vyvolal je Hughes ... na tom plese. Tehdy jsi mi řekl, že Hughes důrazně tvrdí, že se stal obětí podvrhu a že si zjistí, kdo za tím vězí... A pak se zeptal přímo mě, kdo poslal k němu do bytu Oakleyho ... a to ..., Wykehame, to bylo strašné. Uvědomil jsem si..., čeho jsem se dopustil. V duchu jsem to stejně věděl..., ale nedokázal jsem si to přiznat... Uzavřel jsem se před tím ..., museli být vinni."

Nastalo další dlouhé ticho.

Pak se znovu ozval Gowery: "Postaráš se o to ..., aby dostali licence nazpátek?"

"Ano," přitakal Ferth.

"Podám rezignaci..." hlesl zkroušeně.

"Souhlasím, ale jenom z vyšetřovací komise," usoudil rozvážně Ferth. "Pokud jde o ostatní funkce ..., uvidíme."

"Myslíš, že ten... vyděrač... to přece jen zveřejní, až Cranfield dostane licenci nazpátek?"

"Tím by nic nezískal."

"Ne, ale ..."

"Existují zákony, které tě dokáží ochránit."

"Tohle by nedokázaly."

"Čím tě vlastně drží v šachu?"

"Já ... já ..., ach, bože." Nahrávka náhle skončila a přerušila slova, která se právě rozplizla ve vzlyky.

Ferth řekl: "Vypnul jsem to. Byl na pokraji zhroucení. To už se nedalo natáčet."

"Jistě."

"Pověděl mi, kvůli čemu byl vydírán. Nejspíš vám to také řeknu, ačkoli by těžce nesl, kdyby se to dozvěděl. Ale povím to jedině vám."

"Ano," souhlasil jsem. "Nikomu to neřeknu."

"Pověděl mi..." Znechuceně pokrčil nos. "Pověděl mi..., že má ... že trpí... abnormálními sexuálními choutkami ... Homosexuál není. To by možná bylo lepší..., přijatelnější ..., v dnešní době by to na něj už nevrhalo tak špatné světlo. Je členem jakéhosi klubu ..., jehož členové se rádi oddávají ... v různých formách ... téže věci." Odmlčel se. Bylo mu trapně.

"Čemu vlastně?" zeptal jsem se věcně.

Vyhrkl, jako by mezi sebe a to slovo vložil mezeru čistého vzduchu: "Flagelantství."

"Téhle staré věci," řekl jsem.

"Cože?"

"Je to anglická choroba. Odkaz Fanny Hillové. Sex kombinovaný s dobrovolně přijímanou bolestí. Dělají to jeptišky, když si ukládají kázeňské tresty, a dělají to vážení občané, když platí libru za jednu ránu karabáčem."

"Ale Kelly!"

"Copak jste nečetl ty jejich krátké upejpací inzeráty? Tresty na požádání. O nic víc nejde. Je to rozšířenější, než většina lidí předpokládá. Začíná to u manželů, kteří zmlátí manželku předtím než se s ní vyspí, a končí to u mejdanů, kde se všichni oblečou do kožených obleků a pořádají typickou orgii. Jenom nechápu, proč někdo může mít fixaci na kůži nebo gumu nebo vlasy nebo na něco podobného a ne na něco jiného. Proč ne třeba na uhlí... nebo hedvábí? Ale zřejmě se upínají jenom na to."

"V našem případě ... na kůži."

"Holinky a karabáče a obnažená řadra?"

Ferth potřásl nechápavě hlavou. "Berete to jako samozřejmost!"

"Žít a nechat žít," řekl jsem. "Když mají pocit, že to musejí dělat, proč jim v tom bránit! Jak sám řekl, nikomu tím neškodí, jsou přece v klubu, kde mají všichni stejné založení."

"Ale rozhodčí!" namítl. "Člen disciplinární komise!"

"A vás to zaráží, že?" přisadil jsem si.

Zatvářil se pohoršené.

"Cožpak se v jeho posuzování dostihových záležitostí projevuje něco sexuálního?"

"To ani nemůže. Nic na světě není tak asexuální jako dostihy!"

"Kdyby se tohle provalilo, pak je ovšem jasné, že je s ním v dostihovém světě konec. I mně se ihned ..., kdykoli si na něho vzpomenu ..., vloudí do mysli představa téhle zvrácenosti. A stejně by na tom byli i všichni ostatní. Člověk si ho už nemůže vážit. Už ho nemůže mít rád."

"Stěží," souhlasil jsem.

"Je to ... je to strašné." Ve Ferthově hlase se chvěl všechný odpor normálního člověka k úchylnosti. Většina turfmenů je normální. Úchylného člověka by ze svého středu vyvrhli. Ferth to tušil. Gowery to věděl. A věděl to i někdo jiný...

"Nenosí v tom klubu masky?" zeptal jsem se.

Ferth překvapeně vzhlédl. "No ano, nosí. Zeptal jsem se ho, kdo by to o něm mohl vědět... a mohl ho vydírat..., a on řekl, že neví, že všichni nosí masky. Vlastně kápě, jak se vyjádřil. Kápě a zástěry ..." Byl zhnusený.

"Všechno z kůže?"

Přikývl. "Jak jen mohou?"

"Nadělají mnohem méně škody než ti, kdo chodí po ulicích a znásilňují malé děti."

"Jsem rád, že sám ..." vyhrkl prudce.

"Já taky," řekl jsem. "Ale nám jenom prostě přálo štěstí." Gowerymu nepřálo, a to ve více ohledech, nejen v tomhle.

"Třeba ho někdo zahlédl, jak tam vchází, nebo jak odtamtud potom vychází."

"Právě tohle se domnívá. Říká ovšem, že nezná pravá jména ani jednoho z ostatních členů. Zřejmě se oslovují přezdívkami."

"Ten klub přece musí mít tajemníka... a seznam členů, ne?"

Ferth zavrtěl hlavou. "Zeptal jsem se ho na to. Tvrdí, že nikdy tam nikomu nesdělil své pravé jméno. Ani se to od nikoho nečeká. Žádný pravidelný roční příspěvek se neplatí, pouze deset liber v hotovosti při každé návštěvě. Říká, že tam chodí průměrně jednou za měsíc."

"Kolik členů má ten klub?"

"Neznal celkový počet. Říká, že nikdy jich tam není méně než deset a někdy třicet nebo třicet pět. Obvykle víc mužů než žen. Klub není otevřen každý den, pouze v pondělí a ve čtvrtek."

"Kde je?"

"V Londýně. Přesnou adresu mi odmítl sdělit."

"Chce ..., potřebuje tam chodit dál," usoudil jsem.

"To snad ne!"

"Ale ano, po jistém čase."

"Neříkejte!"

"Kdo ho do toho klubu zavedl, nevíte?"

"Řekl mi, že to nemůže být ta osoba, jež ho tam přivedla. Byla to prostitutka ..., nikdy jí neřekl své pravé jméno."

"Měla pochopení pro jeho potřeby."

Vzdychl. "Nejspíš ano."

"Leckterá z těchhle holek si vydělá víc peněz mrskáním mužských než tím, že s nimi spí."

"Jak to proboha víte?"

"Kdysi jsem měl pronajatý pokoj vedle jedné takové holky. Řekla mi to."

"Panebože." Vypadal, jako by byl obrátil kámen a pod ním spatřil odporný hmyz. Zřejmě neměl nejmenší ponětí o tom, jaké to je být takovým odporným hmyzem. Jeho škoda.

"Teď alespoň pochopíte," řekl pomalu, "proč bez výhrady přijal ten balíček a jeho obsah."

"A proč si vybral lorda Plimborna a Andyho Tringa."

Lord Ferth přikývl. "Stal se z něho velmi ustaraný a zoufalý člověk."

"Způsobil tohle?" zeptal jsem se.

Podal jsem mu dopis, který Tony dostal ze sekretariátu Jockey Clubu. Vstal, přistoupil ke mně, vzal list do ruky a s výrazem zhnusení si ho přečetl.

"Nevím," vybuchl. "Opravdu nevím. Kdy to přišlo?"

"V úterý. Razítko je z pondělí v poledne."

"Před mou návštěvou u něho ... Nezmínil se o tom."

"Mohli byste zjistit, jestli k tomu došlo na jeho popud?"

"To myslíte ..., že by bylo ještě nemožnější mu to prominout?"

"Ne. Nic takového. Jen jsem si říkal, jestli tu zase nezapracoval náš malý podrazník a vyděrač. Všimněte si těch slov:

Byli jsme upozorněni ... Jen bych rád věděl, kdo je upozornil."

"Zjistím to," přislíbil ochotně. "Mělo by to být snadné. A z toho dopisu si nic nedělejte. Teď už bude vaše stěhování zcela bezpředmětné."

"Jak to zařídíte? To, že nám vrátí licence? Jak to zdůvodníte?"

Zdvihl obočí. "Svá rozhodnutí nemusíme nikdy zdůvodňovat!"

Potlačil jsem smích. Tihle pánové se ale vyznají. Lord Ferth si sedl zpátky do křesla, zastrčil dopis do aktovky, uložil magnetofon. Potom s nepochybně pečlivě volenými slovy řekl: "Takový skandál by napáchal dostihovému sportu velkou škodu."

"Čili si přejete, abych si vzal licenci nazpátek a držel jazyk za zuby."

"Hm... ano."

"A nechal toho vyděrače plavat, i když na něho kápneme?"

"Správně." Ulevilo se mu, že jsem pochopil.

"Ne," řekl jsem.

"Proč ne?" Tón jeho hlasu mne přemlouval.

"Protože se mě pokusil zabít."

"Cože?"

Ukázal jsem na střep výfukové trubice a vysvětlil mu to. "Někdo z plesu," řekl jsem. "To znamená, že náš vyděrač je jeden z těch asi šesti set lidí, a najít ho mezi nimi by neměla být tak těžká věc. Můžeme více méně vyloučit ženy, protože málokterá z nich by dokázala ve večerních šatech vyvrtat díru do litiny. Každého by zarazilo, kdyby ji při tom přistihl. Zbývá tedy tři sta mužů."

"Ten někdo musel znát váš vůz," usoudil. "Tím se počet podstatně zužuje."

"Ani ne. Na závodističích mě mohl kdekdo vidět, jak z něho vystupuji. Ten vůz je bohužel celkem nápadný. Ale na ples jsem přijel dost pozdě. Vůz byl zaparkovaný přímo před budovou."

"Už jste ..." odkašlal si. "Zpravil jste o tom policii?"

"Pokud máte na mysli, zda nyní vyšetřují pokus o vraždu, pak tedy ne, nevyšetřují. A pokud máte na mysli, zda je požádám, aby to vyšetřili atakdále, pak jsem se dosud nerozhodl, opravdu."

"Jakmile dovolíte, aby se do toho policie pustila, už ji nezastavíte."

"Když to ale nedovolím, tak si mě ten vyděrač může vzít na paškál znovu a bude třeba mít krapánek štěstí. A to by pak stačilo."

"Hm." Nechal si to projít hlavou. "Ale když teď dáte všem najevo, že už se nebudete dále pokoušet zjistit, kdo ten podvrh má na svědomí, třeba se už o to nepokusí."

Nadhodil jsem zvědavě: "Skutečně si myslíte, že pro dostihový sport bude nejlepší, když toho vyděrače a vraha necháme volně pobíhat?"

"Lepší než obrovský skandál."

Hlas oficiální diplomacie.

"A jestli bude mít na věc odlišný názor ... a zabije mě ..., z toho by nebyl skandál?"

Neodpověděl. Jen si mě měřil palčivýma očima. "Tak dobře," povolil jsem. "Žádná policie."

"Děkuji vám."

"Bude to ovšem na nás. Musíme to provést společně. Najít ho a vyřadit si to s ním."

"Jak to myslíte?"

"Já ho najdu. Vy si to s ním vyřídíte."

"Podle vašeho přání, že?" řekl ironicky.

"Samozřejmě."

"A lord Gowery?"

"Ten je zcela ve vašich rukou. Dexteru Cranfieldovi neřeknu ani slovo."

"Dobře." Vstal a já jsem se namáhavě vztyčil a opřel se o berle.

"Ještě jedno," pravil jsem. "Mohli byste mi sem dát poslat ten Goweryho balíček?"

"Mám ho s sebou." Bez váhání vytáhl z aktovky velkou tmavožlutou obálku a položil ji na postel. "Pochopíte, jak se mu ulevilo, když mu přišla do rukou?"

"Za dané situace jistě," souhlasil jsem. Lord Ferth prošel obývacím ke dveřím a zastavil se u prádelníku, aby si oblékl převlečník.

"Může Cranfield vzkázat majitelům, aby mu vrátili koně?" zeptal jsem se. "Čím dřív, tím líp, víte. Aby se vrátili včas pro Cheltenham."

"Nechte to v klidu do zítřka dopoledne. Napřed se to musí dozvědět řada jiných lidí."

"Beze všeho."

Podal mi ruku. Přehodil jsem pravou berli do levé ruky a potřásl mu jí.

"Nechcete někdy v příštích dnech ..., až bude tohle za námi..., se mnou povečeřet?"

"S radostí."

"Dobře." Vzal tvrdák a aktovku, ještě jednou se uznale rozhlédl po bytě, kývl na mne, jako by si utvrdil názor, a tiše odešel.

Zatelefonoval jsem ortopedovi, který mne pravidelně dával po pádech dohromady.

"Zbavte mě té sádry!"

Pustil se do dlouhého výkladu, jehož výsledkem byly další dva až tři týdny.

"V pondělí," řekl jsem.

"Že se přestanu o vás starat!"

"V úterý to začnu osekávat dlátem."

Jsem zvyklý spát v pyžamu s krátkými nohavicemi, což za daných okolností bylo velice pohodlné. Toho večera jsem na sebe navlékl žlutozelenobíle kostkovaný úbor, který jsem koupil v Liverpoolu v nekontrolovaném okamžiku, kdy jsem měl před očima nadcházející Velkou liverpoolskou a nikoli představu, jak bude zimního rána o šesté slušet mé nažloutlé pleti.

Tony mi se zachmuřenou tvář přinesl kastrol s hovězím a když jsem mu oznámil, že se nemusím stěhovat, zůstal u mě, aby to oslavil. Takže jsem byl zase bez whisky.

Po jeho odchodu jsem si šel lehnout a přečetl si stránky, které mne poslaly do předpekli. Skutečně byly přesvědčivé. Napsané bez překlepů, v dokonalé úpravě, koncipované věrohodným stylem. Ani na první, ani na druhý, ba ani na třetí pohled nevzbuzovaly dojem zaujatosti. Nevzrušené. Chladné. Ničivé.

Charles Richard West je ochoten dosvědčit, že v dostihu a zejména na místě asi tři čtvrti míle před cílem při druhém okruhu zaslechl Hughese říci, že (Hughes) zadrží svého koně natolik, aby už nebyl schopen zvítězit. Hughes doslova řekl: Tak, kluci, přišlafujme to!

Ostatní čtyři doklady byly stejně stručné, stejně věcné. V jednom se tvrdilo, že Dexter Cranfield vsadil pomocí prostředníka u Newtonnarde na Cherry Pie. Ve druhém se konstatovalo, že prozkoumáním dřívějších dostihů vyšlo najevo, že při řadě podobných příležitostí porazila Cranfieldova druhá šance jeho stájového favorita. Ve třetím dokladu se navrhovalo porovnat rozdíl mezi tím, jak Hughes jel v Lemonfizzu a v posledním dostihu v Readingu ... Tady stálo černé na bílém "v posledním dostihu v Readingu". Gowery o tom nezapochyboval, ani si to nepřekontroloval; dal si prostě poslat filmový záznam posledního dostihu v Readingu. Kdyby ho byl promítl soukromě pouze Plimbomovi a Tringovi a nikoli rovněž mně, nikdo by si nebyl uvědomil, že jde o jiaý dostih. Ten záměrně zkreslující dokument vyšel nakonec naprázdno, ale jenom o chlup. Ale ostatní vyšly. Doklad číslo čtyři kategoricky tvrdil, že Cranfield podplatil Hughese, aby nezvítězil, a fotografický důkaz toho je přiložen. Dále tam byla také krátká vysvětlující poznámka:

Zde uvedená fakta, o nichž jsem se dozvěděl, by měla být předložena příslušným orgánům. Proto je zasílám Vám, vážený pane, jako rozhodčímu pověřenému předsednictvím příštího zasedání vyšetřovací komise.

Strojopis sám byl zcela neutrální, papír kvartový, střední kvality. Sponka držící listy pohromadě se prodávala po sto miliónech a tmavozlutá obálka, do které byly listy vloženy, stála penny v každém papírnictví v celé Anglii.

Pouze fotografie byla ve dvou vyhotoveních. Na rubu nebyla žádná značka.

Vsunul jsem všechno zpátky do obálky a vložil ji do zásuvky nočního stolku. Zhasl jsem lampu. Ležel jsem a se vzrůstajícím pocitem úlevy a vzrušení opět myslel na dostihy. Jakkak se s tím asi vyrovná chudák Gowery - bude se muset pořádně poprat se svým svědomím. Myslel jsem na Archieho a jeho hypotéku ... Na Kessela, který bude muset připustit, že se mýlil... Na Robertu, která sestoupí z piedestalu své důstojnosti... Na vyděrače, který si bude strachy hryzat nehty ... Každá z těch představ se mi líbila ... bylo to jako sladký sen ... a poprvé po disciplínáře jsem se ponořil do klidného spánku.

Prudce jsem se probudil. Uslyšel jsem zvuk, který tady neměl co pohledávat.

Po vnitřku jedné z horních zásuvek prádelníku klouzalo světlo tužkové baterky. Pak se do zásuvky ponořila paže a část paprsků zmizela, zakrytá temným stínem. Opatrnost! Ani se nehnout!

Ležel jsem, díval se úzce přivřenýma očima a uvažoval v duchu, jak blízko jsem tentokráte nebeským bránám. Zcela nevítaně, jak strach vyburcoval adrenalin, mi začal bušit tep a pod sádrou se mi pokoušely zježit všechny chlupy. Snažil jsem se dál pravidelně oddychovat a nešustit přikrývkou, velmi opatrně jsem spustil paži přes pelest a sáhl na podlahu pro jednu berli. Jakákoli zbraň byla lepší než nic. Žádné berle.

Hnátal jsem kolem, protože jsem přesně věděl, kam jsem je položil, ale pod prsty jsem cítil pouze koberec.

Světlo baterky se vzneslo ze zásuvky a krátkým obloukem švihlo nahoru, jak neznámý otevíral druhou zásuvku s týmhž nepatrným zaskřípáním, které mne probudilo při vytahování první. Na zlomek vteřiny dopadly paprsky na berle, opřené vedle dveří.

Velmi pomalu jsem vytáhl paži zpátky na lůžko a ležel bez hnutí. Kdyby byl přišel s úmyslem mne zabít, už by to byl mezitím udělal; a v tom, co měl za lubem, jsem mu stejně stěží mohl zabránit. Sádra vážila snad tunu a úplně mne znehybňovala.

Po celém těle mne svědíl lepkavý pot. Čelist ztuhla napětím. Sucho v ústech. Hlava na prasknutí. Ležel jsem a snažil se potlačit tyhle tělesné stavy, snažil se odehnat je silou vůle. Bez zvláštního úspěchu.

Skončil se zásuvkami. Světlo baterky se přehouplo přes zelené křeslo a ustálilo se na vyleštěné dubové bedně za ním, u stěny. Nehlučně k ní přešel a zdvihl víko. Málem jsem na něho křikl, aby to nedělal, že mne tím probudí. Víko vždycky

hlasitě zaskřípalo. Opravdu jsem nechtěl, aby mne probudil, bylo to příliš nebezpečné.

Víko ostře zaskřípalo. Zůstal nehnutě stát, víko trochu nadzdvížené. Spustil je zase zpátky. Zaskřípalo ještě silněji.

Nehýbal se a rozvažoval. Pak se na koberci ozvaly rychlé tiché kroky, do vlasů mi vjela ruka, zatřásla mi hlavou a do očí udeřilo světlo baterky.

"Tak dobře, kamaráde. Jste vzhůru. Odpovíte mi tedy na několik otázek."

Ten hlas jsem znal. Zavřel jsem oči před světlem a co nejotráveněji jsem utrousil:

"Pan Oakley, že ano?"

"Jste koumes, pane Hughesi."

Pustil mi hlavu a jediným pohybem mi strhl příkrývku. Světlo baterky sklouzlo stranou a dopadlo na ni. Ucítíl jsem, jak mne chytil za krk a za pyžamový kabátek, pak mne stáhl z lůžka a shodil na podlahu. Hlučně jsem dopadl.

"Tolik na začátek."

13

Byl rychlý, to je třeba uznat. Také silný a bezohledný a na takovéhle věci zvyklý.

"Kde je to?" zeptal se.

"Co?"

"Litinový střep s dírou."

"Nevím, o čem mluvíte."

Švihl paží a udeřil mne něčím tvrdým a zahnutým. Jak se to mihlo šerem, poznal jsem to. Jedna z mých berlí. Báječné.

Pokoušel jsem se vyprostit nohy, překulit se a vstát. Posvítíl si na mne baterkou a přihlížel. Když jsem se napůl vztyčil, srazil mne zpátky na podlahu.

"Kde to je?"

"Už jsem vám řekl..."

"Oba dva víme, kamaráde, že ten střep litiny máte vy. Chci ho. Mám na něj zákazníka. A vy mi ho pěkně dáte, jak se na malého potrestaného darebáka sluší."

"Jděte se bodnout."

Rychle jsem se překulil a málem jsem se vyhnul dalšímu úderu. Dopadl na sádku. Několik kousků se odštíplо. Míň práce v úterý.

"Nemáte nejmenší šanci," řekl. "Bud'te realista."

Realita vypadala tak, že kdybych volal o pomoc, slyšeli by mne pouze koně.

Smůla.

Co kdybych mu přece jen dal ten litinový střep s dírou? Oprava: s půlkou díry. Nevěděl, že je to jenom půlka. Neměl bych mu to říct? Třeba by pak byl jenom způlky tak surový.

"Kdo to chce?" zeptal jsem se.

"Nebud'te dětinský!" Švihl berlí.

Dopad.

Zaklel jsem.

"Uspořte si to, kamaráde. Nebud'te pitomec."

"Co je to za litinový střep?"

"Jenom mi ho pěkně předejte."

"Vždyť ani nevím, co hledáte."

"Litinový střep s dírou."

"Jaký litinový střep?"

"Koukejte, kamaráde, co na tom, o jaký střep jde? Prostě o ten, který máte."

"Žádný nemám."

"Přestaňte plácát nesmysly." Švihl berlí. Zachroptěl jsem. "Dejte mi ho."

"Nemám ... žádný ... litinový střep."

"Heleďte, kamaráde, mé příkazy jsou jasné jako slunce. Máte nějaký kus železa a já jsem sem přišel, abych si ho odnesl. Jasně? Jednoduché, že? Tak si uspořte zbytečné trable, troubo."

"Kolik vám za to zaplatí?"

"Nabízíte víc?"

"Co vy na to?"

"Tohle jste už jednou zkusil. Neberu."

"Škoda."

"Kde je ten střep?..."

Neodpověděl jsem. Slyšel jsem švih holí, včas jsem se překulil a zaslechl, jak dopadla na koberec přibližně tam, kde byl předtím můj nos.

Úzký paprsek baterky mne vypátral, Oakley se tentokrát neminul, ale odnesla to pouze paže, nikoli obličej.

"To jste se ani nezeptal, co to vlastně je?" řekl jsem.

"Co je vám do toho? Jenom mi povězte," ... rána ... "kde," ... rána ... "to je."

Měl jsem toho už dost. Vlastně víc než dost. A vytáhl jsem z něho všechno, co jsem mohl, až na to, jak daleko je ochoten jít. Bez té poslední informace jsem se však mohl obejít.

Pokusil jsem se dokutálet se ke dveřím. Nakonec jsem už byl dost blízko. Natáhl jsem paži za hlavu a prsty jsem nahmatl spodek druhé berle, která pořád stála opřená o zeď. Uchopil jsem berli za gumový knoflík a jediným trhnutím jsem s ní švihl ve výši kolen tak, že ho rukojeť udeřila nečekaně přímo do podkolení v okamžiku, kdy se právě rozmáchl k dalšímu úderu. Překotil se a zhroutil se horní polovinou těla na mne. Natáhl jsem paži a hrábl po něčem, zřejmě části jeho saka, trhl za ně, zatáhl a pokusil jsem se přehodit mu přes tělo nohu se sádrou, abych ho přitiskl k podlaze.

Nevyšlo mi to. Váleli jsme se po podlaze, Oakley se snažil vyprostit a já se snažil mu v tom zabránit; oba jsem se zcela nesportovně na sebe sáпали, drápali se a škrtili. Baterka se mu odkutálela na druhý konec pokoje a ozařovala jenom zeď. Příliš málo světla, než aby mi to pomohlo. Ale bohužel tolik, že jsem se nemohl úplně vyhnout jeho pohotovému pěstím. Noční stolek se s řachnutím převrátil a lampa se rozbila. Oakley zalovil rukou v troskách a vytáhl střep. Sekl jím po mých očích. Naštěstí jsem zahlédl slabý zákmit, takže jsem se v poslední půlvtéřině jen taktak uhnul.

Oba jsme lapali po dechu. Pustil jsem mu sako, abych měl obě ruce volné a mohl se bránit sklu. Sotva ucítil, že jsem ho pustil, rychle se vztyčil.

"Tak co," zeptal se a těžce oddychoval, "kde to sakra je?"

Neodpověděl jsem. Opět uchopil berli. A znovu se rozmáchl. Tentokrát to odneslo moje stehno.

Druhá berle ležela pode mnou. Loketní opěrka se mi vrývala do zad. Zkroutil jsem paži pod sebe, vytáhl berli a švihl jí po něm zrovna v okamžiku, kdy se rozmáchl podruhé. Berle na sebe ve vzduchu narazily. Držel jsem svou pevně a za nic jsem ji nepustil. Začal jsem se převalovat k posteli.

"Vzdejte ... to!" vyzval mne.

"Jděte ... se vycpat."

Podařilo se mi dostat se k posteli a skrčit se těsně u ní na místě, kde se na mne nemohl dobře rozmáchnout. Otočil jsem berli a uchopil ji oběma rukama za loketní opěrku a držadlo. Kdyby mne chtěl udeřit, musel by přistoupit blíž k místu, kde jsem ležel.

Přistoupil blíž. Jeho tmavý stín, vypadající ve slabém světle baterky ještě mohutněji, se tyčil nade mnou. Předklonil se a rozmáchl se. Prudce jsem trhl dolním koncem berle směrem vzhůru. Nabral jsem ho pořádně a Oakley pronikavě zaječel. Přitiskl ruce na podbřišku, odpotácel se a berle, kterou po mně švihl, na mne zlehka dopadla.

"Za to ... vás ... zabiju ..." Hlas mu sípal bolestí. Sténal a celý se choulil.

"Dobře ... vám ... tak," vyhrkl jsem bez dechu. Soukal jsem se po podlaze se sádrou na noze směrem k telefonu, který spadl s nočním stolem na podlahu. Nahmatl jsem přístroj, zatáhl za šňůru a sluchátko mi vklouzlo po koberci do ruky. Stiskl jsem přepínač. Hračka. Volný tón. Nahmatl jsem ciferník. Tři... devět... jedna...

"Haló?" Tonyho hlas, rozmazaný spánkem.

Byl jsem trestuhodně neopatrný. Nic jsem nezaslechl. Berle mi prudce dopadla na temeno hlavy. Zhroutil jsem se na telefon a Tonymu jsem už nestačil říct, aby mi přispěchal na pomoc.

Probral jsem se tam, kde mne Oakley omráčil; ležel jsem na podlaze, telefonní přístroj pod sebou, sluchátko jedním koncem na otevřené dlani, druhým na koberci.

Už se rozednilo. Šedivé, sychravé, deštivé ráno. Byl jsem celý ztuhlý. Prochladlý. Hlava mi třeštila.

Kousek po kousku se mi vybavovalo, co se stalo. Začal jsem se sbírat.

Nejdřív jsem se doplazil na postel, přitáhl přikrývkou. Ležel jsem tam, bylo mi nanic a rozhlížel jsem se po poušti, ve kterou mi Oakley změnil pokoj.

Poté co mne omráčil, neměl už důvod počínat si tiše. Z šatníku a ze zásuvek všechno vytahal a rozházel po podlaze.

Rozbil, co se dalo rozbít. Z některých obleků vytrhal a na cáry rozerval rukávy. Rosalindinu fotografii roztrhl na čtyři kousky a stříbrný rámeček zkroutil. Byla to spíš pomsta než prohlídka. Pan David Oakley neuměl prohrávat.

Podle toho, co jsem zahlédl otevřenými dveřmi, dostalo se obýváku stejného zacházení.

Ležel jsem a tělo mne bolelo, kde jen si člověk vzpomene.

Nepodíval jsem se, jestli Oakley našel ten střep trubice; věděl jsem, že jej nenašel. Přemýšlel jsem, proč přišel, co říkal a co neřekl.

Přemýšlel jsem o Cranfieldovi.

Přemýšlel jsem o Gowerym.

Až se konečně zbavím sádry a budu se moct hýbat, jistě mi už nebude dlouho trvat vyšťourat nepřítele. Postačí trochu šoupat nohama. K tomu jsem potřeboval obě nohy.

Oakley určitě co nevidět oznámí neúspěšný výsledek nočního výletu. Přemítal jsem, jestli bude vyslán, aby se o to pokusil podruhé. Nebyla to právě příjemná představa.

Posunul jsem se na posteli, abych ležel pohodlněji. Už kdysi jsem byl během pěti dnů dvakrát za sebou potlučený a vylízal jsem se z toho. Jednou jsem spadl z koně a na zemi si mě pak podávalo celé pole překážkářů, co šli za mnou, a ti mi dali do těla víc než berle. Zlámal jsem si už dost kostí, abych jimi mohl zásobit hřbitov, a tentokrát zůstaly všechny neporušené. Přesto mi bylo hůř než po dostihových pádech a nakonec jsem pochopil, že má nevolnost pramení z odporu nad tím, že mne zranil člověk. Koně, tvrdá půda, dokonce rychlíky jsou neosobní. Oakleyho vpád byl něco docela jiného. Psychický účinek bolesti, která člověka zasáhne, je vždycky závislý od způsobu, jakým je vyvolána. Bylo mi mizerně. Neměl jsem energii vstát a uklízet tu spoušť.

Zavřel jsem oči, abych to vymazal z paměti. Vymazal jsem i sebe. Uspnul jsem.

Někdo se mi ozval nad hlavou: "Copak se nikdy nenaučíte zamykat dveře?"

Usmál jsem se. "Ne, dokud jimi budete přicházet vy."
"Už si pomalu začínám zvykat, že vás vždycky najdu nataženého."
"Co kdybyste proti tomu zvyku něco udělala?"
Otevřel jsem oči. Jasný den. Pořád přšelo.
Roberta stála krok od postele. Na sobě měla zářivě žlutý plášť do deště, skropený kapkami. Rudohnědé vlasy měla stažené do uzlu a znechuceně se rozhlížela.
"Uvědomujete si, že je půl jedenácté?" zeptala se.
"Ne."
"To vždycky necháváte válet kusy šatstva kolem sebe, když si jdete lehnout?"
"Jedině ve středu."
"Kávu?" zeptala se příkře.
"Ano prosím."
Proplétala se ke dveřím změtí věcí ležících na podlaze, až prošla obývánkem a zmizela mi z očí. Přejel jsem dlaní přes bradu. Zarostlá. Na temeni jsem měl citlivou bouli a na dolní čelisti bolestivou modřinu, jak jsem dost rychle neuhnul. Na ostatních místech mi podlitiny zpívaly ranní chorál. Neposlouchal jsem ho.
Vrátila se bez pláště a s dvěma hrnký, z nichž se kouřilo, a postavila je opatrně na podlahu. Pak zdvihla noční stolek a kávu postavila na něj.
Při pádu vypadla ze stolku zásuvka a ze zásuvky obálka. Jenže Oakley se do zásuvky ani nepodíval.
Roberta sebrala berle a přinesla je k posteli.
"Díky," řekl jsem.
"Nijak vás to nevyvedlo z míry."
"Něco podobného jsem už zažil víckrát," upozornil jsem ji.
"A to jste jen tak usnul?"
"Nezbývalo mi nic jiného," přitakal jsem.
Pohlédla mi zblízka do tváře a otočila mi hlavou na polštáři. Odtáhla ruku.
"Dostal jste na frak stejně jako byt?"
"Celkem ano."
"Za co?"
"Za paličatost."
"Chcete říct," nakousla pochybovačně, "že jste tomuhle všemu mohl zabránit... a neudělal jste to?"
"Má-li člověk dobrý důvod, aby ustoupil, tak ustoupí. Jestli ho nemá, neustoupí."
"A tohle všechno ... není dost dobrý důvod?"
"Ne."
"Jste blázen," řekla.
"Máte úplně pravdu," vzdychl jsem, nadzdvihl se a sáhl po kávě.
"Zavolal jste policii?" zeptala se.
Zavrtěl jsem hlavou. "To není jejich píseček."
"Kdo to tedy udělal?"
Usmál jsem se na ni. "Váš otec a já jsme dostali nazpátek licence."
"Cože?"
"Dneska vyjde úřední zpráva."
"Otec to už ví? Jak k tomu došlo? Je to vaše zásluha?"
"Ne, váš otec to ještě neví. Zatelefonujte mu. Povězte mu, ať informuje všechny majitele. Co nevidět to bude v tisku, buď ještě dneska ve večernících, nebo zítra ráno."
Zdvihla telefon z podlahy, posadila se na pelest a celá rozradostněla, s rozzářenýma očima zavolala otce. Zpočátku tomu nechtěl věřit.
"Kelly říká, že je to pravda," ujistila ho.
Měl další námitky. Roberta mi podala sluchátko.
"Povězte mu to sám."
Cranfield se zeptal: "Kdo vám to řekl?"
"Lord Ferth."
"Sdělil vám důvody?"
"Ne," zalhal jsem. "Řekl mi, že rozhodnutí bylo přezkoumáno ... a odvoláno. S platností ode dneška jsme zase zpátky. Oficiální oznámení bude příští týden v Dostihovém kalendáři."
"Žádné zdůvodnění?" naléhal.
"Nemusejí přece žádné podávat," upozornil jsem ho.
"Přesto ..."
"Koho už zajímá důvod?" řekl jsem. "Faktem je, že jsme zpátky ..., to je hlavní."
"Zjistil jste, kdo na nás ušil tu boudu?"
"Ne."
"Půjdete za tím ještě?"
"Možná," řekl jsem. "Uvidíme."
Přestalo ho to zajímat. Začal chrlit úvahy o práci s koňmi, až se k němu zase vrátí. "A s radostí povím Henrymu Kesselovi..."

"Škoda že neuvidím, jak se bude tvářit," přisvědčil jsem. Ale Pat Nikita už nikdy nepustí ani Squelche, ani Kessela. Jestli si Cranfield myslí, že se Kessel k němu vrátí po kolenou a s omluvou, vůbec ho nezná. "Soustředte se na to, abyste dostal zpátky Breadwinnera," poradil jsem mu. "Až se pojede Zlatý pohár, budu už fit."

"Starý Strepson slíbil, že mi Breadwinnera neprodleně vrátí... a taky Pound Postage ... Nezapomeňte, že má běžet ve Velké liverpoolské."

"Na to jsem nezapomněl," ujistil jsem ho.

Nakonec mi už neměl co říct a zavěsil. V duchu jsem ho viděl, jak sedí na druhém konci a pořád neví, jestli mi má věřit. Roberta rázně vyskočila, jako by ji ta novina naplnila energií.

"Mám vám to tady uklidit?"

"Tím byste mi udělala náramnou radost."

Shýbla se a sesbírala útržky Rosalindiny fotografie.

"Tohle udělat nemuseli," řekla pohoršené.

"Dám ty kousky slepit a přefotit."

"Nerad byste o ni přišel..."

Neodpověděl jsem jí hned. Zvědavě na mne pohlédla, oči ztemnělé jakýmsi nevysvětlitelným výrazem.

"Přišel jsem o ni," řekl jsem pomalu. "Rosalinda ... Roberta ... Každá jste úplně jiná."

Prudce se odvrátila a položila útržky na římsu krbu, kde fotografie vždycky stála.

"Kdo už chce být přesná kopie?" namítla vysokým, přeskakujícím hlasem. "Oblečte se ..., pustím se mezitím do obýváku." Rychle zmizela a zavřela za sebou dveře.

Ležel jsem a díval se na ně.

Roberta Cranfieldová. Nikdy jsem ji nesnášel.

Roberta Cranfieldová. Bylo mi to proti mysli..., ale začínal jsem ji mít rád.

Zůstala skoro celý den a pomohla mi tu spoušť uklidit.

Oakley neponechal skoro nic náhodě: i koupelna a kuchyň vypadaly, jako by jimi prošlo tornádo. Prohledal všechno, na co si dobrý soukromý detektiv může vzpomenout, včetně nádržky na záchodě a ledničky, a na všem, co proslídil, nechal stopy zkázy.

Po poledni, které vyvrcholilo míchanými vajíčky, začal vyzvánět telefon. Je pravda, zeptal se Daily Witness v osobě Táty Leemana, že Cranfield a Hughes?... "Zeptejte se v Jockey Clubu," poradil jsem mu.

Druhé noviny se tam už zeptaly napřed. "Co nám k tomu řeknete?" chtěli vědět ode mne.

"Že jsem nadšením bez sebe," řekl jsem vážným hlasem. "Můžete mě ocitovat."

Řada dobrých kámošů zavolala, aby mi pogratovali, a řada pseudokámošů zavolala, aby mne ujistili, že v mou vinu stejně nikdy nevěřili.

Valnou část odpoledne jsem proležel natažený na podlaze obýváku s hlavou na polštáři a telefonoval, zatímco Roberta nonšalantně chodila kolem mě nebo mě překračovala a dávala všechno zpátky na místo.

Nakonec si otřela dlaně vzadu o sedlo černých kalhot a prohlásila, že podle jejího názoru to stačí. Byt vypadal skoro tak dobře jako jindy. Vděčně jsem přisvědčil, že to stačí přímo báječně.

"Měla byste něco proti, kdybyste se spustila na mou úroveň?" vyzval jsem ji.

Klidně odušila: "Myslíte doslova, metaforicky, intelektuálně, finančně nebo společensky?"

"Chtěl jsem tím říct, abyste si sedla na podlahu."

"V tom případě ano," prohlásila vážně. A ladně se spustila do sedu se zkříženýma nohama.

Chtě nechtě jsem se zazubil. Také Roberta se kolegiálně zazubila.

"Minulý týden, když jsem sem přišla, byla jsem z vás vyplašená až na půdu."

"Cože jste byla?"

"Vždycky jste působil tak povzneseně. Nepřístupně."

"Mluvíte o mně ..., nebo o sobě?"

"O vás samozřejmě," vyhrkla překvapeně. "Odjakživa jste mě znervózňoval. A vždycky, když jsem nervózní, chovám se ... tak upjatě. A hraju trochu divadlo, asi abych to skryla."

"Helemese," utrousil jsem.

"Ale stejně jste pěkně pichlavý kaktus, chcete-li to vědět ..., ale ... no, člověk se začne dívat na druhé jinak, když mu ušpiní nejlepší šaty a vypadají tak zranitelně ..."

Chystal jsem se jí říct, že v tom případě jsem ochoten jí ušpinit šaty, kdykoli si to bude přát, ale v půli mne přerušil telefon. Byl to starý Strepson, celý žhavý do dlouhého důvěrného rozhovoru o Breadwinnerovi a Pound Postage. Roberta nakrčila nos a vstala.

"Nechodte," řekl jsem s rukou přikrývajícím mikrofon.

"Musím. Stejně už přijdu pozdě."

"Počkejte," řekl jsem.

Zavrtěla hlavou, šla pro žlutý plášť do koupelny, kam ho odložila, a vklouzla do něj.

"Nashle," řekla.

"Počkejte ..."

Mávla krátce paží a vyšla ze dveří. Namáhavě jsem se vztyčil, řekl do telefonu: "Pane Strepsone, můžete chvilinku počkat ..." a doskákával bez berlí k oknu. Otevřel jsem je a Roberta vzhledla. Stála na dvoře a dávala si na hlavu šátek. Déšť se změnil v mrholení.

"Přijdete zítra?" zavolal jsem dolů.

"Zítra nemůžu. Musím do Londýna."

"V sobotu?"

"Chcete, abych přišla?"

"Ano."

"Pokusím se tedy."

"Prosím, přijďte."

"Ach..." Najednou se jí na tváři rozzářil úsměv, který jsem u ní ještě nikdy neviděl. "Tak dobře."

Mohl jsem sice být nedbalý, pokud jde o zamykání domovních dveří, ale stejně jsem v bytě nenechával volně nic, co by stálo za ukradení. Nikdy bych nenechal povalovat pět set liber na prádelníku, aby si je mohl soukromý detektiv vyfotografovat.

Když jsem si představěl byt ze starého seníku, nevybavil jsem ho pouze moderním zařízením. V kuchyni za skříňkou, ve které se přechovávaly věci jako insekticidy a prací prostředky, byl do tlusté cihlové zdi zabudovaný neobyčejně spolehlivý sejf. Nedal se otevírat ani klíčem, ani kombinací čísel, nýbrž elektronicky. Výrobce dodal nejen sejf, ale i miniaturní vysílačku na velmi krátkých vlnách. Mechanismus zámku uvolňovala určená série rádiových vln. Oboje jsem instaloval sám: sejf do zdi a vysílačku do falešného dna sekretáře. I kdyby vysílačku někdo našel, musel by ještě najít sejf a znát pořadí frekvencí, které ho odemykaly.

Sezame, otevři se. Mechanické hračky, to bylo odjakživa moje.

Kromě peněz a dostihových trofejí bylo v sejfu několik starožitných stříbrných předmětů, tři Houthuesenovy obrazy, dvě figurky z chelseaského porcelánu, pohár a mísa z míšeňského porcelánu, dóza na šňupavý tabák z doby Ludvíka XIV. a čtyři nebroušené diamanty o celkové váze osmadvaceti karátů. Finanční základ pro dobu, až bude třeba odejít do penze, zabalený do zelené plenkoviny a mile stoupající v ceně. Na žokeje může penze číhat hned při příštím pádu, a věková mez je asi čtyřicítka, pokud člověk vůbec tak dlouho vydrží.

Tam také ležel bezcenný litinový stěp s půlkou vyvrtané díry. Mezi tyto poklady jsem vložil obálku, kterou mi dal Ferth, protože ani o tu jsem nesměl přijít.

Zamknout hlavní dveře by znamenalo nebezpečnou cestu po schodech dolů a ráno znovu, abych je zase otevřel.

Usoudil jsem, že mohou zůstat nezamčené jako dosud. Dveře obývacího pokoje jsem zaklínal židlí.

Večer jsem zatelefonoval Newtonnardsovi do jeho růžově chozeného domku na Milí Hillu.

"Nazdárek," řekl. "Tak jste tedy dostali licenci zpátky. Jen co to novináři pustili do světa, už se dnes na mítinku ve Wincantonu o ničem jiném nemluvílo."

"Ano, je to dobrá zpráva."

"Co přimělo jejich lordstva změnit názor?"

"Nemám ponětí... Podívejte se, nezahlédl jste dosud toho chlapíka, co u vás vsadil na Cherry Pie?"

"Kupodivu jsem ho dneska viděl. Říkal jsem si, že teďka, když jste zase na výsluní slávy, vás to už nebude zajímat."

"Nevypátral jste náhodou, kdo to je?"

"Budete se divit, ale vypátral. Ovšem spíš abych ukojil vlastní zvědavost. Je to baron Peter Foxcroft. Říká vám to něco?"

"Je to bratr lorda Middleburga."

"Jo. Taky jsem to slyšel."

V duchu jsem se smál. V tom, že Cranfield odmítl jmenovat záhadného kamaráda nebylo nic nekalého. Prostě jenom další ukázka jeho šplhání po společenském žebříčku. Skutečnost, že mohl použít barona Petera Foxcrofta jako prostředníka, ho stavěla o příčku výš; kdyby ho však zapletl do trapné disciplinárky, spadl zaručeně o dobrých pět příčlí dolů.

"Ještě jedna věc ..., " zaváhal jsem. "Prokázal byste mi..., mohl byste mi prokázat... dost velkou laskavost?"

"Záleží na tom, jakou?" Tón byl opatrný, ale nikoli odmítavý. Úhořovitý, zkušený chlapík.

"Moc vám toho na oplátku slíbit nemůžu." Uchichtl se.

"Varujete mě, že od vás nemám čekat tip, až pojedete favorita?"

"Něco takového," připustil jsem.

"Dobře. Chcete něco úplně zadarmíčko. Alespoň vím, na čem jsem. Tak ven s tím."

"Dokážete si vzpomenout, kdo vám řekl, že Cranfield vsadil na Cherry Pie?"

"Jako ještě před zasedáním disciplinárky?"

"Ano. Ti vaši kolegové bookmakeři, o nichž jste se zmínil."

"Víte ..., " ozval se zdráhavě.

"A nemohl byste se jich třeba zeptat," naléhal jsem, "komu to oni řekli dál?"

"Páni!" Napůl foukl, napůl pískl. "Tohle je ale pořádná laskavost!"

"Promiňte. Zapomeňte na to."

"Počkejte, počkejte! Neřekl jsem, že to neudělám. Chcete toho ovšem na nich trochu moc, jestli čekáte, že si to budou pamatovat."

"To vím. Jdu na to od lesa, že? Ale stejně bych rád věděl, kdo pověděl rozhodčím o té sázce u vás."

"Dostal jste licenci nazpátek. Proč to prostě nenecháte plavat?"

"Vy byste to udělal?"

Vzdychl. "Nevím. Tak dobře, uvidím, co se dá dělat. Nic vám ale neslibuju. Jo mimochodem, ono by pro mě možná bylo stejně prospěšné vědět, kdy ten či onen váš kůň není fit nebo nejspíš nezvítězí. Pokud chápete, co mám na mysli."

"Chápu," usmál jsem se. "Jsme dohodnuti."

Položil jsem sluchátko a řekl si, že pouze nepatrná část bookmakerů jsou gauneři a že většina je mnohem slušnější, než

se o nich říká. Kvůli několika málo jedincům má celý klan špatnou pověst.

14

Oakley nepřišel. Nikdo nepřišel. Vysunul jsem židli zpod kliky, abych spolu s ránem k sobě vpustil celý svět. Jenže svět mé pozvání celkem ignoroval.

Uvařil jsem si kávu. Právě když jsem ji vstojel popíjel v kuchyni, přišel Tony a nalil si k snídani whisky. Zrovna se vrátil z tréninku prvního lotu a chystal se, že vyjede s druhým. Mezidobí strávil úvahami o vyhlídkách svých koní, jako by se nic nebylo přihodilo. Pro něho byl výrok o zákazu činnosti minulostí, byl už zcela zapomenut. Měl stejný světový názor jako anglické noviny: důležitý je dnešek, zítřek ještě víc, ale včerejšek neznámená nic.

Tony dopil, bujaře mne plácl na rameno, čímž vyvolal protest jedné z Oakleyho podlitin, a odešel. Většinu dne jsem strávil na zádech v posteli, bral jsem telefony, hleděl na strop, nechával přírodu, aby napravovala utrpěné škody, a přemýšlel.

Další klidná noc. V mysli jsem si pohrával se dvěma jmény a prohazoval si je. Dvě jména, na nichž bude třeba zapracovat. Jenže obě mohla být nesprávná.

V sobotu ráno mi listonoš donesl dopisy až nahoru do bytu, jak to ostatně dělal od chvíle, kdy mě zasádrovili.

Poděkoval jsem mu, roztřídil je, přitom mi upadla jediná berle a tak jsem ji zase neohrabaně zdvihl. Když jsem otevřel jeden z dopisů, vypadly mi překvapením obě berle.

Nechal jsem je ležet na podlaze. Opřel jsem se o zed a četl:

Milý Kelly Hughesi,

četl jsem v novinách, že Vám vrátili licenci, takže možná: pro Vás už tato informace není aktuální a nebude Vám nic platná. Přesto Vám ji posílám, protože přítel, který ji opatřil, se kvůli ní vydal značně zpeněžit a byl by rád, kdybyste mu je mohl nahadit. Přikládám rovněž jeho vyúčtování výloh.

Jistě uznáte, že mu to všechno dalo dost práce, ale po pravdě řečeno mi také sdělil, že to dělal rád. Doufám, že zjistil, co jste potřeboval.

Se srdečným pozdravem

Teddy Dewar

Hotel "U divočáka", Birmingham

K dopisu bylo připojeno několik dalších listů různého formátu. Na prvním byl schematický rozvrh jmen, vypadající na první pohled jako obrácený rodokmen. V asi pěticentimetrových kroužcích byly skupiny tří nebo čtyř jmen. Od nich vedly šipky k dalším kroužkům pod nimi a vedle nich, šipky se sbíhaly ke třem kroužkům, pak k dvěma a nakonec k jednomu. A v dolním kroužku bylo jediné jméno: David Oakley.

Pod tímto listem bylo vysvětlení.

Jednoho informátora, onoho J. L. Jonese, podtrženého v třetí řadě kroužků, jsem znal. Od něho jsem se propracovával všemi směry a zjišťoval si lidi, kteří znají Davida Oakleyho. Každá skupinka o něm slyšela od někoho ze sousední skupinky. Každý z uvedených na tomto listě zaručeně slyšel buď přímo nebo nepřímo, že Oakley je člověk, na něhož je vhodné se obrátit, když se dostanete do maléru. Vydával jsem se za člověka, který se dostal do maléru, jak jste navrhl, a téměř všichni, s nimiž jsem mluvil, ho uvedli jako možnost buď sami od sebe, nebo souhlasili, když jsem se o něm zmínil.

Vzhledem k poměrně vysokým výlohám doufám, že alespoň jedno z těch jmen bude pro Vás mít význam. Většina pátrání se odehrávala v hostincích nebo hotelech a několikrát bylo třeba informátora opít, než z něho člověk něco vytáhl.

S pozdravem

B. R. S. Timieson

Vyúčtování výloh bylo tak vysoké, že jsem hvízdal. Vrátil jsem se k zakroužkovaným jménům a pozorně si je přečetl. Hledal jsem tam ta, o nichž jsem uvažoval.

Jedno tam bylo.

Snad jsem se z toho měl radovat. Snad jsem měl mít zlost. Místo toho mi bylo smutno.

Vyplnil jsem šek na dvojnásobnou částku a připojil lístek:

Počínal jste si opravdu báječně. Ani vám nemohu dost poděkovat. Jedno z jmen má pro mne velký význam a vaše vytrvalost měla smysl. Věčné díky.

Poslal jsem rovněž děkovný dopis Teddymu Dewarovi, napsal mu, že informace ani nemohla být líp načasovaná, a přiložil obálku pro přítele Timiesona.

Ve chvíli, kdy jsem nalepoval známku na obálku, zazvonil telefon. Přiskákal jsem k němu a zvedl sluchátko.

George Newtonnards.

"Strávil jsem večer u telefonu. Budu mít účet jako hrom."

"Pošlete mi ho k úhradě," řekl jsem odevzdaně.

"Raději si počkejme na výsledek. Máte po ruce tužku?"

"Vteřinku." Vytáhl jsem blok a propisovačku. "Už. Povídejte."

"Tak dobře. Napřed chlápkové, kterým jsem to pověděl sám." Nadiktoval mi pět jmen. "Poslední, Pelican Jobberson, je ten, co má na vás pořádnou pifku za špatný tip, který jste mu dal, jenže zřejmě nemohl nic říct ani rozhodčím, ani nikomu jinému, protože příštího dne odjel na dovolenou do Casablanky. No ... a tady máte lidi, kterým to řekl Harry Ingram ..." Přčetl tři jména. "A těmhle lidem to pověděl Herbie Subbing ..." Čtyři jména. "A těmhle Dimmie Ovens ..." Pět jmen. "A tady těm Clobber Mackintosh, ten to roztroubil pořádně ..." Osm jmen. "Na víc si nedokážou vzpomenout. Ale nepřísahali by, že to neřekli ještě někomu dalšímu. Ovšem všichni mohli tuhle informaci klidně podat dál... To víte, takovéhle věci se šíří jako oheň."

"Stejně vám děkuji," řekl jsem upřímně. "Moc vám děkuji, že jste si dal takovou práci."

"Pomůže vám to nějak?"

"Myslím, že ano. Jednou vám to povím."

"A nezapomeňte. Až budete mít favorita, který zaručeně nezvítězí, dejte mi tip."

"Milerád," slíbil jsem. "Pokud to po zkušenosti, co udělal Pelican Jobberson, chcete risknout."

"Ten je padlý na hlavu, ale já nejsem," upozornil mne.

Zavěsil. Prostudoval jsem jeho seznam jmen. Některá jsem znal, patřila dobře známým turfmenům; zřejmě to byli klienti těch bookmakerů. Ani jedno nebylo totožné s jmény, jež byla v Timiesonově seznamu kontaktů na Oakleyho, ale přesto ...

Asi deset minut jsem stál, četl si v seznamu a lámal si hlavu, co mě to jenom šimrá v podvědomí, až se mi najednou ta asociace prudce vybavila.

Jeden z chlapíků, kterým to pověděl Herbie Subbing, byl švagr osoby, jejíž jméno bylo mezi lidmi, kteří věděli o Oakleym.

Chvilí jsem uvažoval a pak jsem rozevřel noviny a prostudoval program dnešního mítinku, který se konal v Readingu. Nato jsem zatelefonoval do Londýna lordu Ferthovi a komorník s diskrétním hlasem mne přepojil.

"Přejete si, Kelly?" Ještě něco zbývalo ze středečního vztahu. Ne všeho, ale přece jen něco.

"Jedete dneska do Readingu?" zeptal jsem se.

"Ano, jedu."

"Dosud jsem nedostal oficiální zprávu o tom, že mi vrátili licenci... Nebude vadit, když se tam objevím? Zejména bych rád mluvil s vámi."

"Jestliže to je důležité, postarám se, aby vám nedělali potíže." V jeho hlase zazněla otázka.

Zodpověděl jsem ji.

"Vím, kdo to všechno zesnoval."

"Podívejme ... Dobře. Tak přijďte. Ale nebude ta cesta pro vás příliš nepohodlná? Víte, mohl bych přijet po dostizích do Corrie. Nemám dnes večer žádný program."

"To je od vás opravdu laskavé. Myslím si však, že ten, koho hledáme, bude na tom mítinku taky ..., anebo alespoň je to dost pravděpodobné."

"Jak chcete," nenaléhal. "Někde vás tam najdu."

Tony měl na mítinku dva koně, takže jsem ho mohl požádat, aby mne tam odvezl. Ale co Roberta?... Pravděpodobně tam pojede také a mohla by mne vzít s sebou. Zakřenil jsem se. Roberta Cranfieldová mne může odvézt kamkoli. Ta jediná ze všech lidí.

Vtom zazvonil telefon a na druhém konci se ozvala Roberta. Že by telepatie? Hlas měla udýchaný a ustrašený.

"Kelly! Nemůžu k vám teď zajet. Vlastně ..." Slova se jí hrnula z úst jako vodopád. "Mohl byste přijet sem?"

"Oč jde?"

"No ... Ani vlastně nevím, jestli skutečné o něco jde ... Ale objevila se tu Grace Roxfordová."

"Drahoušek Grace?"

"Ano ... víte, Kelly, teď zrovna sedí v autě před domem a nespouští z nás oči. Upřímně řečeno vypadá tak trochu praštěně. Opravdy nevíme, co dělat. Maminka chce zavolat policii, ale nevím, jestli člověk může... Co když sem ta ubohá ženská přijela, aby se omluvila nebo co ... a jenom se trápí?"

"Pořád ještě sedí v autě?"

"Ano. Vidím ji odsud. Můžete přijet? Totiž ... maminka není k ničemu a sám víte, jaké city chová drahoušek Grace ke mně... Vypadá strašně divně, Kelly." Z hlasu zněl vyslovený strach.

"Kde je otec?"

"Trénuje venku Breadwinnera. Dřív než za hodinu se nevrátí."

"Tak dobře. Tony nebo někdo jiný mě k vám odveze. Co nejdřív."

"To je báječné," oddychla si. "Pokusím se ji udržet venku, dokud nepřijdete."

Cesta k ní trvá takovou půl hodinu. Spíš déle. Třeba pak už drahoušek Grace ani nebude sedět v autě ...

Výtoči jsem tři devět jedna.

"Tony," řekl jsem naléhavě. "Můžeš okamžitě všeho nechat a odvézt mě ke Cranfieldovi? Před domem jim vartuje Grace Roxfordová a to se mi ani trochu nezamlouvá."

"Musím přece jet do Readingu," namítl.

"Můžeš tam zajet od Cranfielda, jen co se zbavíme Grace Roxfordové. Ostatně chci jet do Readingu taky, promluvit si s

lordem Ferthem. Buď kamarád, Tony. Prosím."

"No tak dobře. Když o to tak stojíš. Za pět minut jsem připravený."

Potřeboval deset. Několik z nich jsem strávil telefonickým rozhovorem s Jackem Roxfordem. Divil se, že ho volám.

"Podívej se, Jacku," řekl jsem, "nezlob se, že tě vyrušuju, ale nevíš náhodou, kam odjela tvá žena?"

"Grace?" Další údiv, ale také úlek. "Do vesnice, řekla."

Dotyčná vesnice ležela zhruba pětadesát kilometrů od Cranfieldova domu.

"To už tedy musela odjet před drahou chvílí," poznamenal jsem.

"Předpokládám... Oč vlastně jde?" Z hlasu mu zazvučela starost.

"Právě mi telefonovala Roberta Cranfieldová, že tvá žena je před jejich domem. Že jen tak sedí ve svém autě."

"Ach proboha," vzdychl. "To snad ne."

"Bohužel ano."

"Ach ne...", zasténal. "Dnes ráno to vypadalo, že je jí líp ..., že je zase ve své kůži..., nepřipadalo mi riskantní nechat ji jet na nákupy... Byla rozrušená, víš ... a pak ty a Dexter jste dostali licence nazpátek..., zapůsobilo to na ni... To všechno je pro ni hrozné."

"Zrovna tam odjíždím, jestli bych tam nebyl co platný," řekl jsem. "Poslyš ..., nemůžeš taky jet a postarat se o ni?"

"Ovšem," přitakal. "Ihned vyrazím. Ach, chudinka drahoušek Grace ... Dej na ni pozor, než přijedu."

"Ano," ujistil jsem ho a zavěsil.

Sešel jsem bez nehody po schodech dolů a shledal, že Tony si na cestu vzal Poppyin stejn. Zadní sedadlo bylo sklopené, takže jsem na něm mohl ležet a nemusel sedět, a dokonce tam byly polštáře, abych měl o co si opřít záda a hlavu.

"Poppyin nápad," utrousil Tony a pomohl mi nastoupit zadními dvířky. "Báječná holka."

"To tedy je," řekl jsem vděčně a vtáhl berle za sebou. "A neztrácejme čas, chlapče."

"Koukám, že máš starosti." Přirazil dvířka, nastartoval a vyrazil s minimální ztrátou času.

"Grace Roxfordová to nemá v hlavě v pořádku."

"Ale nebezpečná snad není?"

"V to doufám."

Zřejmě mi zněla z hlasu nejistota, neboť Tony dupl na plyn. "Drž se něčeho," poradil mi. Brali jsme zatáčky po dvou kolech. Nemohl jsem najít žádnou oporu. Musel jsem se proto zapřít zdravou nohou o zadní dvířka a rukama se odstrkovat od kymácejících se stěn.

"Jde to?" houkl na mne.

"Pfi... jo," vyhrkl jsem bez dechu.

"Teď přijde rovný úsek." Ostatní vozidla jako by se ani nehýbala z místa. "Upozorni mě, kdybys viděl policajty!"

Žádné policajty jsme nespatriili. Těch třicet kilometrů berkshirským hrabstvím projel Tony za třináct minut. Před Cranfieldovým domem prudce zarazil a vzápětí jsem postřehl, že v malém šedém volkswagenu stojícím blízko vchodu do domu nikdo nesedí.

Tony řinčivě otevřel zadní dvířka a bez okolků mne vytáhl a podal mi berle.

"Nejspíš klidně popíjejí čaj," usoudil.

Kdepak.

Tony zazvonil u předních dveří a za drahou chvíli je přišla otevřít sama paní Cranfieldová.

Neotevřela je však jako jindy prudce a dokořán. Vyhlédla na nás patnáctimetrovou škvírkou.

"Hughesi! Co tu pohledáváte? Odejděte."

"Roberta mě požádala, abych přijel. Kvůli Grace Roxfordové."

"Paní Roxfordová tu už není." Hlas paní Cranfieldové byl stejně nervózní jako její chování.

"Není tohle její vůz?" zeptal jsem se.

"Ne," odsekla.

"Či tedy je?"

"Zahradníkův. A teď, Hughesi, hned odjeďte. Odjeďte."

"Dobrá, dobrá," řekl jsem a pokrčil rameny. Vzápětí zavřela dveře.

"Pomoz mi zpátky do auta," vyzval jsem Tonyho.

"Přeci jen tak neodjedeš?"

"Nech si ty řeči," okřikl jsem ho. "Posaď mě zpátky do vozu, vyjed' branou, pak objed' dům a vrať se sem vjezdem do stáji."

"To už se mi líbí víc." Pomohl mi dovnitř, vhodil za mnou berle, přibouchl dvířka a hnal se kupředu, aby nasedl.

"Nespěchej tak," řekl jsem. "Poškrab se trochu na hlavě. A tvař se otráveně."

"Myslíš, že nás pozoruje?" Nenastartoval motor a přes rameno na mne pohlédl.

"Myslím, že paní Cranfieldová by zahradníkovi nikdy nedovolila, aby parkoval u předního vchodu. Paní Cranfieldová nás prosila seč dovedla o pomoc."

"Což znamená," usoudil Tony pomalu, "že Grace Roxfordová je opravdu moc nebezpečná."

S vyprahlými ústy jsem přikývl. "A teď jed'."

Pomalů vyjel. Zabočil na zadní příjezdovou cestu, tam zrychlil a před stájem s trhnutím zastavil. A znovu mi pomohl vystoupit.

"V malé kanceláři ve stáji je telefon," řekl jsem. "Hned vedle sedlovny. Podívej se do telefonního seznamu a najdi číslo místního doktora. Pověz mu, ať sem co nejrychleji přijde. Pak tu počkej, až se vrátí Dexter Cranfield s koňmi z tréninku, a zabraň mu vejít do domu."

"Nepřeháníš, Kelly? Copak dokážu Cranfielda zastavit?"

"Pověz mu, že nikdo nevěří, že by mohlo dojít k něčemu tragickému, dokud k tomu opravdu nedojde."

Hleděl na mne dvě vteřiny a pak zabočil do dvora.

Belhal jsem se vzhůru příjezdovou cestou a stiskl kliku zadních dveří. Dalo se čekat, že bude otevřeno, aby mohl Cranfield beze všeho vejít. Jenže co by uviděl?

Tiše jsem prošel hlavní chodbou a napjal sluch. V domě panovalo naprosté ticho.

Mým prvním cílem byla knihovna. Trochu jsem si přehodil berle, abych mohl pořádně stisknout kliku, a zpotil se strachy, abych jednu neupustil s řachnutím na zem. Stiskl jsem kliku a tiše zatlačil dveře dovnitř.

V knihovně nebyl nikdo. Velké hodiny na krbové římse hlasitě ťukaly. S mým srdcem takt nedržely.

Nechal jsem dveře otevřené. Pomalu, tiše jsem se šoural k malému salónu vedle předních dveří. Znovu ten pracně opatrný cvik s rukojetí berle. Pokud mne viděli přijet, byli nejspíš v této místnosti.

Dveře se pohnuly dovnitř. Dobře naolejované. Nic nezaskřípalo. Uviděl jsem odřené kartounové povlaky na křeslech, postarší koberec, roztroušené důkazy obývání, rozházené noviny, brýle na hromádce dopisů, šátek na hlavu a květináč. Ale ani živáčka.

Na druhé straně chodby byly dvojité dveře vedoucí do velkého salónu a vzadu za schodištěm byly dveře do jídelny a do pracovny Dextera Cranfielda, kde měl dostihové záznamy a vyřizoval korespondenci.

Přešel jsem k pracovně a otevřel dveře. V místnosti panovalo ticho, jen tam pomalu vířil prach. Jinak se tam nic nehýbalo.

Zbývaly tedy dvě velké místnosti v přízemí a celé první patro. S pocitem nevolnosti jsem pohlédl na dlouhé široké schodiště. Proč jen tu nemají výtah?

Jídelna byla prázdná. Šoural jsem se chodbou zpátky k dvojitým dveřím do salónu. Znovu, s většími potížemi jsem absolvoval cvik s berlemi; abych mohl vejít, musel jsem totiž otevřít obě křídla dveří, a k otevření obou křídel bylo třeba obou rukou. Nakonec se mi to podařilo tak, že jsem stál na jedné noze a přehodil obě berle přes levou ruku jako vycházkové hole.

Dveře povolily a já je doširoka rozevřel. V salónu, obrovském jako náměstí, byly židle potažené zlatým brokátem, světle žlutý čínský koberec a dlouhé světle modré záclony. Vyříděná, elegantní místnost, odpovídající Cranfieldovu společenskému postavení a zařízená pro jeho nejvyšší aspirace.

Uvnitř se nic nehýbalo. Živý obraz.

Zastrčil jsem berle kam patřily a vykročil. Několik málo kroků a zastavil jsem se. Zastavil jsem se - nic jiného mi nezbývalo.

Byla tam paní Cranfieldová. A Roberta. A Grace Roxfordová. Paní Cranfieldová stála před krbem a přidržovala se vysoké římse, jako by potřebovala oporu. Roberta seděla vzpřímeně na obyčejné dřevěné židli, přenesené do středu velkého koberce. Za ní, trochu stranou, stála Grace Roxfordová a jednou rukou pevně svírala Robertu za rameno. V druhé ruce držela nůž, jaký užívají obchodníci rybami. Téměř třicet centimetrů dlouhý, ostrý jako břitva, se špičkou jako jehla. Vražedný hrot opírala o Robertin krk.

"Kelly!" hlesla Roberta. Hlas měla vysoký a trochu roztřesený, ale čísel z něj obrovská úleva. Jen aby probůh nebyla nemístná!

Vystoupilé lícni kosti Grace Roxfordové pokrýval ruměncem a v očích jí tkvěl pronikavý třpyt. Tělo měla ztuhle napětím. Rukou držící nůž lomcovala nepravidelná křeč. Grace byla nespolehlivá jako vlhká výbušnina, ale pořád ještě věděla, co dělá.

"Odjel jste přece, Kelly Hughesi," řekla. "Přece jste odjel."

"Ano, Grace," přisvědčil jsem. "Ale vrátil jsem se promluvit si s Robertou."

"Ještě další krok," řekla a zcela jednoznačně, "a proříznu jí hrdlo."

Paní Cranfieldová se sykavě nadechla, ale Robertin výraz se nezměnil. Tuhle výhrůžku vyslovila Grace už jednou. Pravděpodobně už několikrát. Zejména, když jsem s Tonym přijel před vchod domu.

Byla posedlá zoufalým odhodláním. Ani já, ani Roberta a paní Cranfieldová jsme neměli důvod pochybovat, že je připravená udělat, čím hrozila. A byl jsem od ní šest metrů daleko a ke všemu mrzák.

"Co chcete, Grace?" zeptal jsem se co nejklidněji.

"Co chci? Co chci?" Oči jí zamžikaly. Jako by se snažila rozpomenout, co vlastně chce. Pak v ní vzkypěla zlost, bodla mne očima jako žihadly a vědomí toho, co chtěla, ji zaplavilo jako příval.

"Dexter Cranfield ..., ten zatracený náfuca ... Postarám se o to, aby ty koně nedostal... Zabiju ho, víte, já ho zabiju ..., pak je nebude moct dostat, že?... Ne ..., nebude moct."

"Grace, smrt pana Cranfielda vám nepomůže."

"Ale ano. Ale ano. Ale ano. Ale ano." Mezi jednotlivými ano prudce přikyvovala a nůž poskakoval na Robertině krku. Roberta na okamžik zavřela oči a zakymácela se na židli.

Zeptal jsem se: "Jak ho chcete zabít, Grace?"

Zasmála se. Smích se jí v polovině zlomil a vyústil v pištivý šilený chichot. "Přijde sem, ne? Přijde sem a postaví se vedle mě, protože udělá přesně to, co mu přikážu, že ano? Že ano?"

Pohlédl jsem na ocelovou čepel na Robertině bělostné pleti a pochopil, že skutečně udělá, co mu přikáže. Stejně jako já.

"A potom, víte," pokračovala, "prostě vrazím nůž do něho, ne do ní. Chápete? Chápete?"

"Chápu," přitakal jsem.

Dívce potřásla hlavou a ruka se jí zachvěla.

"A co potom?" zeptal jsem se.

"Co potom?" Zatvářila se zmateně. Dál než po zabítí Dextera Cranfielda to nedomýšlela. Za ním se rozprostírala pouze

tma a nejistota. Důsledky činu se již vymykaly její představě.

"Edwin Byler třeba svěří koně někomu jinému," řekl jsem.

"Ne. Ne. Jenom Dexteru Cranfieldovi. Jenom jemu. Ten mu namluvil, že by měl mít nóbl trenéra. Odvedl no od nás. Zabiju ho. Pak ty koně nebude moct mít." Slova se z ní řinula s důraznou jednotvárností, jejíž nesporná automatická byla víc než hroživá. Už hodně dlouho musela přechovávat v hlavě tyhle myšlenky.

"Všechno by ovšem bylo dopadlo dobře," řekl jsem pomalu, "kdyby pan Cranfield nedostal licenci nazpátek."

"Ano!" Byl to rozhořčený pronikavý skřek.

"To jsem mu zařídil já," řekl jsem.

"Vrátili mu ji jen tak. Vrátili mu ji jen tak. To neměli dělat. To neměli."

"Oni mu ji jen tak nevrátili," řekl jsem. "Vrátili mu ji, protože jsem to zařídil."

"To byste nedokázal..."

"Říkal jsem přece každému, že to udělám. A také jsem to udělal."

"Ne. Ne. Ne."

"Ano," řekl jsem důrazně.

Výraz se jí pomalu měnil a stával se ještě úděsnějším. Vyčkával jsem, až se jí v rozrušeném mozku usadí myšlenka, že kdyby Byler nakonec přece jen svěřil své koně Cranfieldovi, mohla by za to poděkovat výhradně mně. Viděl jsem, jak touha zabít Cranfielda začíná zahrnovat i mne. Její až dosud napůl zdrženlivý postoj vůči mně se měnil v neovladatelnou záštiplnou nenávist.

Polkl jsem. Opakoval: "Kdybych nepřiměl rozhodčí, aby vrátili panu Cranfieldovi licenci, byl by ještě pořád bez ní."

"Ne, Kelly," vyjekla zděšeně Roberta. "To ne. Nedělejte to."

"Mlčte!" okřikl jsem ji. "Já nebo váš otec ..., kdo z nás má větší šanci? A jen co to bude možné, utečte!"

Grace neposlouchala. Grace začala chápat podstatu mých slov a rozhodovala se, co podnikne dál.

Zbledla kolem očí jako křída.

"Zabiju vás," řekla. "Zabiju vás."

Stál jsem nehnutě, čekal jsem. Vteřiny se táhly jako staletí.

"Pojďte sem," vyzvala mne. "Pojďte sem, nebo jí prořizu hrdlo."

15

Šoural jsem se k ní. Když jsem se přiblížil na půl cesty, paní Cranfieldová tiše zasténala a omdlela; toporně se zhroutila na podlahu, narazila přitom na krbové mosazné kleště, pohrabáč a lopatu, a ty se rozkutálely s nervy drásajícím zařinčením.

Grace sebou trhla. Hrot nože se zabořil do Robertiny kůže a Roberta vykřikla. Uprostřed kroku jsem se zarazil, zmrazený do nehybnosti, pokoušeje se vnuknout Grace, aby nepropadla panice, aby ji nepřemohlo šílenství, aby nepřetnula to poslední nepatrné pouto, které ji vázalo k přítomnosti. Nebyla daleka toho začít bodat do všeho, co měla před očima.

"Sed'te a ani se nehýbejte," sykl jsem se zoufalou naléhavostí na Robertu. Vrhla na mne vyděšený pohled a snažila se seč mohla zůstat bez pohnutí.

Grace šhubala hlavou ze strany na stranu jako ptáče. Nůž měla pořád přiložený k Robertině krku. Druhou rukou jí pořád svírala rameno. Po Robertině kůži stékal proužek krve a na okraji bílého vlněného svetříku se jí srážel v šarlachovou skvrnu.

Nikdo nešel Robertině matce na pomoc. Dokonce jsem se ani neodvážil na ni podívat, protože bych musel odvrátit oči od Grace.

"Pojďte sem," vyzvala mne Grace. "Pojďte sem."

Hlas měla zastřený, jen nepatrně hlasitější než šepot. A třebaže jí z očí sálala vražda, když sledovala, jak se blížím, byl jsem nevýslovně vděčný, že vůbec dokáže ještě mluvit, myslet, o něco usilovat.

Při posledních krocích jsem přemýšlel, jak jí uhnu; nedokázal jsem přece ani skočit, ani ohnout koleno a navíc jsem neměl volné ruce. Trošku pozdě na tyhle starosti. Poslední krok jsem udělal krátký, aby se musela pohnout, až mne bude chtít bodnout, a současně jsem vyprostil loket z opěrky levé berle.

Zareagovala rychleji, než jsem předpokládal. Okamžitě po mně sekla a namířila mi nůž přímo na krk, a ačkoli se mi podařilo uhnout o těch pět centimetrů, nezbytných, abych se mu vyhnul, mihl se mi svištěcí nůž těsně podél tváře a prořízl mi línec saka. Zdvihl jsem pravou paži a v okamžiku, kdy se chystala k dalšímu úderu, jsem ji praštil berlí.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Roberta vytrhla ze svírajícího sevření a napůl padajíc, napůl klopýtajíc opouští židli.

"Zabiju vás," vyjekla Grace. Slova byla nezřetelná, ale význam byl jasný. Na sebeobranu ani nepomyslela. Nemyslela vůbec na nic. Byla posedlá jediným palčivým záměrem.

Zdvihl jsem proti ní levou berli jako tyč, abych ji odrazil. Smýkla se kolem ní a pokusila se mi vrazit nůž mezi žebra.

Uskočil jsem, přitom jsem ztratil rovnováhu a klesl na koleno. Grace stála nade mnou se zdviženou paží jako kněz chystající se k lidské oběti.

Jednu berli jsem odhodil. Odrážet nůž holou rukou je nesmysl. Pokusil jsem se jí vrazit druhou berli do obličeje, ale berle se mi zaklínila do jednoho křesla.

Grace švihla paží dolů. Sotva jsem ten pohyb zahlédl, skulil jsem se na podlahu, nůž mne následoval a než mne dostihl, vyprchala z něj síla. Další řez v saku.

Spustila se vedle mě na kolena a znovu zdvihla paži.

Vtom se mihla vzduchem má odhozená berle a udeřila do ruky, která držela nůž. Grace sykla jako had, nůž upustila a ten dopadl špičkou na sádku. Grace se prudce otočila, aby uviděla, kdo ji udeřil, a rozpráhla ruce proti berle, kterou se po ní Roberta znovu rozmáchla.

Uchopila ji a trhla jí. Překulil jsem se na podlaze, natáhl se, až jsem prsty obemkl rukojeť nože, a co nejprudčeji jsem jím mrštil směrem k otevřeným dveřím na chodbu.

Roberta na Grace nestačila. Nestačil jsem na ni ani já. Byla v ní úděsná, nepřičetná síla. Nadzdvihl jsem se na levé koleno, ze zadu jsem jí pažemi objal hrud' a pokusil se přitisknout jí paže k tělu. Smýkala mnou jako pytlek peří a snažila se vstát.

Dokázala to a přitom zdvihla i mne, včetně sádky a všeho ostatního. Věděla, kam jsem nůž odhodil. Ihned tam zamířila a vlekla mne s sebou, přilepeného na její záda jako pijavka.

"Seberte ten nůž a utíkejte do stáji!" sykl jsem na Robertu. Miliónová holka. Rozběhla se, zdvihla nůž a běžela dál, ven do chodby a ven z domu.

Grace se nesrozumitelně rozječela a pokoušela se mi rozplést prsty, které jsem zaklesl do sebe nad její tenkou prsní kostí. Bránil jsem se ze všech sil a když se jí nepodařilo je od sebe odtrhnout, začala mne nenávisně, divoce a bolestivě štípat, kde jen mohla.

Vlasy, které měla obvykle sčesané do uzlu, se jí uvolnily a začaly mi padat do obličeje. Postupně jsem viděl mň a mň z toho, co se dalo. Věděl jsem jedině, že se pořád pokouší dostat se ke dveřím, že je pořád nepředstavitelně divoká a že chrlí nepřetržitý proud nesrozumitelných slov, přerušovaných náhlými výkřiky.

Když dorazila ke dveřím, začala mnou vrážet do rámu, aby mne střepala. Dalo jí to fušku, ale nakonec to dokázala a sotva ucítila, že mne shodila ze zad, rychle jako blesk se obrátila a křečovitě nataženými prsty mi hrábla po krku.

Obličej měla doříválově naběhlý, oči divoce doširoka vytřeštěné a rty stažené do tenké čáry.

Něco tak strašného jsem v životě neviděl. Nikdy jsem netušil, že by člověk mohl takhle vypadat, nikdy jsem si neuměl představit vražednou nepřičetnost.

Nebýt Tonyho, určitě by mne byla zabila, protože v porovnání s ní jsem měl síly co by se za nehet vešlo. Vřít se jako víchř z kuchyně do chodby, vrhl se jako ragbista proti jejím kolům, srazil ji k zemi a já spadl na ni, protože mi neustále drásala krk a neměla v úmyslu mne pustit.

Než se Tony, Archiemu a třem stájníkům podařilo ji ode mě odtrhnout a přidržet ji na podlaze, byli všichni úplně vypliváni. Seděli jí na pažích a na nohou a na prsou a na hlavě a ona se pod nimi zmítala v záchvatu křeče.

Robertě stékaly po tvářích slzy a já neměl sílu ji povzbudit, říct jí, že už nehrozí žádné nebezpečí, už ne... už ne...

Zemlěně jsem se opřel o zeď a říkal si, že by asi bylo moc hloupé, kdybych teď omdlel. Raději jsem se třikrát zhluboka nadechl. Všechno se opět váhavě srovnalo.

Tony řekl: "Jede sem doktor. Jenže s tímhle určitě nepočítá."

"Však už si poradí."

"Maminka!" vykřikla najednou Roberta. "Úplně jsem na ni zapoměla." Proběhla kolem mě do salónu a zaslechl jsem hlasitý, zmatený hlas paní Cranfieldové, jak se na něco ptá.

Grace vykřikla, ale znělo to jako skřek racků a to, co říkala, nemělo hlavu ani patu. Jeden z mládců prohodil soucitně: "Chudák, neměli byste ji pustit?" a Tony se na něho osopil: "Leda do sítě na tygry."

"Ani neví, co se děje," řekl jsem malátně. "To, co dělá, je mimo její kontrolu. Ať vás proboha nenapadne ji pustit."

Všichni až na Tonyho odhodlaných metr osmdesát na ní seděli jen tak aby se neřeklo a dvakrát je málem střepala.

Nakonec se bohudíky ozval zvonek u předních dveří; odbelhal jsem se otevřít.

Byl to místní lékař. Tvářil se rozpačitě a zřejmě se domníval, že jde o nezapjatý žert. Stačil mu však jediný pohled na Grace a už na chodbě otevřel brašnu. Vrazil jí do paže injekční jehlu a za chvíli se nárek ztlumil v mumlání a nakonec ztichl.

Pět mužů pomalu vstalo a odstoupilo. Jak tam ležela, působila scvrkle a zkroceně, a prameny šedivých vlasů lemovaly ochablou, zklidňující se tvář. Bylo k neuvěření, že tak hubené údy a tak vychrtlé tělo dokázaly vydat takovou sílu.

Všichni jsme na ni shlíželi s výrazem spíš úleku než soucitu a přihlíželi, jak jí otřásají poslední záchvaty křeče a jak upadá do mírumilovného spánku.

Půl hodiny nato ležela Grace stále ještě v chodbě na podlaze, ale s polštářem pod hlavou a zabalená do přikrývky, aby neprochladla.

Dexter Cranfield se vrátil z tréninku koní a zcela nepřipravený se octl uprostřed důsledků dramatu. Manželčino polohysterické vysvětlování mu mnoho nepomohlo.

Roberta mu řekla, že ho Grace přišla zabít, protože dostal licenci nazpět, a že Grace způsobila, že jsme o licenci přišli.

Cranfield vzele podupával po místnosti a zřejmě ho vyvedlo z míry, že původcem našich potíží byla žena. V podstatě neměl ženy rád. Měli ji už před lety zavřít, prohlásil. Záštiplná, malicherná, poťouchlá intrikánka ..., jako každá ženská, řekl. Naslouchal jsem mu s vážnou tváří a usoudil, že mu ubližovala panovačná chůva.

Doktor vyřídil několik naléhavých telefonátů a za chvíli přijela sanitka s dvěma ohleduplně vypadajícími muži a spoustou speciálních přístrojů. Věhod do domu zůstal dokořán a při představě, že Grace vzápětí odvezou, se nám všem ulevilo.

A do té čínorodosti překypující situace vjel Jack Roxford.

Vyškrábal se z auta, vydešeně pohlédl na sanitku a vrazil předními dveřmi do domu. Když tam spatřil ležet Grace, kterou se saniťáci právě chystali zvednout na nosítka, klesl vedle ní na kolena.

"Grace, drahoušku ..." Pozorněji se na ni zahleděl. Byla pořád v útlumu, velice bledá, scvrklá a vypadala na šedesát.

"Grace, drahoušku!" Z hlasu mu zněla úzkost. "Co je jí?"

Lékař mu to začal vysvětlovat. Cranfield přerušil jeho vlídná slova a bezohledně řekl: "Ta vaše žena je úplný cvok. Vtrhla sem, aby mě zabila, a málem mi zabila ženu a dceru. Je to neslýchané, že se může v tomto státě pohybovat bez dozoru. Promluví si o tom se svými advokáty."

Jack Roxford z toho vnímal pouze první půlku. Oči mu uhnuly k sečné ráně na Robertině krku a ke krvavé skvrně na svetru. Přiložil ruku k ústům a chorobně zbledl.

"Grace," řekl, "ach, Grace ..."

Miloval ji. Sklonil se k ní, odhrnul jí vlasy z čela, něco jí šeptal a když nakonec vzhlédl, měl v očích a na tvářích slzy. "Uzdraví se, že ano?"

Lékař rozpačitě pokrčil rameny a prohlásil, že se uvidí, že všechno je otázka času, že dnes existují vynikající léčebné metody...

Sanitáři ji ohleduplně položili na nosítka a zvedli je.

"Nechtě mě s ní jet," požádal Jack Roxford. "Kam ji vezete? Nechtě mě s ní jet."

Jeden ze sanitáků mu řekl jméno nemocnice a poradil mu, aby raději nejezdil s sebou.

"Spíš se pozeptejte večír, pane. Čekal byste celý den, a to nemá smysl, víte." A lékař dodal, že Grace bude nějaký čas v bezvědomí a pak pod silnými sedativy, a bude opravdu líp, když s ní nepojede.

Muži ve stejnokrojích vynesli Grace na slunce, naložili ji do sanitky a my jsme všichni vyšli za nimi ven na příjezdovou cestu. Jack Roxford tam stál a se zcela nepřítomným výrazem sledoval, jak zabouchli dvířka, ještě jednou se poradili s lékařem a vzápětí bez dalšího otálení odjeli.

Roberta se dotkla jeho paže. "Můžu vám nabídnout sklenku, pane Roxforde?"

Vrhl na ni nevidomý pohled a pak se mu celý obličej zkrabalil. Nevypravil ze sebe jediné slůvko.

"No tak, pane Roxforde," řekla Roberta soucitně. "Nemá přece bolesti."

Potřásl hlavou. Roberta mu položila paži kolem ramen a zavedla ho zpátky do domu.

"Co teď?" nahodil Tony. "Opravdu musím do Readingu, kamaráde. Musím přichystat koně pro druhý dostih."

Pohlédl jsem na hodinky. "Věnuj mi ještě čtvrt hodinku, ano? Nejspíš bychom měli vzít Jacka Roxforda s sebou.

Náhodou tam má taky jednoho koně, i když si umím představit, že mu teď na tom asi moc nezáleží... Je to ovšem jeden z koní Edwina Bylera. Jack pochopitelně není schopen sám řídit a dostihy mu alespoň trochu odvedou myšlenky od Grace."

"Jo. To je možné," zazubil se.

"Běž do domu a zkus ho přemluvit, aby jel s námi."

Ochotně odešel a já jsem mezitím poskakoval na berlich po příjezdové cestě a nakukoval do zaparkovaných vozů. Budu potřebovat nový..., ale stejně si asi vyberu stejný typ.

Opřel jsem se o Tonyho auto a přemýšlel o Grace. K úrodě sklizené z Oakleyho ran přidaly její štípance slušnou řádku modřin. Také scelení saka bude stát těžké peníze a krk mne bolel, jako by mi mandle zhnisaly samy od sebe.

Zachmuřeně jsem pohlédl na nohu v sádře. Práce detektiva je zřejmě dvakrát nebezpečnější než steeplechase. S trochou štěstí, pomyslel jsem si s povzdechem, se teď budu moct vrátit k navyklejšímu způsobu potlučení.

Tony vyšel z domu s Robertou a Jackem Roxfordem. Jack vypadal, jako by nebyl při smyslech, a dal se od Tonyho posadit na přední sedadlo s výrazem člověka, který bloudí v myšlenkách na hony daleko.

Přišoural jsem se po štěrk k Robertě.

"Máte krk v pořádku?" zeptal jsem se.

"A co vy?"

Podíval jsem se pozorněji na její řeznou ránu. Byla nehluboká a necelé tři centimetry dlouhá.

"Ani po ní nezůstane jizva," usoudil jsem.

"Ne," souhlasila.

Obličej měla blízko mého. V jantarově žlutých očích měla tmavé skvrnky.

"Zůstaňte tady," vyhrkla. "Na ty dostihy přece nemusíte jet."

"Mám tam schůzku s lordem Ferthem ... Ať už je celá ta věc za námi."

"Asi máte pravdu." Náhle vypadala velice unaveně. Tohle sobotní dopoledne ji pořádně zmohlo.

"Pokud nebudete mít nic lepšího na práci, nepřijela byste zítra ke mně a neuvařila mi oběd?" navrhl jsem.

Nepatrný úsměv jí cukl koutky úst a přivřel oči.

"Když mi bylo dvanáct, zamilovala jsem se do vás jako blázen," řekla.

"A pak se to vypařilo?"

"Ano."

"Škoda," řekl jsem. Úsměv se jí rozšířil. "Kdo je Bobbie?" zeptal jsem se.

"Bobbie? ... Syn lorda Icelanda."

"Na to vypadá."

Zasmála se. "Otec chce, abych si ho vzala."

"To mě neudivuje."

"Ale otec se zklame."

"Prima," řekl jsem.

"Kelly!" zavolal Tony. "Tak už proboha pojd', sakra, nebo přijedu pozdě."

"Sbohem," rozloučila se klidně. "Na shledanou zítra."

Tony jel celou cestu do Readingu pečlivě a pozorně a Jack Roxford seděl od začátku do konce pohroužený do zasmušilého mlčení. Když jsme zastavili na parkovišti, vystoupil z vozu a jako v mátohách odkráčel ke vchodu bez

jediného slůvka díky či vysvětlení.

Tony za ním hleděl a mlaskl jazykem. "Ta ženská za to nestojí."

"Jenže jemu ano," řekl jsem.

Tony odspěchal, aby přichystal koně, a já jsem mnohem pomaleji prošel branou a rozhlížel se po lordu Ferthovi.

Být zpátky na závodisti byl prapodivný pocit. Stejní lidé, kteří na mne na plese Jockey Clubu hleděli úkosem, mne teď přátelsky poplácávali po zádech a hlásali, jak je těší, že tu jsem. To určitě, říkal jsem si v duchu. Do stojícího se už nekope.

Lord Ferth stál v malém chumlu lidí před vážnicí; sotva mne spatřil, odpoutal se od nich.

"Pojďte se mnou do jídelny pro rozhodčí," navrhl. "Tam můžeme najít klidný koutek."

"Nemůžeme to odložit až po třetím dostihu?" požádal jsem. "Rád bych s sebou přivedl bratrance Tonyho a tomu běží koně ..."

"Beze všeho," souhlasil. "Mně to náhodou také víc vyhovuje. Tak tedy po třetím dostihu."

První tři dostihy jsem sledoval s nenasytností vrátivšího se vyhnance. Tonyho kůň, kterého jsem kdysi jezdil, skončil jako dobrý čtvrtý, což bylo příznivé znamení pro příští dostihy, a ve třetím dostihu zvítězil Bylerův kůň. Když jsem pospíchal k padoku pro vítěze, abych se podíval, jak si bude Jack Roxford počínat, málem jsem vrazil do Kessela. Přejel po mně očima, vzal na vědomí sádku a berle a neřekl jediné slovo. Hleděl jsem na něho stejně chladně a bezvýrazně jako on na mne. Když mi dal dostatečně najevo, že nemá v úmyslu se omluvit, prudce se otočil na podpatku a šel pryč, zahalený oblakem vzteku.

"A máš to," pošeptal mi Tony do ucha. "Mohl bys ho žalovat pro urážku na cti."

"Za tu námahu mi nestojí."

Podobně mne počastoval také Charlie West. Vzdor poněkud zapšklého druhu. Rezignovaně jsem pokrčil rameny. Tohle jsem si vysloužil sám a teprve čas všechno zhojí.

Tony mne doprovodil až k padoku. Byler tam už byl a nadýmal se jako páv. Jack Roxford byl pořád jako v mátohách.

Dívali jsme se, jak ho Byler pozval na sklenku, aby oslavili vítězství, ale Jack chabě zavrtěl hlavou, jako by nevěděl, oč jde.

"Běž tam a přiveď Jacka sem," vybídl jsem Tonyho. "Pověz mu, že si ho ještě vezmeš na starost."

"Když myslíš, kamaráde." Prodral se poslušně zástupem, vzal Jacka za loket, řekl něco málo Bylerovi na vysvětlenou a vyvedl Jacka ven.

Přistoupil jsem k nim, řekl lhostejně: "Tudy" a vedl je do jídelny rozhodčích. Oba prošli dveřmi, smekli klobouky a pověsili je uvnitř na věšák.

Z dlouhých stolů v jídelně rozhodčích byly sklizeny zbytky obědů a stoly byly prostřeny pro odpolední čaj, ale nebyl tam nikdo kromě lorda Ferthe. Potřásl Tonymu a Jackovi rukou a pozval je, aby si sedli ke konci jednoho stolu.

"Kelly? ..." vybídl mne.

"Já zůstanu stát," řekl jsem. "Je to pohodlnější."

Ferth zvědavě pohlédl na Tonyho a Jacka a řekl:

"Nuže, Kelly, řekl jste mi, že už víte, kdo zesnoval ten podvod na vás a Dexteru Cranfieldovi."

Přikývl jsem.

Tony prohlásil soucitně: "Grace Roxfordová. Jackova žena."

Jack upřel nepřítomně oči na ubrus a vůbec nic na to neřekl.

Tony vysvětlil lordu Ferthovi, co se odehrálo u Cranfieldů, a ten se tvářil čím dál tím rozčileněji.

"Můj milý Roxforde," řekl stíněně. "To je mi líto. Velmi líto." Vzhlédl ke mně. "Člověk si ani nemůže představit, že ... že Grace Roxfordová, zrovna ona ... mohla něco takového proti vám zosnovat."

"Máte pravdu," připustil jsem klidně. "Ona to totiž neudělala."

16

Tony i Jack se napřímili, jako by do nich udeřil blesk.

Lord Ferth pravil: "Přece jste řekl..." A Tony namítl: "Myslel jsem, že je to jasné jako řádka ... Pokusila se zabít Kellyho ... a chtěla zabít taky Cranfielda."

"Tentokrát se mě pokusila zabít ona," souhlasil jsem. "Ale ne předtím. Ona se v mém voze nehrabala."

"Kdo tedy?" zeptal se lord Ferth.

"Její manžel."

Jack vstal. Už se nezdál být v takových mátohách. Šťouchl jsem berlí Tonyho do ramene. Pochopil to a taky vstal. Byl mezi Jackem a dveřmi.

"Posaďte se, pane Roxforde," vyzval ho lord Ferth důrazně. A Roxford po chvíli uposlechl.

"Nesmysl!" ohradil se. "Kellyho vozu jsem se ani nedotkl. Tuhle nehodu přece nemohl nikdo zařídít."

"Jistě sis nemyslel, že do mě najede vlak," přisvědčil jsem. "Ale s nějakou jinou srážkou jsi počítal, to určitě."

"Ale přece Grace ...", spustil Tony, celý zmatený.

"Grace," řekl jsem věcně, "projevila vlastnosti zcela protikladné k těm, které má osoba, jež se postarala o moje a Cranfieldovo distancování. Grace je divoká, útočná, neovladatelná a emocionální. Plánování, které mělo za následek odnětí našich licencí, bylo chladné, precizní, účinné a brutální."

"Šilenci jsou velmi lstiví," podotkl Tony váhavě.

"Nebyla to Grace." řekl jsem naprosto přesvědčeně. "Byl to Jack."

Nastalo ticho. Pak Jack zakvílel: "Proč vůbec musela dnes ráno jet ke Cranfieldovi? Proč se probíhá musela do toho míchat?"

"Stejně by to na věci nic neměnilo," ujistil jsem ho. "Věděl jsem už, že je to tvoje práce."

"To je nemožné."

Ferth si odkašlal. "Myslím ... hm ..., že byste nám měl říct, Kelly, na základě čeho vznášíte tak vážné obvinění."

"Všechno začalo tehdy," spustil jsem, "když Dexter Cranfield přemluvil Edwina Bylera, aby vzal koně Roxfordovi a svěřil je jemu. Cranfield určitě přesvědčoval Bylera, jak to Grace tvrdí, že je ze společenského hlediska mnohem uznávanějším trenérem než Roxford. Pro pana Cranfielda znamená společenské postavení velmi mnoho a zřejmě předpokládá, že stejný názor mají i ostatní. A v případě Edwina Bylera měl asi pravdu. Jenže Jack trénoval Bylerovy koně ode dne, kdy si Byler koupil prvního, a úměrně s tím, jak se zvětšoval Bylerův majetek i počet jeho koní, rostla i Jackova prosperita a prestiž. Přijít o Bylera znamenalo tedy pro něj úplnou katastrofu. Návrat do bezvýznamnosti. Konec všeho. Jack není špatný trenér, ale nedokáže se vypracovat až úplně nahoru. K tomu mu musela dopomoci náhoda ..., dar z nebes ... čili Byler. A dva Bylery za život člověk do stáje nesežene. Proto jsem už téměř od samého začátku hloubal o Jackovi; od té chvíle, kdy mi Cranfield dva dny po našem distancování řekl, že Byler právě chtěl převést koně od Jacka k němu. Tehdy mi bylo strašně líto, víte, že nebudu jezdit na jeho koních..., a uvědomil jsem si, že má lítost nebyla nic ve srovnání s tím, co by musel cítit Jack, kdyby o ty koně přišel."

"Tak strašně líto mi to zase nebylo," podotkl Jack malátně.

"Nedal jsem se tím ale ovlivnit," pokračoval jsem, "protože Pat Nikita mohl mít stejný důvod, jenom opačný. Pat se už léta pokouší odlákat Kessela od Cranfielda a dosáhnout, aby Cranfield přišel o licenci, by mohl být jeden způsob jak to zařídit. Pak tu byli různí lidé s méně závažnými motivy, jako Charlie West, který mohl doufat, že pojede na Squelchovi, jestliže budu odklizený z cesty. A existovala i určitá možnost, že to bude někdo úplně jiný, někdo, na něhož jsem nenarazil a o jehož motivu nemám ani tušení."

"Proč to tedy musí být Roxford?" zeptal se lord Ferth.

Vytáhl jsem z kapsy list, který mi poslal Teddy Dewar, a podal mu ho s vysvětlením, co znázorňuje.

"Dokazuje to přímé spojení mezi Oakleyem a lidmi v kroužcích. Jedním z nich je Jack Roxford. Jak vidíte, věděl o Oakleyho existenci. Věděl, že Oakley mu ochotně opatří podvržené důkazy."

"Ale ..., " nakousl lord Ferth.

"Samozřejmě, vím," řekl jsem. "Tohle je nepřímý důkaz. Pak mám seznam lidí od George Newtonnarde." Podal jsem mu list a ukázal: "Tohle jsou lidé, kteří zaručeně věděli, že Cranfield vsadil u Newtonnarde na Cherry Pie. Ani tohle není nezvratný důkaz, mohli to přece vědět i jiní lidé, co na seznamu nejsou. Jenže tenhle muž," a ukázal jsem jméno na seznamu těch, koho informoval Herbie Subbing, "tenhle muž je bratr Grace Roxfordové. Jackův švagr."

Ferth na mne chápavě pohlédl. "Dal jste si s tím ale práci."

"Obstarali mi to Teddy Dewar, jeho přítel a George Newtonnards."

"Jednali ovšem z vašeho popudu, že ano?"

"To jistě."

"Co ještě?"

"No," řekl jsem, "pak tu máme ta úhledně sepsaná obvinění poslaná lordu Gowerymu. Mimochodem, něco takového je pro Grace zcela netypické. Později můžeme porovnat písmo s typy na Jackově psacím stroji... Typy psacích strojů se dají rozpoznat stejně dobře jako otisky prstů."

Jack prudce vzhlédl. Poznámku o psacím stroji pochopil. Ale význam listin předtím nepochopil.

Ferth pomalu řekl: "Sekretariát Jockey Clubu mi dal k dispozici dopis, ve kterém byl upozorněn na skutečnost, že v dostihové stáji bydlí distancovaná osoba. Pokud si vzpomínám, je písmo dopisu stejné jako na původních obviněních."

"Pěkná úskočnost, co," poznamenal jsem. "Tohle se ovšem podobá spíš Grace. Mstivost a přitom celkem bezvýznamná skutečnost."

"Nikdy jsem nepsal sekretariátu Jockey Clubu," ohradil se Jack.

"A co Grace?"

Zavrtěl hlavou. Třeba to ani neví, pomyslel jsem si. Stejně to nemělo velký význam. Raději jsem pokračoval: "Dnes ráno, zatímco byl Jack v domě pana Cranfielda, jsem se podíval do kufru jeho auta. Vozí s sebou spoustu náradí, dokonce ruční vrtačku."

"Ne," řekl Jack.

"Ale ano. A máš taky šedý volkswagen, ten, co s ním dnes přijela Grace. A ten volkswagen viděl automechanik opravny, když jsi přijel prošťourat zbytky mého vozu. Zřejmě jsi doufal, že odstraníš všechny podezřelé vyvrtané díry, které by u pojišťovny mohly vzbudit dojem, že třeba došlo k pokusu vraždy, jenže Derek tě předešel. A buď jsi jel za ním, anebo ses zeptal v opravně, jestli si něco z vraku odnesl, protože jsi pak vyslal Davida Oakleyho, aby ti to opatřil. Oakley nevěděl, jak je důležité to, co hledal. Litinový střep s dírou. Víc toho nevěděl. Přišel ke mně, aby si vydělal peníze."

"Našel to?" zeptal se Ferth.

"Ne. Je to pořád u mne. Dá se dokázat, že určitá vrtačka vyvrtala určitou díru?"

Tohle Ferth nevěděl. Jack se nevyjádřil.

"Když ses na plese doslechl," řekl jsem, "že se snažím zjistit, kdo udělal na mne a na Cranfielda ten podraz, řekl sis, že by ses mě měl zbavit, protože co kdyby se mi to podařilo. Kdyby se mi to totiž podařilo, přišel bys o víc než o Bylerovy

koně ... A zatímco jsem hovořil s lordem Ferthem a tančil s Robertou, páral ses tam na konci parkoviště s tou svou nástrahou. Což," dodal jsem klidně, "ti těžko můžu odpustit."

"Já ho zaškrťm," vyhrkl Tony prudce.

"Jeho osud závisí na lordu Ferthovi," zavrtěl jsem hlavou.

Ferth mi pohlédl do očí. "Vy ho najdete. Já si to s ním vyřídím."

"Tak jsme se dohodli."

"Podle vašeho přání."

"Ano."

"A jaké je vaše přání?"

To jsem nevěděl.

Tony se nepokojně ošíval a hleděl na hodinky. "Lorde Ferthi, Kelly, je mi líto, ale musím jít osedlat koně pro poslední dostih ... Je nejvyšší čas, abych zmizel."

"Ano, jistě," řekl lord Ferth. "Byli bychom vám ovšem vděční, kdybyste o tom, co jste se zde dozvěděl, pomlčel."

Tony překvapeně vzhlédl. "Samozřejmě. Jak si přejete. Ani slovo." Vstal a zamířil ke dveřím. "Na shledanou po mítinku," otočil se ke mně. "Ty tajnůstkáři jeden."

Sotva odešel, vtrhla do jídelny posvačit hlučná skupina rozhodčích s manželkami. Lord Ferth k nim přistoupil, blýskl po nich očima a všichni vycouvali. Číšníka, který se za nimi zhmotnil, vykázal za dveře s příkazem, aby všechny hosty poslal do čajového salónku pro členy.

Po celou tu dobu Jack vytrvale upíral oči na ubrus a nepřenesl jediné slovo. Mně se rovněž v nejmenším nechtělo s ním mlátit slámu. Vypotil jsem kvůli němu příliš mnoho krve.

Lord Ferth se rychlým krokem vrátil a posadil se.

"Tak, Roxforde," pravil zcela věcně, "slyšel jste, z čeho vás Kelly viní. Teď je řada na vás, abyste se hájil."

Jack zvolna zdvihl hlavu. V hlubokých vráskách usouzeného obličej se leskl pot.

"Udělal to někdo jiný," řekl mrtvým hlasem.

"Určitě ne Grace," namítl jsem, "protože lord Gowery si byl zcela jistý, že člověk, který se ho po telefonu pokusil vydírat, byl muž. Stejně tak jako člověk, který se obrátil na Charlieho Westa, jak to alespoň West tvrdí."

Jack Roxford sebou trhl.

"Ano, Roxforde, víme o lordu Gowerym," řekl Ferth.

"To nemůžete..."

"Jste ve stejném klubu," prohlásil jsem s jistotou, jako kdybych to věděl.

Také pro Jacka Roxforda byla zmínka o klubu stavidlem, které vypustilo přívál. Stejně jako předtím Gowery, sesypal se zbědovaně i on.

"To nemůžete pochopit," hlesl.

"Jen nám to povězte," vyzval ho Ferth. "A my se vynasnažíme."

"Grace ... my ... já ... Grace neměla ráda ..." Hlas mu vypověděl službu.

Přisadil jsem si. "Grace se chtěla milovat normálním způsobem a nebyla ochotná k tomu, cos na ní požadoval?"

Polkl. "Už brzy po svatbě jsme se v jednom kole hádali a mně to šlo na nervy. Miloval jsem ji, přísahám. Miluju ji odjakživa. A připadal jsem si... jako v pasti... Nechápala, že ji biju vlastně jenom z lásky ..., řekla, že ode mne odejde a rozvede se se mnou pro surové zacházení ... Proto jsem požádal jedno známé děvče ..., jednu prostitutku, které to bylo jedno ..., totiž ... ona vám to dovolila, pokud jste ji pořádně zaplatil..., jestli bych za ní mohl chodit dál..., ale ona řekla, že toho už nechala..., ale že v Londýně existuje jeden klub ... Tak jsem tam šel..., byla to pro mě obrovská úleva ... a pak jsem už s Grace vycházel dobře ..."

Lord Ferth se tvářil znechuceně.

"Když jsem tam poprvé zahlédl lorda Goweryho," pokračoval Jack souvisleji, "nemohl jsem tomu napřed uvěřit. Spatřil jsem ho na ulici, před vchodem. Myslel jsem, že to je pouhá náhoda. Ale později, jednou večer v klubu, byl jsem si už jistý, že je to on, a příště jsem ho zase zahlédl na ulici..., ale nic jsem neřekl. Jak bych taky mohl? Přece jsem věděl, jak mu je ..., člověk tam nejde, dokud nezbytně nemusí..., a obejít se bez toho nemůžete."

"Jak dlouho víš, že lord Gowery navštěvuje stejný klub?" zeptal jsem se.

"No ... dva tři roky. Dlouho. Přesně to nevím."

"Věděl, že jsi členem?"

"Ne. Neměl ani stín podezření. Jednou nebo dvakrát jsem s ním mluvil na závodisti o nějakých dostihových záležitostech ... Neměl nejmenší ponětí."

"A potom jste četl," řekl Ferth zamyšleně, "že byl místo plukovníka Midgleyho jmenován předsedou disciplinární komise, která měla rozhodnout o stížnosti na Cranfielda a Hughese, a pokládal jste to za vhodnou příležitost, jak vyšachovat Cranfielda z dostihového sportu a udržet si Bylerovy koně."

Jack seděl schoulený na židli a nepopřel to.

"A když lord Gowery odmítl dát se vydírat, nedokázal jste se toho nápadu vzdát a pustil jste se do výroby podvržených důkazů, abyste dosáhl svého."

Dlouhé mlčení. Pak Jack ze sebe vypravil zastřeným, přerývaným hlasem: "Grace to strašně vadilo ..., že nám Cranfield bere koně. Pořád o tom mluvila... Ráno, v poledne, večer. Bez přestání. Mluvila, mluvila, mluvila. Říkala, že by nejraději Cranfielda zabila ... a podobné věci. Víte ..., byla vždycky tak trochu nervózní..., trochu přepjatá ..., ale Cranfield ji vyváděl z míry ... Někdy jsem se o ni až bál, zuřivala kvůli němu ... No, proto jsem se tedy pokusil připravit Cranfielda o licenci... Víte, říkal jsem si, že bude líp, přijde-li o licenci, než kdyby se Grace měla pokusit ho zabít."

"Opravdu jsi věřil, že by to udělala?" nadhodil jsem.

"V jednom kuse o tom mlela ... Nevěděl jsem, jestli by to udělala opravdu ..., ale moc jsem se bál... Nechtěl jsem, aby se dostala do maléru ..., má Grace, můj drahoušek ... Chtěl jsem jí pomoci... a všechno zase dostat do starých kolejí ... Proto jsem se do toho pustil... a ani to vlastně nebylo tak obtížné, jakmile jsem se k tomu konečně odhodlal."

Ferth se na mne smutně usmál. Já na něho rovněž a přemýšlel jsem o tom, jak vražednou institucí může být manželství. Bezťak už nervově labilní stav Grace se jistě zhoršil tím, že žila s úchylným mužem. Jack měl pocit viny a chtěl jí to nějak vynahradit. Ani jeden z nich neuměl racionálně myslet, takže se celá situace vyvíjela klaustrofobicky, uzavřená v jejich chorobném soukromém světě. Nepřetržitě rýpání drahouska Grace by dovedlo k výbuchu i odolnějšího muže; ale Jack ji nemohl opustit, protože musel zůstat u svých koní, a nemohl ji vyhnat, protože ji miloval. Jediný způsob, jak manželku umlčet, bylo zničit Cranfielda.

"Ale proč já?" zeptal jsem se pokud možno bez trpkosti. "Proč taky já?"

"Cože?" Pohlédl na mne přimhouřenýma očima a pokoušel se soustředit. "Ty ... no ... osobně proti tobě nic nemám ... Říkal jsem si však, že jediné takhle to bude sedět... Cranfield by se v tom dostihu nemohl dopustit podtrhu, aniž by o tom nevěděl jezdec Squelche."

"V tom dostihu jsem se nedopustil podtrhu," upozornil jsem ho.

"No ... to nevím. Ti pitomí oxfordští rozhodčí... Ale přesto mi poskytli jedinečnou příležitost..., když jsem se dozvěděl, že předsedou komise bude lord Gowery. A potom, když jsem to dohodl s Charliem Western a Oakleyem ... Gracein bratr mi řekl, a řekl mi to, představte si, jen mimochodem, že mu jeho bookmaker pověděl, že Cranfield vsadil na Cherry Pie, a víte, já jsem se nemohl přestat smát. Mně, stejně tak jako Grace, to připadalo ..., no strašně směšné, že opravdu vsadil na Cherry Pie ..."

"A jak to bylo s tím Charliem Western?" zeptal se Ferth ostře.

"Podplatil jsem ho..., aby prohlásil, že Kelly puloval Squelche. Zatelefonoval jsem mu a zeptal se ho, jestli Kelly někdy něco podobného udělal... a on řekl, že jednou, v dostihu nováčků, Kelly vykřikl: Tak, kluci, přišlafujme to! Proto jsem ho navedl, aby prohlásil, že to Kelly řekl v Lemonfizzu. Říct něco, co Kelly opravdu řekl, zní přece moc přesvědčivě, ne ...?"

Ferth na mne pohlédl. "Kryl jste Westa," obvinil mě.

Kajícně jsem pokrčil rameny. Jack si toho nevšiml; nevnímal to.

Ztrápeně pokračoval: "Před plesem se Grace cítila docela dobře. Když Cranfieldovi vzali licenci, Grace se úplně uklidnila. A potom nám řekl Edwin Byler, že si budeme moct jeho koně nechat napořád ... a byli jsme šťastní..., a pak jsme se doslechli..., že Kelly je na plese ... a roztrušuje, že se stal obětí podvodu ... a že už brzy zjistí, kdo to udělal... A Grace potkala Cranfieldovu dceru a zase úplně ztratila hlavu, málem tak zle jako předtím..., a tak jsem si myslel..., že kdyby byl Kelly mrtvý..., bylo by zase všechno v pořádku ..."

Ferth pomalu potřásl hlavou. Pro myšlenkový pochod, který zavedl krok za krokem Jacka Roxforda od osobního neštěstí ke zločinu, nenacházel slov. "Říkal jsem si, že nic neucítíš," pokračoval Jack. "Říkal jsem si, že se nadýcháš kyslíčnicku uhelnatého a prostě najednou ztratíš vědomí. Říkal jsem si, že to bude jako když člověk usne ..., že ani o tom nebudeš vědět. Prostě se neprobudíš."

"Nevyvrtilas dost velkou díru," upozornil jsem ho bez ironie. "Neunikalo z ní najednou tolik výfukového plynu, abych ztratil vědomí."

"Nemohl jsem najít dost velkou trubičku," vysvětloval smrtelně vážně. "Musel jsem použít tu, co jsem měl po ruce."

Byla trochu úzká. Tím se to stalo."

"Ach tak," řekl jsem vážně. Jen o vlas. Jen několik centimetrů od rychlíku. O tři milimetry větší průměr by to byl dokázal."

"A potom ses šel poohlédnout po zbytecích výfukového potrubí, že?"

"Ano ..., ale to přeci víš. A taky jsem pak měl vztek na Oakleyho, že nic nenašel... Tvrdil, že se pokoušel to z tebe vymáčkout, ale že ses nedal..., a já jsem mu řekl, že mě to nepřekvapuje..."

"Proč jsi tedy nechtěl na něm, aby mě zabil?" zeptal jsem se bez obalu.

"Vždyť jsem to chtěl, ale řekl, že nezabíjí. Řekl, že odklidí mrtvolu, kdybych to udělal já, ale sám něco takového na sebe nebere. Prý to za to nestojí."

Tohle skutečně znělo jako autentický Oakleyho výrok.

"Proč ses o to tedy nepokusil sám?" nadhodil jsem.

"Nenaskytla se mi příležitost. Totiž ... nerad bych byl nechal Grace příliš dlouho o samotě ..., byla tak rozrušená ..., a ke všemu jsi ležel v nemocnici... a poté ses vrátil do bytu ... Pokusil jsem se tě odtamtud vyštvat."

"Tak přece jenom jste sekretariátu Jockey Clubu napsal vy!" zvolal Ferth.

"Ano ..., ale bylo už příliš pozdě ..., že? ... Chtěla to totiž ... Grace, ubohá Grace ... Proč jsem ji nechal odjet? ... Jenže dnes ráno mi připadalo, že ji je mnohem líp ... a teď ... a teď ..." Obličej se mu zkrabatil a zrudl, jak potlačoval pláč. Představa Grace, jak ji naposledy viděl, ho však přemohla. Slzy vytryskly. Pofíkával do kapesníku.

Uvažoval jsem v duchu, jak by mu asi bylo, kdyby byl viděl Grace tak, jak jsem ji viděl já. Ale jeho nekritická láska by zřejmě přežila i to.

"Zůstaňte tu chvíli sedět, Roxforde" přikázal mu lord Ferth, zvedl se z židle a pokynul mi, abych s ním přešel k protějším dveřím.

"Co s ním uděláme?" zeptal se.

"Zašlo to už příliš daleko," řekl jsem rozpačitě, "než aby se to dalo celé ututlat. A Jack je přinejmenším stejně nebezpečný jako Grace, ne-li víc ... Grace to přežije a Jack bude zřejmě i nadále všechno posuzovat z hlediska jejího štěstí. Každý, kdo se k ní nějak špatně zachová, může skončit jako oběť jeho úkladů. Skončit jako zničený... nebo i mrtvý člověk. V nebezpečí jsou ošetřovatelky ... nebo příbuzní..., nebo i lidé jako já, kteří ji vůbec neublížili. Kdokoli..."

Ferth řekl: "Vám je zřejmě jeho způsob myšlení jasný. Musím se přiznat, že mně ne. Jenže to, co říkáte, zní rozumně. Nemůžeme mu jenom odejmout licenci a nechat věci běžet ... Tohle už není dostihová záležitost. Ale lord Gowery ..." "Nějaké to riziko bude muset lord Gowery vzít na sebe," řekl jsem, i když jsem si přál něco jiného. "Jistě dokážete zařídít, aby jeho pověst nebyla zničena ..., jenže mnohem důležitější je zabránit Jackovi, aby se znovu pokusil o něco podobného."

"Ano," přisvědčil. "To je." Rozpráhl paže, jako by něco odstrkoval, jako by couval před nějakým rozhodnutím. "To všechno je tak zarmucující."

Pohlédl jsem přes místnost na Jacka, schoulenou poraženou postavu s nervózníma očima a vystrašeným čelem. Jeho prsty škrubaly ubrusem, skládal ho do malých nesmyslných záhybů. Nevypadal jako zlosyn, jako otrlý zločinec. Byl to pouze houževnatý chlapík s utkvělou představou vynahradit drahouškově Grace své osobní nedostatky.

Nic zbytečnějšího než ho poslat do vězení, a nic by mu nemohlo víc uškodit: přesto však, domníval jsem se, tam půjde. Ale stejně mu tím, že ho strčí do malé klece, nevyženou z mysli zvrácené představy. Pro lidi jako on je tenhle způsob převýchovy nesmyslný.

Pomalů vstal a vykročil k nám.

"Předpokládám," řekl celkem nevzrušeně, "že pošlete pro policii. Chtěl jsem vás poprosit..., víte ..., neříkejte jim o tom klubu ... Neprozradím, že tam lord Gowery chodí... Nikdy to nikomu neprozradím... Neměl jsem to ostatně ani v úmyslu ..., nikomu by to přece neprospělo, že? Stejně bych si tím nebyl udržel ty koně ve stáji..., nic by to na věci neměnilo ...Co myslíte ... musí tedy někdo o ... tom klubu ... vědět?"

"Ne," řekl Ferth s dobře zakrývanou úlevou. "Nemusí."

Slabý úsměv vyvolal pavučinku vrásek, soupeřících s hlubokými rýhami úzkosti. "Děkuji vám." Úsměv zvadl. Výraz zoufalství se prohloubil. "Kolik ... kolik myslíte, že dostanu?"

Ferth se rozpačitě zavrtěl. "Nemá smysl dělat si s tím předčasné starosti."

"Mohli bys ale dosáhnout, aby ti vyměřili jen půlku," nadhodil jsem.

"Jak?" Chvěla se v něm dojemná naděje. Hodil jsem mu záchranný pás.

"Budeš-li svědčit v jiném procesu, který chci vyvolat, řekneš-li pravdu o Davidu Oakleym."

Epilog

Včera jsem jel Breadwinnera v cheltenhamském Zlatém poháru.

Nadějný kůň, ale zatím bez zkušeností. Klátící se světlý hnědák se sklopenou hlavou. Žádný ideál koňské krásy.

Starý Strepson ho sledoval, jak se plouží kolem padoku, a povzdychl: "Vypadá, jako by napůl spal."

"Hughes ho probudí," utrousil Cranfield blahosklonně.

Cranfield stál v mrazivém březnovém slunci a jako obvykle se snažil chovat se co nejarogantněji. Povýšené vypočítavé vrásky kolem úst jako by se mu za poslední měsíc ještě víc prohloubily a jeho chování vůči mně bylo dokonce ještě odměřenější, ještě víc než dřív zdůrazňující odstup mezi pánem a sluhou. Roberta, jak mi sdělila, mu řekla, že jsem nějak zařídil, aby nám vrátili licence, ale to mu zřejmě bylo proti mysli a dával přednost představě o zásahu Prozřetelnosti. Starý Strepson prohodil, aby řeč nestála: "Kelly říká, že Breadwinner je později narozené hříbě, které se teprve vyvine, a že opravdové formy dosáhne až napřesrok touhle dobou."

Cranfield stiskl rty a šlehl po mně pohledem, který říkal, abych si hleděl svého, a zřejmě si vůbec neuvědomil, jaké alibi jsem mu poskytl pro případ, že kůň nezvítězí. A kdyby zvítězil, bude vypadat jako senzační trenér. Cranfield měl o mně pěkně špatné mínění a já mu oplácel stejným.

O kus dál stála u bariéry padoku malá zamlklá skupinka - Kessel, Pat Nikita a jejich stájový žokej Al Roach. Vysílali do dostihu starého dobrého Squelche, a jejich zájem netkvěl ani tak v tom, aby zvítězil, jako spíš v tom, aby za každou cenu doběhl před Breadwinnerem. Z Kessela vyzařovalo tolik nenávisti, že z toho podle mého názoru nutně musel mít bolení hlavy. Nenávist způsobuje bolení hlavy. Toho dne, kdy jsem to objevil, jsem přestal nenávidět.

Graceino nenávistné bolení hlavy muselo být nesnesitelné...

Uzdravení Grace Roxfordové bylo stále nejisté. Ferthovi se podařilo obstarat jí nejlepšího dosažitelného psychiatra a také zařídil, aby lékař navštívil Jacka. Když jsem se dostavil k vážnici, kývl na mne, abych k němu přišel, a sdělil mi, co mu psychiatr oznámil.

"Tvrdí, že Jack je z hlediska zákona příčetný a bude postaven před soud. Otázku Graceina uzdravení nechává otevřenou. Prohlásil však, že jejich nucená odluka je ze všech hledisek blahodárná. Jestliže oba budou chtít v budoucnu vést celkem normální život, spočívá jejich jediná šance v tom, že se úplně a navždy rozejdou. Návrat do stejných podmínek by podle něho mohl znamenat opakování celého cyklu."

Zachmuřeně jsem pohlédl na Ferthe. "Jak smutné řešení!"

"Člověk nikdy neví," prohlásil optimisticky. "Až to jednou překonají, třeba se oba budou cítit..., no ... jako by z nich všechno spadlo."

Usmál jsem se na něho. Řekl zhurta: "Tak co s tou večerí?"

"Kdykoli," řekl jsem.

"Zítra, ano? V osm. V Caprice, za rohem Ritzu ..., Vaří tam lépe než v mém klubu."

"Prima," souhlasil jsem.

"A povíte mi, jak pokračuje policie v případě Davida Oakleyho..."

Skoro po celý minulý týden jsem měl na telefonu a v bytě birminghamskou policii. Když jsem k nim přišel poprvé a přinesl dostatek důkazů na podání žaloby, málem mi padli kolem krku; později mi slíbili, že mi dodají v rámečku jako první plod prohlídky Oakleyho kanceláře dopis, který před dvěma roky poslal Cranfield Jacku Roxfordovi a v němž mu děkuje, že na jedné aukci proti němu nedražil. K dopisu přiložil šek na padesát liber a přes dolní část listu napsal: Jak dohodnuto. Díky. D. C.

Dopis vyfotografoval Oakley v mém bytě. Dodal ho Roxford a také navrhl tu fotku.

Dopis si Oakley ponechal jako zbraň proti Roxfordovi.

Policie mi rovněž sdělila, že dva týdny před disciplinárkou vybral Jack Roxford z banky šest set liber v nových bankovkách a pět dní po disciplinárce uložil David Oakley tři sta liber ve stejných bankovkách na svůj účet.

Chytrý, úhořovitý pan Oakley se dal slyšet, jak lituje, že Kellyho Hughese nezamordoval.

Ozval se zvon, vyzývající jezdce, aby nasedli, a Cranfield, Strepson a já jsme zamířili k místu, kde čekal Breadwinner. Jediným žokejem, který se na dnešní mítink nedostavil, byl Charlie West, jemuž byla odňata licence až do konce sezóny. A může děkovat pouze Hughesovi, řekl mu Ferth důrazně, že mu licence nebyla po zásluze odňata doživotně. Byla ovšem jiná otázka, jestli Charlie West bude cítit alespoň atom vděčnosti.

Lehce jsem se vyšvihl na Breadwinnera a opatrně zasunul pravou nohu do třmene. Na podkladě kompromisu mezi ortopedem a mnou mi sundali sádku před sedmi dny, a ctihodný lékař mi na rozloučenou řekl tato laskavá slova:

"Neposkytl jste té noze dost času a jestli se vám znovu vykloubí, bude to vaše vina."

Pověděl jsem mu, že si nemohu dovolit, aby Cranfield najal pro Breadwinnera jiného jezdce vzhledem ke všem dalším dostihům, které toho koně asi čekají. Starý Strepson patřil mezi vděčné majitele, kteří se neobracejí zády k žokejům, jež pro něho zvítězili, a kdyby někdo jiný vyhrál na Breadwinnerovi Zlatý pohár, nikdy bych si na toho koně už nesedl: teprve tehle argument ho přiměl, aby neochotně vytáhl pilku.

Přítáhl jsem otěže a klidně obcházel s koněm padok, zatímco všichni ostatní už vycházeli ven a řadili se podle čísel pro přehlídku na závodní dráze. Kromě Velké liverpoolské je cheltenhamský Zlatý pohár největší steeplechasový dostih roku. Z hlediska prestiže je snad nejvýznamnější ze všech. Dostavují se k němu všechna esa a soupeří spolu za stejných podmínek. Špatní koně jsou bez šancí.

O Zlatý pohár letos soupeřilo devět koní. Breadwinner byl nejmladší, Squelch nejzkušenější a favoritem byl vztekklý šedák Ironclad.

Al Roach, neovlivněný Kessellem, se u startu zařadil vedle mne a obdařil mě svým obvyklým širokým přátelským irským úsměvem. "Tak co, Kelly, mládenče, jak pojedáš tady na tomhle mladém fešákovi? Povídej."

"Koleduješ si o distanci?" utrousil jsem.

Uchechtl se. "Co má Kessel proti tobě, Kelly, mládenče?"

"Měl jsem pravdu a on se mýlil, a to mi nemůže odpustit."

"Divnej chlápek, ten Kessel..."

Startovací síť vylétla nahoru a vyrazili jsme. Tři a čtvrt míle, jedenadvacet překážek a dva okruhy.

Během prvního okruhu se toho moc neudalo. Žádný kůň nepadl a žádný žokej nenasadil trhák a jak jsme míjeli tribuny a za nimi vyrazili do druhého kola, bylo by se celé pole dalo přikrýt pořádně velkým prostěradlem. Do poloviny druhého okruhu se oddělili muži od chlapců a pak to začalo vřít. Pole se roztáhlo, svaly se napínaly, naděje a pot a taktika se spájely v ženoucí se soupeřící soukromý svět. Rychlost..., skoky v téměř zběsilém tempu ..., hazardování se skokanskou schopností koní..., jízda vabank ... Dostih jako Zlatý pohár dokazoval, z jakého jste těsta ...

Před předposlední překážkou Ironclad vedl před Squelchem o tři délky, a mohlo jich být klidně deset; počínal si, jako by měl času habaděj. Squelch se držel v závěsu, o čtyři délky za ním se Breadwinner snažil udržet si třetí pozici.

Mezi oběma posledními překážkami se nic nezměnilo. Squelch si nic nedělal z Breadwinnera a Ironclad nic ze Squelche. No co, pomyslel jsem si odevzdaně. Třetí. Na mladého koně to vlastně není tak špatné. Člověk nemůže mít všechno. A pořád mi ještě zbývá Pound Postage ve Velké liverpoolské přespříští sobotu ...

Ironclad se vzepjal ke skoku přes poslední překážku, prudce se vznesl do vzduchu, přelétl dobrých čtvrt metru nad vrcholkem proutí... a při dopadu šel rovnou na hlavu.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Pobídl jsem Breadwinnera se záchvěvem nové naděje a hnal jsem se s ním k poslední překážce doufaje, že ji přeskočí jako ještě nic za svého mladého života.

Squelch se nad ni ovšem vznesl první. Squelch, ten jistý, do poslední minuty trénovaný známý starý darebák ... Byl by to vrchol ironie, kdyby mne ve Zlatém poháru porazil zrovna Squelch.

Breadwinner se činil seč mohl, aby ho dohonil, a já si povšiml, že Squelch stejně jako v Lemonfizzu začal zhasínat únavou. Můj vytáhlý hnědák zkracoval vzdálenost od Squelche každým skokem, napínal svaly, natahoval se a celý se třásl, aby se dostal do čela, ale cílový sloupek byl už příliš blízku ..., nedalo se nic dělat..., nebyl čas.

Al Roach se ohlédl, aby zjistil, kdo ho tísní. Spatřil mne. Věděl, že Breadwinner je ze všech koní jediný, jehož musí porazit. Zmocnila se ho panika. Kdyby byl zůstal klidně sedět, byl by zvítězil o dvě délky. Místo toho se chopil bičůku a dvakrát Squelche udeřil.

Pitomec, blesko mi hlavou. Tohle Squelch nesnáší. Příbrzdí. Vždycky příbrzdí, když ho člověk uhodí...

Squelch švihl vztekle ocasem. Vypadl z tempa a zpomalil, divoce pohazuje hlavou ze strany na stranu.

Ve chvíli, kdy Breadwinner dostihl Ala, zahlédl jsem jeho zoufalý výraz ... A už tu byl cílový sloupek a jako bleskem se mihnul kolem mě ... a ani jeden jsme nevěděli, kdo z nás zvítězil.

Fotografie přikla vítězství Breadwinnerovi o délku nosu. Takže mi diváci ve Zlatém poháru vynahradili vypískání, kterým mne zahrnuli v Lemonfizzu.

Kessel byl, jak se dalo čekat, rudý vzteky a málem vybuchl, když někdo hlasitě poznamenal, že by Squelch zvítězil,

kdyby ho jel Hughes. Zasmál jsem se. Kessel se tvářil skoro tak vražedně jako Grace. Starý Strepson byl vzrušením celý bledý, ale v Cranfieldovi nevyvolal ani Zlatý pohár nějakou nápadnou radost; později jsem zjistil, že mu těsně předtím řekl Edwin Byler, že mu přece jen koně nesvěří. Gracein psychiatr napsal, že její uzdravení může být závislé od toho, že Cranfield ty koně nedostane, a Byler prohlásil, že cítí k Roxfordovým určité závazky...

V padoku vyhrazeném pro vítěze Roberta s matkou popleskávaly Breadwinners a když jsem dvacet minut nato vyšel z vážnice, převlečený do vycházkového obleku, opírala se Roberta o bariéru a čekala na mne.

"Kulháte," poznamenala klidně.

"Prostě jsem neschopný, nic víc."

"Kávu?" navrhla.

"Ano," přisvědčil jsem.

Rozvážně šla přede mnou do kavárny. Rudohnědé vlasy jí zářily i poté, co vyšla ze slunečního svitu, a prostý bezový plášť, který měla na sobě, se mi líbil.

Přinesl jsem jí kávu a posadil se k plastikovému stolku a pohlédl na zbytky po lidech, kteří u něho seděli před námi: prázdné šálky, talířky s drobkami, oharky cigaret a sklenice od piva se zpěněným okrajem. Roberta to všechno lhostejně odhradila stranou a ani to nevnímala.

"Vítězit a prohrávat," řekla. "O víc tady vlastně nejde."

"Kde? Při dostizích?"

"V životě."

Pohlédl jsem na ni.

Řekla: "Dnešek je báječný a být distancován bylo strašné. Takhle to asi bývá vždycky ..., jednou nahoře, podruhé dole ..., pořád."

"Nejspíš ano," přisvědčil jsem.

"Od té disciplínárky jsem se o leccems poučila."

"Já také ... O vás."

"Otec říká, že musím mít na paměti váš původ ..."

"Má pravdu," řekl jsem. "To musíte."

"Otcova mysl je spoutaná okovy. Železné mříže na duši. Jeho hlava je nacpaná předpotopními představami."

Opakovala má slova s okázalou nezbedností.

Rozesmál jsem se. "Roberto ..."

"Prosím, povězte mi..., "zaváhala, "Tam na tom přejezdu ..., když jste mi řekl Rosalindo ..., přál jste si ji?"

"Ne," řekl jsem pomalu. "Vás ... na jejím místě."

Spokojeně si oddychla.

"Pak je tedy všechno v pořádku," usoudila. "Že ano?"